

หนังสือพิมพ์เราคิดอะไร
ปีที่ ๒๐ ฉบับที่ ๒๘๔ มีนาคม ๒๕๕๗

จากหนึ่งจึงเป็นเรา รวมเราเข้าเป็นหนึ่ง
One for All All for One
จากหนึ่งจึงเป็นเรา รวมเราเข้าเป็นหนึ่ง
One for All All for One

อำนาจรัฐบาส มิใช่ อำนาจรัฐประเทศ

◎ “รัฐ”นี้“ประเทศ”แท้
ใช้อำนาจเกินกว่าการ
“รัฐบาล”ก็แค่งาน
แต่“รัฐชาติ”นั้นไซ้
ใช้รัฐบาล
รับใช้
กาลีรัฐ
ยิงให้เผด็จไทย.

เขียนโดย ใต้แสงเงา
๒๕ ก.พ. ๒๕๕๗

9 770859 082014
ราคา ๒๕ บาท

มั่นใจ ปลอดภัยจากสารเคมี

น้ำสกัดชีวภาพ 100 %

แวกูไพร

น้ำหมักชีวภาพคุณภาพดี

มีไอโซนจากการหมัก
กลั่นธรรมชาติ ลดมลพิษ
ขจัดกลิ่นอับ ดับกลิ่นเหม็น

ยับยั้งแบคทีเรียที่เป็นสาเหตุของเชื้อที่ก่อโรคต่าง ๆ
เพิ่มออกซิเจน ทำให้อากาศโดยรอบ สะอาด บริสุทธิ์ สดชื่น
ป้องกันหนู แมลงสาบรบกวน

ผลิต : เรือนแซ่มพู่ ชุมชนบุญนิยมศาลีอโศก
116 หมู่ 3 ต.โคกเตี้ย อ.ไพศาลี จ.นครสวรรค์
โทร.08-7318-2458, 08-7306-9368

จำหน่าย : บริษัทขอขอบคุณจำกัด โทร/แฟกซ์. 0-2733-5435

ใช้ดูพื้นที่ทุกชนิด เช่น
ป่าแก๊ เซรามิก โมเสก ฯลฯ
ใช้ดูเฟอร์นิเจอร์ ตู้ โต๊ะ
เบาะรถ ชั้น ฯลฯ
ไม่กัดกร่อนพื้นผิววัสดุ

นัยปก

อำนาจรัฐบาล มิใช่อำนาจรัฐประเทศ

(๑) มหัทศจรรย์ลั่นฟ้า
 ขนบใหม่ไทยโซ่วซัด
 สันติภีวัฒนธรรมจัด
 มวลมหาชนกล้า

(๒) คนไทยได้ตื่นรู้
 อำนาจอธิปัตย์คน
 เป็นของประชาชน
 แต่รัฐบาลด้านสู้

(๓) ตนชั่วทุจริตก่อ
 หน้าที่รัฐบาลพึง
 เพราะทำผิดถึงฝั่ง
 ขึ้นอยู่ป่นไปแคล้ว

(๔) แต่เหลิงหลงยึดบ้า
 เพราะโง่ไปรู้เลิศ
 รัฐบาลรัฐประเทศ
 อำนาจแคใดแท้

(๕) ยึดงมกายอำนาจข้า
 เพี้ยนอธิปไตยเผื่อ-
 หลงเลอะเทอะคลุมเครือ
 จึงผิดพาเพื่อเจ้า

(๖) “รัฐบาล” มีหน้าที่
 ตามกฎหมายกำหนดชัด
 มิใช่รัฐอธิปัตย์
 แครับใช้ประชาให้

(๗) “รัฐ” นี้ “ประเทศ” แท้
 มีอำนาจเกินกว่าการ
 “รัฐบาล” ก็แค่งาน
 แต่ “รัฐชาติ” นั้นไซ้

ปฏิวัติ
 ลึกกล้า
 อำนาจเก่า
 แกร่งด้วยอธิปไตย

สิทธิคน
 ทุกผู้
 เหนือรัฐ- บาลแฮ
 บรู๊สึกตัว

ตันทุรัง
 หมดแล้ว
 ตายหมด สิทธิเฮย
 ถูกต้านไล่กระเจิง

อาเพศ
 ลึกแล้
 เทียมเท่า กันฤ
 บรู๊แมนคม

ลั่นเหลือ
 ฟันเพื่อ
 บาล-ประเทศ
 เหนียวฟ้าลงบาดาล

งานรัฐ
 ระบุไว้
 เทียบอำนาจ ประชาเลย
 ลงบได้สุขดี

ใช้รัฐบาล
 รับใช้
 กุลีรัฐ
 ยิ่งให้เฝ้าไทย.

“สไมย์ จำปาแพง”

๑๑ ก.พ. ๒๕๕๗

อำนาจรัฐบาล มิใช่อำนาจรัฐประเทศ

ภาพจากอินเทอร์เน็ต

ดร.เสรี วงษ์มณฑา ชี้ : “ ...สิ่งหนึ่งที่ช่วงชีวิตเวลานี้ต้องเผชิญกับข้อกล่าวหาต่าง ๆ นานา เห็นชัดเจนเลยว่า เราจำเป็นต้องปฏิรูป ถ้าเราไม่ปฏิรูปแล้ว เราเจอรัฐบาลชั่วร้าย ประชาชนจะถูกกลั่นแกล้งและรังแกอย่างน่ากลัวมาก ๆ เลยครับ ยกตัวอย่างเช่น การที่เรามาตาทอด ต่อว่าวิพากษ์วิจารณ์รัฐบาลที่เลวร้าย เรากลับโดนข้อหาขบถและทำลายความมั่นคงของประเทศ ทั้งนี้ทั้งนั้นเพราะเขาตีขลุมเอาว่า ความมั่นคงของรัฐกับความมั่นคงของรัฐบาลเป็นเรื่องเดียวกัน แต่จริง ๆ แล้ว มันคนละเรื่องเลย

ถ้าเราทำอะไรที่ทำให้ประเทศชาติเสียหาย อันนั้นแหละเป็นการทำลายความมั่นคงของรัฐ แต่ถ้าเราเห็นว่ารัฐบาลไม่ดี เรามาวิพากษ์วิจารณ์รัฐบาลเพื่อขับไล่รัฐบาลชั่ว ๆ เราไม่ได้ทำลายความมั่นคงของรัฐ แต่เรามากอบกู้รัฐให้พ้นจากอุ้งมือมารที่ชั่วช้าสารเลวต่างหาก สิ่งที่เรากำลังกระทำอยู่นี้ไม่ได้ทำลายความมั่นคงของรัฐ แต่เรากำลังทำลายความมั่นคงของรัฐบาลชั่วต่างหาก ละ เรากำลังจะทำให้รัฐบาลเลว ชั่วช้า พ้นไปจากอำนาจ เพื่อเราจะได้คนที่ดีกว่ามาบริหารบ้านเมือง เรามากอบกู้รัฐ เราไม่ได้ทำลายความมั่นคงของรัฐ ถ้าทำลายความมั่นคงของรัฐเป็นกบฏ แต่ทำลายความมั่นคงของรัฐบาลชั่วเป็นการกอบกู้ประเทศ ไม่ใช่กบฏ!.....”

และตามรัฐธรรมนูญ ม. ๖๙ ยังกำหนดให้เป็นสิทธิในการต่อต้านรัฐบาลชั่วโดยสันติ ซึ่งศาลรัฐธรรมนูญได้พิพากษาการกระทำของคณะบุคคลในรัฐบาลนี้มีการกระทำเพื่อให้ได้มาซึ่ง

อำนาจในการปกครองประเทศโดยวิธีการซึ่งมิได้เป็นไปตามวิถีทางที่ได้บัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญนี้

เพราะอำนาจเป็นของปวงชนชาวไทยประชาชนเป็นเจ้าของอำนาจอธิปไตย หรือเป็นเจ้าของอำนาจตัวจริง เมื่อตัวแทนหรือลูกจ้างของเราขบถ เราจึงมีสิทธิต่อต้าน หรือปฏิวัติโดยสันติเพื่อให้รัฐบาลชั่วร้ายหมดอำนาจไป ดังที่บิดาของการปฏิวัติประชาธิปไตยของอังกฤษ เช่น จอห์น ล็อก ที่กล่าวว่า ประชาชนมีสิทธิทำการปฏิวัติต่อต้านรัฐบาลที่มาจากการเลือกตั้ง ในเมื่อรัฐบาลนั้นใช้อำนาจเพื่อผลประโยชน์ของตัวเอง หรือคำปราศรัยของอับราฮัม ลินคอล์น ในวันเข้ารับตำแหน่งประธานาธิบดี ปี พ.ศ. ๒๔๐๔ “ประเทศนี้, กับทั้งสถาบันทั้งปวงของประเทศ, เป็นของราษฎร ผู้ซึ่งครอบครองอยู่ เมื่อใดราษฎรรู้สึกไม่ไว้วางใจรัฐบาลที่บริหารอยู่ เมื่อนั้นราษฎรย่อมใช้สิทธิของตนตามรัฐธรรมนูญทำการเปลี่ยนแปลงแก้ไข หรือใช้สิทธิแห่งการปฏิวัติ เพื่อปลดหรือขับไล่รัฐบาลนั้นเสียได้”

ซึ่งสอดคล้องกับคำพิพากษาของศาลแพ่งที่ยืนยันอำนาจอธิปไตยเป็นของประชาชน อำนาจประชาชน (อำนาจอธิปไตย) นี้ใหญ่กว่ารัฐบาล เพราะประชาชนมีอำนาจชุมนุมได้ จึงพิพากษาให้ “...โจทก์และประชาชนได้ชุมนุมโดยสงบปราศจากอาวุธซึ่งศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยไว้แล้ว จำเลยที่ ๑ จึงไม่อาจใช้กำลังหรืออาวุธสลายการชุมนุมได้ ...ศาลจึงเห็นควรมีคำพิพากษาเพื่อคุ้มครองสิทธิในการชุมนุมโดยสงบและปราศจากอาวุธ”

● จริงจัง ตามพ่อ

• ฟ้าทอง •

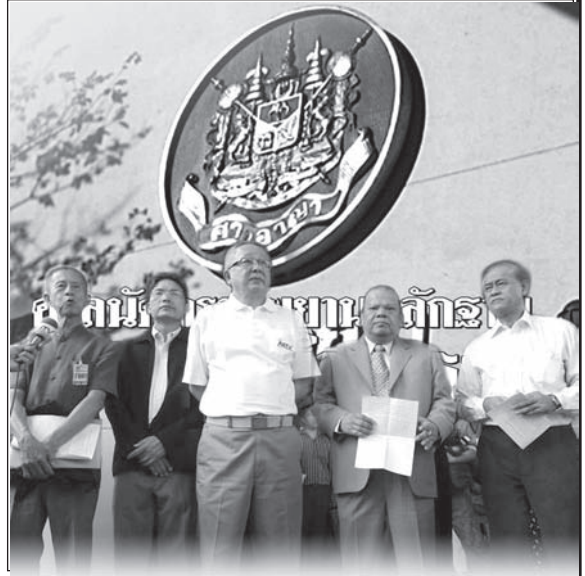
คนบ้านนอก บอกกล่าว

6 ปีเนเวลาคั้งปีแล้วที่ชาวบ้านนอกและชาวกรุงใจจดใจจ่ออยู่กับเหตุการณ์บ้านเมืองหลายคนทีรู้ลักผม มักจะถามถึงผมว่าเป็นอย่างไรบ้าง ทำไมหายหน้าหายตาไป ไม่ไปชุมนุม ไม่ไปปรากฏตัวที่นั่นที่นี้

ผมติดอยู่ ๒ เรื่อง เรื่องแรกเป็นผู้ต้องหาคดีก่อการร้าย ศาลให้ประกันตัวเมื่อวันที่ ๒ เมษายนปีที่แล้ว และมีคำสั่งเด็ดขาด ห้ามกระทำการใด ๆ อันส่อไปในการระดมประชาชนไปก่อความวุ่นวายหรือไปทำผิดกฎหมาย อีกเรื่องหนึ่งทีผมไปไหนมาไหนไม่มีใครสะเดก คือผมต้องรับประทานยาแก้โรคเส้นเลือดหัวใจตีบ ซึ่งเป็นยาทีบางครัั้งระบายไม่เป็นเวลา

ผมอาศัยอ่านจากหนังสือพิมพ์และโทรทัศน์มาตลอด ทางราชการระบุว่า นับตั้งแต่มีการชุมนุมเรียกร้องให้ นายกรัฐมนตรีลาออก ตั้งแต่วันที่ ๓๑ ตุลาคม ปีทีแล้วถึงปลายเดือนกุมภาพันธ์ปีนี้ มีผู้เสียชีวิตถึง ๒๐ คน บาดเจ็บกว่า ๖๐๐ คน ทำท่าจะกลายเป็นสงครามกลางเมืองเข้าไปทุกที

รัฐบาลโกหกหน้าด้าน ๆ หลายต่อหลายเรื่องให้ประชาชนทีไม่รู้โอ้โหน้อีเหน่หลงเชื่อว่ารัฐบาล

เป็นฝ่ายถูก เช่น รัฐบาลมีอำนาจเต็มทีจะทำอะไรก็ได้เพราะ รัฐบาล ก็คือ รัฐ คือ ประเทศนั่นเองซึ่งผิดอย่างชัดเจน

คำว่า “บาล” ในพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน แปลว่า “รักษา” หรือ “การปกครอง” ดังนั้นคำว่า “รัฐบาล” ก็คือ คณะรักษาประเทศ หรือ คณะปกครองประเทศ รัฐบาลไม่ใช่รัฐ ไม่ใช่ ประเทศ

“รัฐ” นี้ “ประเทศ” แท้ ใช้รัฐบาล มีอำนาจเกินกว่าการ รับใช้ “รัฐบาล” ก็แค่งาน กุลิรัฐ แต่ “รัฐชาติ” นั้นไซ้ร้ ยิ่งให้ใผทไทย อำนาจรัฐบาล มิใช่อำนาจรัฐประเทศ

๒

➤ บ้านปานาคอย

ฟ้าทอง

ตำรวจรุกเข้าไปยึดพื้นที่ ยึดโทรทัศน์ไป ๒ เครื่อง ภายหลังได้ไปเอาคืนมา แล้วเงินอีกนับหมื่นสูญหาย ทั้งทุบทำลายข้าวของกริตทำลายเด็นท์ เพื่อคั้นหาอาวุธ หรือสิ่งผิดกฎหมาย แต่ไม่พบอาวุธหรือสิ่งผิดกฎหมาย ใด ๆ เลย

➤ เสียงข้อยข้างน้อย ผ่อยด้วยคน

ดั่งนั้น วิมุตตินิยม

โดนล้างสมองจากไทจนถึงสำคัญผิดว่ารัฐบาลจากเลือกตั้ง ประชาชนให้ออกไม่ได้ ทักษณตัวสลับเคยอ้างสิทธิ์เหมือนรับสัมปทาน ต้องอยู่จนครบวาระ ใครไม่ชอบใจ ไว้เลือกตั้งหน้า...

หนังสือพิมพ์ “เราคิดอะไร” ปีที่ ๒๐ ฉบับที่ ๒๕๔ เดือน มีนาคม ๒๕๕๖

เอโกปี หุดวา พหุอา โหติ พหุอาปี หุดวา เอโก โหติ จากหนึ่งจึงเป็นเรา รวมเราเขาเข้าเป็นหนึ่งใน

1 นัยปก : อำนาจรัฐบาล
มิใช่อำนาจรัฐประเทศ	สไมย์ จำปาแพง
จริงจัง ตามพ่อ
3 คนบ้านนอกบอกกล่าว	จำลอง ศรีเมือง
5 คุณคิดคิดหน่อย	บรรณาธิการ
6 จากผู้อ่าน	บรรณาธิการ
8 บ้านป่าขนาดออย	จำลอง
14 สีสันชีวิต(ดร.อานนท์ ศักดิ์วรวิทย์)	ทิม สมอ.
24 ข้าพเจ้าคิดอะไร	สมณะโพธิรักษ์
29 เสียงข่อยข้างน้อยฝอยด้วยคน	ดังนั้น วิมุตตินิยม
34 การ์ตูน	วิสูตร
36 คิดคนละชั่ว	แรงรวม ชาวหินฟ้า
40 ธรรมชาติของโลกจะได้ไม่ต้องโสกสลด	สมพงษ์ พิงเจอร์จิตต์
42 ชีวิตนี้มีปัญหา	สมณะโพธิรักษ์
52 ซาดกทันยุค	ณวมพุทธ
54 บทความพิเศษ	บุญถึง ลือชา
56 สหรัฐอเมริกา : ประเทศที่ล้มเหลว???	ทิมลัทธิ ชูโต
60 ลูกอโศกชะงักงันโลกกว้าง	ฟ้าแสง
62 เวทีความคิด	นายนอก ทำเนียบ
64 ชีวิตไร้สารพิษ	ล้อเกวียน
67 แค่คิดก็หนาว...วี	นายริง วินเทอร์
68 พุทธศาสตร์การเมือง	ณวมพุทธ
70 ความคิดทางการเมืองในพุทธศาสนา	สุนัย เศรษฐบุญสร้าง
74 ฝุ่นฟ้าฝากฝัน	ฟอด เทพสุรินทร์
74 ร้อนข่าว-เล่าความ	นักข่าวเบอร์สาม
77 กติกาเมือง	ประคอง เตกฉัตร
80 ปิดท้าย	พ.ต.ท. รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์

บรรณาธิการผู้พิมพ์ผู้โฆษณา
พ.ต.ท.รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์
e-mail : roj1941@gmail.com
: farinkwan@yahoo.com

กองรับใช้บรรณกพ

สุนัย เศรษฐบุญสร้าง
สมพงษ์ พิงเจอร์จิตต์
สงกรานต์ ภาคโชคดี
แซมดิน เลิศบุศย์
อำนาจ อินทสร
น้อยคำ ปิยะวงศ์รุ่งเรือง
รินธรรม อโศกตระกูล
น้อยนบ ปิฐยาวัต

กองรับใช้ศิลปกรรม

ตำนานไทธานี
แสงศิลป์ เตือนหงาย
วิสูตร นวพันธุ์
ดินหิน รักพงษ์อโศก
พุทธพันธุ์ชาติ เทพไพฑูริย์
เพชรพันธุ์ศิลป์ มุนีเวช

กองรับใช้ธุรการ

ศีลสนิท น้อยอินดี๊ะ
สุเรี สิประเสริฐ
คอกบัวน้อย นาวานุญนิยม

ผู้รับใช้ฝ่ายโฆษณา

ศีลสนิท น้อยอินดี๊ะ
โทร. ๐-๒๗๓๓-๖๒๔๕,
๐๙-๑๒๕๓-๗๖๗๗

จัดจำหน่าย

กัลลังก์ ๖๔๔ ซอยนวมินทร์ ๔๔
ถ.นวมินทร์ คลองกุ่ม บึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐
โทร. ๐-๒๗๓๓-๖๒๔๕

พิมพ์ที่

บริษัท ฟาอภัย จำกัด โทร.๐-๒๓๗๗๕-๙๕๑๑

อัตราค่าสมาชิก

๒ ปี ๒๔ ฉบับ ๕๐๐ บาท

๑ ปี ๑๒ ฉบับ ๒๕๐ บาท

ส่งธนาณัติ หรือตัวแลกเงินไปรษณีย์

สั่งจ่าย นางสาวศีลสนิท น้อยอินดี๊ะ

ปท.คลองกุ่ม ๑๐๒๔๔

สำนักพิมพ์กัลลังก์

๖๔๔ ซ.นวมินทร์ ๔๔ ถ.นวมินทร์

แขวงคลองกุ่ม เขตบึงกุ่ม กทม.๑๐๒๔๐

หรือโอนเงินผ่านบัญชีออมทรัพย์

ธนาคารสกริไทย สาขานนวมินทร์ ๓๖

บัญชี นางสาวศีลสนิท น้อยอินดี๊ะ

เลขที่ ๐๗๗-๒-๑๓๘๕๗-๓

ยืนยันการโอนที่ ๐-๒๗๓๓-๖๒๔๕

หรือ farinkwan@gmail.com

สีสันชีวิต

14

การต่อสู้ครั้งนี้ เราไม่ได้ต่อสู้กับทักษิณ ชินวัตร
เครือข่าย และลูกสมุนของระบอบทักษิณ
เรากำลังต่อสู้กับกิเลส ตัณหา อวิชชา
ที่เกาะหนาติดแน่นในใจ
ของคนเหล่านั้น

๒๗ ก.พ.นี้ ป.ป.ช.นัดแจ้งข้อหาคดีทุจริตข่าว แต่...พณฯปลูกส้มลำแดงลีลาลีลาญาแผ่นดินรอนแรม อีสาน โดยตนเองมิใส่ใจใยดีวันนัด เพียงแต่ส่ง ๒ ทนายมารับแจ้งข้อหาหยั่งเชิงก่อน ป.ป.ช.แจ้ง แล้วชี้แจงว่าผู้ต้องหาจะต้องมาใน ๑๔ มี.ค.นี้ เพื่อดำเนินการสอบสวนตามกระบวนการต่อไปให้เสร็จสิ้น

ก็ต้องดูกันต่อไปว่า ๑๔ มี.ค.นี้ จะมาตามนัด หรือมีลีลาอะไรอีก

(ภาพจากอินเทอร์เน็ต)

เมื่อ ๒๗ ก.พ.๕๗ นพ.ณรงค์ สหเมธาพัฒน์ ปลัดกระทรวงสาธารณสุข นำคณะแพทย์เครือข่ายบุคลากรทางการแพทย์และสาธารณสุข อาทิ คณะบดีคณะแพทยศาสตร์-เภสัชศาสตร์-ทันตแพทยศาสตร์-พยาบาลศาสตร์ จากมหาวิทยาลัยต่าง ๆ รวมทั้งกลุ่มประชาคมสาธารณสุข ชมรมทันตสุข อดีตผู้บริหาร-ข้าราชการ เหล่านายกสภาวิชาชีพพร้อมกัน แต่งชุดดำเข้ายื่นหนังสือแสดงจุดยืนของเครือข่ายคัดค้านการแสดงความรุนแรงต่อประชาชน ผู้บริสุทธิ์ ทั้งเห็นตรงกันว่าประเทศไทยต้องปฏิรูปอย่างจริงจัง ได้รวบรวมรายชื่อผู้ร่วมโครงการเบื้องต้นได้ ๑๒๒,๒๖๐ รายชื่อ เป็นเครือข่ายการแพทย์ ๘๖๕,๗๐๐ คน ข้าราชการและอื่น ๆ ๓๑,๐๙๓ คน ทั้งนี้เข้ายื่นต่อนายสุรชัย เลี้ยงบุญเลิศชัย รองประธานวุฒิสภาคนที่ ๑

เมื่อ ๑๘ ก.พ.๕๗ เห็นภาพ-ข่าวในทีวีแล้วสุด

ประหลาดใจที่เครื่องจักรกลงานสนามขององค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรีกำลังก่อเกิดเหตุร้ายแรง ณ ที่ชุมนุมกองทัพธรรม ทั้ง ๆ อยู่ในช่วงวันพุทธาภิเษก ๙-๑๕ ก.พ.แทบไม่เชื่อสายตาตัวเองว่า **“นี่หรือแผ่นดินไทย นี่คือน้ำมือของคนในรัฐบาลนี้”**

จากนั้นก็เห็นตำรวจในชุดคลุมฝูงชนตั้งโกละบองหน้ากากเดินแถวเรียงปีกประจันหน้าเข้าหาเต็นท์กองทัพธรรม มิได้นั่งสงบนิ่งแต่สวดมนต์ด้วย บนเวทีด้านหน้าก็มีสมณะ ลิกขมาตุ นั่งอยู่เรียงราย เพราะเป็นที่แสดงธรรม และตามปกติก็ใช้ในการพูดการอภิปราย การแสดงบนเวทีทั้งหลายที่เป็นสารประโยชน์แก่ประชาชน ซึ่งนอกจากยังพร้อมด้วยชาวอโคกที่ไปร่วมชุมนุมและพร้อมเป็นฝ่ายสวัสดิการต่าง ๆ แล้วก็เป็นที่พักคนต่างจังหวัดอีกส่วนหนึ่ง

ในภาพก็ให้เห็นช่วงที่ตำรวจออกมาลำแดงเดชเป็นปรปักษ์ต่อสมณะ ชนชาวกองทัพธรรม ลีลาไม่ต่างกับ “ลูกพี่” ที่ผมรู้จักดี เพราะเป็นตำรวจมาก่อน แถมเคยเป็น ส.ส.อยู่ในสภามาด้วยกัน ๒ ปีอีกด้วย ภาพที่ปรากฏ แต่งตัวมารัดกุมอาวุธพร้อม...แต่เผอเรอเจอเรเปิดลูกเดียวก็พลิกผันได้

หลังจากเหตุการณ์อุบาทว์ เมื่อ ๑๘ ก.พ.๕๗ ผ่านพ้นไปและเป็นข่าวอื้อฉาว ยากเอาตัวรอดจากสังคมได้แน่แท้ องค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรีจึงได้ออกแถลงการณ์ ลง ๒๐ ก.พ.๕๗ ชี้แจงว่าเครื่องจักรกลที่ปรากฏในที่ชุมนุมนั้น สำนักงานตำรวจภูธรจังหวัดชลบุรี ขอไปช่วยทำฐานเสาธงสถานีตำรวจในช่วง ๑๖-๑๙ ก.พ.

ส่วนท่านผู้นำตำรวจไทยวันนี้อาจฉกฉิดได้...และอาจหาญ “ได้คิด” ว่านายที่สั่งแล้วพล็วอย่างที่ว่า เห็น ๆ ก็มีไม่กี่ตัวนี่นะ ยังสมควรควรระออยู่หรือ ?

ผมนะ ไม่ต้องเจอนายบัดชบถึงขนาดนี้ ยังไม่ทนทุ้ช้อยู่เอาบ้านาญเลยขอรับ ! ☹

ธารน้ำใจ

ขอส่งแสดมปี ๕ บาทมา ๔๐ ดวง สนับสนุนงาน “เราคิดอะไร” ที่มันคงอยู่ได้อย่างไม่น่าเชื่อ เพราะนอกจากสมาชิกแล้วยังสะพัดไปทั่วตามงานจรต่าง ๆ มีหลากหลายรสชาติทั้งทางโลก แฝงทางธรรม นักเบาะตามภูมิปัญญาของคนล้มผีลได้ทั้งคนเก่าและคนใหม่ครับ

- อำนาจ กิมรง เมือง นครปฐม

☞ ความเอื้ออาทรต่อ “เราคิดอะไร” จากมวลสมาชิกทำให้เราสะพัดหนังสือต่าง ๆ ออกไปได้ทั่วถึงยิ่งขึ้น นอกจากสมณะสิกขมาตที่ออกไปตามกิจกรรมต่าง ๆ เช่นงานศพ กิจประชุม เยี่ยมเยียนญาติโยมและอื่น ๆ ขอขอบคุณครับ

ป๋อระกู่ไฟฟ้า ?

เคยได้ยินแต่คนรุ่นใหม่คุยกันเรื่องม่อระกู่ไฟฟ้า และเมื่อเข้าเมืองนั้นแหละจึงได้เห็นพวกช่างซ่อมนาฬิกาช่างถนนลูบกัน ก็เหมือนบุหรีแต่รถกลิ้งจะอย่างไรก็ไม่รู้ได้ ระยะเวลาเริ่มระบาดมากขึ้น ก็ไม่แน่ใจว่าเป็นอันตรายต่อสุขภาพแบบเดียวกับบุหรีไหม และต้องได้รับอนุญาตหรือไม่เกรงว่าวัยรุ่นจะติดกันเกร่อ เพราะเดี๋ยวนี้ไปทางไหนก็เริ่มเห็นวัยรุ่นลูบบุหรีกันทั่วไป

- คนหัวเก่า รุ่นใหม่ นครสวรรค์

☞ ไกลแสงสีแต่ไม่ไกลแสงธรรมทอวรย่อมเอื้ออาทรเพื่อนพ้องมองมนุษย์ทุกรูปนามด้วยเมตตากรุณา ยิ่ง เนื่องจากยังไม่มีใบอนุญาตให้ขายอย่างถูกต้องตามกฎหมาย และพึงจะมีการใช้ม่อระกู่ไฟฟ้าไม่นาน “ศ.นพ.ประกิต วาทีสาธกิจ เลขาธิการมูลนิธิธรรมรงค์เพื่อการไม่ลูบบุหรี” ผู้ขายเรียกชื่อสินค้าตัวนี้ว่าม่อระกู่ไฟฟ้า เป็นกลยุทธ์ทางการตลาด เนื่องจากต้นตำรับเป็นการหมักยาเส้นกับกากผลไม้ต่าง ๆ จึงอยากขอเตือนวัยรุ่นอย่าตกเป็นเหยื่อพ่อค้าม่อระกู่

ไฟฟ้า จะเสียทั้งเงิน สุขภาพ และเสียรู้พ่อค้าที่หวังแต่ผลกำไร”

กระเช้าไฟฟ้า-ดอยสุเทพ

เมื่อ ก.พ.นี้กลุ่มประชาชนชาวเชียงใหม่กว่า ๑๐ คน นำโดยนายอนุชาติ ธานีชัย นักวิชาการคณะศึกษาศาสตร์ ม.เชียงใหม่ ประธานรักษาดอยสุเทพ ยื่นจดหมายเปิดผนึกต่อนายวิเชียร วุฒิวิญญู ผวจ.เชียงใหม่ คัดค้านการสร้างกระเช้าไฟฟ้าบุงรุกอุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ พร้อมชูป้าย “คนเชียงใหม่ไม่เอากระเช้าไฟฟ้า” เพื่อคัดค้านสำนักงานพัฒนาพิงนครที่ให้ ม.เชียงใหม่ศึกษาความเป็นไปได้ในการสร้างกระเช้าไฟฟ้าจากเชียงใหม่จากไปยังดอยผาคำและดอยปู่ยะทาง ๑๐ กม.พร้อมส่งรายชื่อประชาชน ๒๐,๐๐๐ คนไปยังรัฐบาลด้วย นายอนุชาติ ยืนยันว่าชาวเชียงใหม่คัดค้านเรื่องนี้มาแต่ปี ๒๕๑๒ ครั้งนี้เป็นครั้งที่ ๓

- สมาชิก เวียงพิงค์ เชียงใหม่

☞ เรื่องนี้ นายวิเชียร วุฒิวิญญู ผวจ.เชียงใหม่ ได้แจ้งว่าคณะกรรมการสำนักงานพัฒนาพิงนคร มีมติให้ชะลอโครงการไว้ ต้องรอพิงนครเห็นของเสียงชาวเชียงใหม่ก่อน เพราะดอยสุเทพเป็นสมบัติของประเทศจึงขอให้ติดตามดูต่อไปจริงแท้แค่ไหน มีอะไรคืบหน้าช่วยแจ้งข่าว “เราคิดอะไร” ด้วยครับ

ควัน-ขันตี

ไปร่วมชุมนุมที่อนุเสารีย์ประชาธิปไตย-ผ่านฟ้าเรื่อยเป็นระยะ ๆ เรื่อยมา ระยะเวลามีปัญหาเรื่องแพ้วันบุหรี เป็นมานานแล้ว สถานบันเทิงทุกประเภทที่ติดเครื่องปรับอากาศต้องปลอดควันบุหรี ไม่อย่างนั้นเข้าไม่ได้ จึงค่อย ๆ ห่างไป แต่โดยทั่วไปสถานบันเทิงก็มีกฎหมายปลอดบุหรี

อยู่แล้ว

- ราตรี แสงดาว กทม.

☞ สถานบันเทิงปลอดบุหรี่ แนวทางดำเนินการสำหรับพนักงาน ข้อกำหนดของกฎหมาย ให้สถานบันเทิงทุกประเภทที่ติดเครื่องปรับอากาศต้องปลอดบุหรี่ สถานบันเทิงต้องติดสัญลักษณ์ปลอดบุหรี่ตามที่กฎหมายกำหนด หากไม่ดำเนินการมีโทษปรับ ๒๐,๐๐๐ บาท ผู้ฝ่าฝืนสูบบุหรี่ในสถานที่ฝ่าฝืนมีโทษปรับ ๒,๐๐๐ บาท

เมื่อต้องรับภาระแผ่นดินหนักอยู่แล้ว ยังมีปัญหาเรื่องสุขภาพอีกก็ไม่มีทางอื่นนอกจากหลีกเลี่ยงเท่าที่ทำได้จนกว่า “เขา” ผู้นั้นจะเคลื่อนย้ายไป เพราะเขาเองก็ทุ่มเทา “ด้วยใจด้วยชีวิต” สู่จุดหมายเดียวกับเราเหมือนกัน สิ่งที่ดีตัวเขามามันเป็นของเดิม ๆ ก็ต้องยกประโยชน์อุทิศให้เขาไป

รัฐบาลรับหาคัดไทยสนับสนุนแบ่งแยกดินแดน!!

มีข่าวนายวิรัตน์ กัลยาศิรี อดีต ส.ส.สงขลา และหัวหน้าทีมกฎหมายพรรคประชาธิปัตย์ กล่าวถึงความเคลื่อนไหวของมวลชนฝ่ายสนับสนุนรัฐบาล ที่มีแนวคิดถึงขนาดจะแบ่งแยกดินแดนออกจากประเทศไทยว่า เรื่องนี้ทีมกฎหมายกำลังรวบรวมพยานหลักฐาน และจะดำเนินการอย่างแน่นอน เนื่องจากมีความผิดฐานเป็นกบฏชัดเจน ชัดรัฐธรรมนูญมาตรา ๑ ที่บัญญัติว่าประเทศไทยเป็นราชอาณาจักรอันหนึ่งอันเดียว จะแบ่งแยกมิได้ จึงสามารถดำเนินคดีอาญาได้รวมทั้งจะยื่นเรื่องต่อศาลรัฐธรรมนูญให้ยุบพรรคเพื่อไทย และตัดสิทธิกรรมการบริหารพรรค ตามรัฐธรรมนูญมาตรา ๖๘ ที่บัญญัติว่า บุคคลจะใช้สิทธิและเสรีภาพตามรัฐธรรมนูญเพื่อล้มล้างการปกครองระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุขตามรัฐธรรมนูญนี้ หรือเพื่อให้ได้มาซึ่ง

อำนาจในการปกครองประเทศโดยวิธีการซึ่งมิได้เป็นไปตามวิถีทางที่บัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญนี้มิได้ เพราะ นายจรรพงค์ เรืองสุวรรณ รอมว.มหาดไทย ในฐานะหัวหน้าพรรคเพื่อไทย ได้ขึ้นเวทีกลุ่มนปช.พร้อมระบุว่า จะทำตามที่คุณเลื้อแดงเสนอทุกอย่าง..

รัฐมนตรีมหาดไทยทำไมเป็นไปไม่ได้ถึงขนาดนี้? ประเทศชาติจะแตกแยกก้าวลึกหาหยนะ เจ้ากระทรวงไม่รู้สิกรู้สาอะไรเลยหรือนี่?

- หนึ่งเดียว รักไทย

☞ ร่ำเรียนและรับราชการเติบโตมาในสายงานปกครองจนสูงสุด ครั้นผันมาทำงานการเมืองก็ได้งานมหาดไทยสายตรง ไม่น่าเชื่อว่าศักดิ์ศรีขนาดลึงห้จะยอมสยบใต้อุ้งตีนจิ้งจอกได้!

☞ USSDARTKAS

แจ้งข่าวจากสำนักพิมพ์ก๊ลังกัน

เพื่อความสะดวกในการรับรณานัติ

สำนักพิมพ์ขอความร่วมมือ

จากท่านสมาชิกที่จะต่ออายุสมาชิก

ผ่านรณานัติว่า

ให้ระบุรหัสไปรษณีย์ของผู้รับ

เป็น ๑๐๒๔๔ ไปรษณีย์คลองกุ่ม

รหัสเดียวเท่านั้น

ส่วนชื่อผู้รับเงินให้ระบุเป็นบุคคลชัดเจน

ในนาม นางสาวศีลสนิท น้อยอินตะ

ส่วนการต่ออายุสมาชิกผ่านธนาคาร

มีรายละเอียดในหนังสือ “เราคิดอะไร”

ชัดเจนแล้ว

ศูนย์เฮอร์ริเคนรายงานยอดผู้บาดเจ็บ
จากเหตุ ทรส. สั่งตำรวจขอคืนพื้นที่แยกสะพานผ่านฟ้า
ว่า มียอดรวมผู้บาดเจ็บ ๖๘ คน เสียชีวิต ๕ คน
เป็นผู้ชุมนุม ๔ คนเจ้าหน้าที่ตำรวจ ๑ คน
นับเป็นผลการกระทำที่บ้าคลั่ง ป่าเถื่อน ลุแก่อำนาจ
ก่อเกิดผลเสียแก่สำนักงานตำรวจแห่งชาติ
และ ทรส. เป็นอย่างมาก

สถานการณ์บ้านเมืองร้ายแรงยิ่งขึ้นเรื่อย ๆ มีการปะทะเป็นรายวัน บางวันประชาชนเสียชีวิตและบาดเจ็บหลายคนในพื้นที่การชุมนุมของกลุ่ม กปปส. ทั้งในกรุงเทพฯ และต่างจังหวัด เป็นครั้งแรกที่ศาลถูกยิงด้วยอาวุธสงคราม

ประชาชนที่ชุมนุมปักหลักปักค้างเพื่อขับไล่รัฐบาล ชุมนุมอย่างสงบ สันติ ไม่มีการพกพาอาวุธ รัฐบาลกลับใช้ตำรวจเต็มอัตราศึกเข้าทำร้ายทำลายประชาชน ไม่เว้นแม้ในการชุมนุมเชิงเผยแพร่ธรรมะของชาวกองทัพธรรม

นิตยสาร “เราคิดอะไร” ทุกเล่มแถม “เราทำอะไร” ครบ **พ่อท่านสมณะโพธิรักษ์** เคยกล่าวไว้ว่า “เราคิดอะไร” เป็นบันทึกทางประวัติศาสตร์ เป็นเช่นนั้นจริง ๆ

เหตุการณ์ร้ายแรงเมื่อวันที่ ๑๔ กุมภาพันธ์นี้มีผู้เสียชีวิตและบาดเจ็บหลายรายในการชุมนุมของชาวกองทัพธรรมที่บริเวณสะพานผ่านฟ้า สมควรบันทึกไว้ใน “เราคิดอะไร” ฉบับนี้ พวกเราชาวกองทัพธรรมที่อยู่ในเหตุการณ์ ได้ช่วยกันบันทึกเอาไว้อย่างชัดเจน

ประมวลเหตุการณ์ วันที่ ๑๘ ก.พ. ๒๕๕๗

อีกหน้าหนึ่งของประวัติศาสตร์ชาวอโศก ที่ต้องจารึกการต่อสู้ทางการเมืองด้วยความสงบสันติ อหิงสา ไม่เคยมีครั้งไหนที่หมู่กลุ่มชาวอโศกต้องเจอสถานการณ์ตกอยู่ในวงล้อมของดงกระสุน แก๊สน้ำตา และระเบิด ที่มีทั้งสมณะ ลิกขมาตุ และญาติโยมครบองค์ เท่ากับการต่อสู้ครั้งนี้ ๑๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๗ ที่มีรัฐบาลนางสาวยิ่งลักษณ์ ชินวัตร ซึ่งเป็นหุ่นเชิดของนักโทษชายทักษิณ ลังการให้ศูนย์รักษาความสงบ (ครส.) จัดหนักให้กับกองทัพประชาชนโค่นระบอบทักษิณ และกองทัพธรรม ที่บริเวณสะพานผ่านฟ้าลีลาศ

คืนวันที่ ๑๗ ก.พ. หลังจากคณะผู้รับใช้ได้ประชุมกันเกือบเที่ยงคืน ผมได้รับแจ้งจากคุณมันแมน กะการดี ผู้รับใช้ (ผู้ดูแลความปลอดภัยในที่ชุมนุม) ว่าพรุ่งนี้เช้าตำรวจจะเข้าพื้นที่ชุมนุมของเราที่ผ่านฟ้าลีลาศ หลังจากที่ทราบข้อมูลแล้ว ผมก็หลับพักผ่อน

มาทราบตอนเช้าว่า ผู้รับใช้หลายคนไม่ได้นอนทั้งคืนเพราะไม่ไว้วางใจว่าจะเกิดเหตุการณ์ที่ไม่คาดคิดก่อนรุ่งเช้า แต่ในที่สุดก็ยังไม่มีอะไร

เช้ามีดของวันที่ ๑๘ ก.พ. ๒๕๕๗ อากาศดีหลายคนตื่นเช้ากว่าปกติ ก่อนทำธุระส่วนตัวอดที่จะมองไปทางอนุสาวรีย์ประชาธิปไตยไม่ได้ เห็นรถตู้ตำรวจจอดเรียงกัน เห็นความเคลื่อนไหวของตำรวจภูธรหลายพันนาย ส่วนใหญ่แต่งกายครบชุด บางนายสวมหมวกปิดบังใบหน้า มาจากหลายหน่วยงาน บางหน่วยงานมาพร้อมกระบอก, โล่ และบางส่วนก็มาพร้อมกระบี่หรือปืนมือ ตั้งแต่ปืนพก, ปืน M16, ปืนลูกซอง, ปืนสไนเปอร์!!! มีตั้งแต่ตำรวจปราบจลาจลถึงหน่วยปฏิบัติการพิเศษเรศวร ๒๖๑, หน่วยอรินทราช ๒๖, เป็นสัญญาณว่า วันนี้ตำรวจพร้อมสลายการชุมนุมที่

บริเวณสะพานผ่านฟ้าลีลาศซึ่งเป็น ๑ ใน ๕ จุดที่ศูนย์รักษาความสงบหรือ ครส. ประกาศขอคืนพื้นที่ก่อนหน้านี้

แม้ว่ากองทัพประชาชนและกองทัพธรรมจะมีเพียงมือเปล่ากับหัวใจหิงสา พวกเราก็ไม่ได้ตื่นตระหนก เนื่องจากการต่อสู้ของพี่น้องผ่านเหตุการณ์เช่นนี้มาหลายครั้งแล้ว มันใจการต่อสู้ในแนวสันติ อหิงสาว่าจะไม่เกิดเหตุการณ์รุนแรงขึ้นอย่างแน่นอน

๐๕.๓๐ น. คุณมันแมน กะการดี ได้ประกาศบนเวทีสะพานผ่านฟ้าลีลาศว่า ขณะนี้ตำรวจตั้งแถวอยู่ที่อนุสาวรีย์ประชาธิปไตย ขอให้ผู้ร่วมชุมนุมเก็บของสำคัญ ๆ แล้วมานั่งรวมกันที่หน้าเวที

๐๕.๕๘น. ตำรวจเคลื่อนเข้ามาที่ละนิด ทีละนิดจากอนุสาวรีย์ประชาธิปไตย มาสู่ที่ชุมนุมผ่านฟ้าลีลาศ

๐๖.๐๑ น. พิธีกรพร้อม ดากล้องพร้อม ผู้ชุมนุมพร้อม มานั่งกันเป็นแถวด้วยความสงบ หน้าเวที และสมณะหลายรูปขึ้นนั่งบนเวที

๐๖.๐๖ น. ท่านสมณะเทศน์บนเวที พูดคุยทำความเข้าใจกับมวลชนในหลักการต่อสู้แบบสันติ อหิงสา

๐๖.๓๐ น. พล.ต.ต.ยิ่งยศ เทพจำนงค์ ผู้บังคับการตำรวจภูธร จ.สระแก้ว ขอเจรจากับคณะเสนาธิการฯ กองทัพบกมีมติให้นางสาวขวัญฤดี สิงห์คำและนายมันแมน กะการดี เป็นผู้แทนในการเจรจามีการเจรจา ๓ ครั้ง ผลการเจรจาล่าสุดทำยตำรวจขอคืนพื้นที่จราจรตั้งแต่อนุสาวรีย์ถึงผ่านฟ้าและทางขึ้นลงสะพานพระราม ๘ ที่สี่แยกจปร.ทั้งหมด ซึ่งทางคณะเสนาธิการฯและผู้ประสานงานกองทัพธรรมประชุมกันแล้ว ตกลงตามที่ตำรวจขอ พล.ต.ต. ยิ่งยศ ดีใจแล้วบอกว่า ผลการเจรจาทกลงกันได้ด้วยดีผู้ชุมนุมเป็นคนดี หลังรับประทาน

อาหารแล้วจะเดินทางกลับทันที

๐๗.๐๐ น. พ่อครูสมณะโพธิรักษ์ขึ้นเทศน์บนเวที และผู้ร่วมชุมนุมนั่งฟังอย่างสงบโดยยังคงมีการถ่ายทอดสดเหตุการณ์เจรจากับตำรวจด้านหน้าเวทีให้เราเห็นผ่านจอภาพคู่ขนานหน้าเวที

๐๙.๐๐ น. กองทัพรธรรมนำอาหารไปเลี้ยงเจ้าหน้าที่ตำรวจ ซึ่งก็รับประทานกันอย่างสบายใจ ทุกคนก็สบายใจที่ไม่เกิดเรื่องเลวร้ายใด ๆ ทั้งกับผู้ชุมนุมและเจ้าหน้าที่ตำรวจ ขณะที่เจ้าหน้าที่ตำรวจใกล้จะรับประทานอาหารเสร็จ ก็ได้รับข่าวว่าตำรวจมาขอเจรจาทันที เราก็สงสัยว่าจะเจรจาเรื่องอะไรอีก เพราะการเจรจาทันทีไปเรียบร้อยแล้ว ต่างก็ยินดีกันทุกฝ่ายแล้ว ไม่น่าจะมีการเจรจาใด ๆ อีก แต่ก็ส่งผู้รับใช้ท่านหนึ่งไปรับฟังข้อเสนอของเจ้าหน้าที่ตำรวจ

๐๙.๕๑ น. พล.ต.ต.คัชชา ชาติศาสตร์ ผู้บังคับการตำรวจภูธร จ.ชลบุรี ส่งเจ้าหน้าที่ตำรวจชุดที่ ๒ เตรียมเข้าเจรจา

๑๐.๐๐ น. เจ้าหน้าที่ตำรวจถามว่าต้องการเจรจาอีกไหม ขอคำตอบจากผู้ชุมนุม หลังจากผู้รับใช้กลับมาก็บอกกับคณะเสนาธิการว่า เจ้าหน้าที่ตำรวจต้องการพื้นที่การชุมนุมทั้งหมด ตั้งแต่ผ่านฟ้า-สะพานม้ฆวน ทุกคนฟังแล้วถึงกับอึ้ง เพราะเป็นการขอพื้นที่แบบไม่เป็นมิตร ขอพื้นที่แบบรู้อยู่เต็มอกกว่าเราให้ไม่ได้ เราก็เลยรู้เจตนาว่าเขาต้องการเข้ามาสลายการชุมนุมมากกว่าจะมาเจรจากับเรา เราควรจะทำอย่างไรบ้างก็บอกว่าให้เข้าถนน ๒ เลนทางคู่ขนาน หรืออย่างมากพวกเราก็ย้ายไปอยู่ถนนนครสวรรค์ ขณะที่กำลังพิจารณา เจ้าหน้าที่ตำรวจก็เลื่อนแนวเข้ามาใกล้พื้นที่ชุมนุม ห่างจากพื้นที่ชุมนุมประมาณ ๒๐ เมตร ขณะนั้นมีผู้ชุมนุม ๔ คนไปนั่งสวดมนต์ขวางเจ้าหน้าที่ตำรวจ ประชาชนบางส่วนก็ยินดี

พล.ต.ต.ยิ่งยศ เทพ... ผู้บังคับการตำรวจ... จ.สระแก้ว ขอเจร... ตัวแทนคณะเสนา... กองทัพรธรรม

เหตุก... ๑๘ ก.พ.

เจ้าหน้าที่ตำรวจ พร้อมอาวุธครบมือ เตรียมสลายผู้ชุมนุม

เจ้าหน้าที่ตำรวจ ทำลายแนวกร...

เจ้าหน้าที่ตำรวจ สลายผู้ชุมนุมมือเปล่า

หนึ่งในผู้บาดเจ็บ

กรีดทำลายเต็นท์

พำนังค์
กฐณ
จากับ
ธการ

การณ

๒๕๕๗

ได้ใช้รถแทรกเตอร์

สอบทรายของผู้ชุมนุม

กองทัพธรรมนำอาหารไปเลี้ยงเจ้าหน้าที่ตำรวจ

ผู้ชุมนุมมือเปล่านั่งสวดมนต์

อ.สมเกียรติ พงษ์ไพบูลย์ ถูกจับกุม บริเวณเต็นท์การ์ด

ผมเห็นว่า ผู้นั่งสวดมนต์มีน้อยเกินไป จึงขอให้ผู้ชุมนุมไปนั่งสวดมนต์หน้าแนวตำรวจ จึงมีผู้ร่วมชุมนุมไปนั่งเป็นจำนวนมาก

๑๐.๓๙ น. ผู้ชุมนุมนั่งสวดมนต์กันอย่างเป็นระเบียบ ห่างจากแนวโล่ของตำรวจไม่เกิน ๑๐ เมตร

๑๐.๕๕ น. ตำรวจขยับเข้ามาหาผู้ชุมนุม ลังหรือรั้วเหล็กที่กั้นอยู่ระหว่างตำรวจกับผู้ชุมนุมจากนั้นก็ย่ำเข้ามา ผ่านผู้ชุมนุม เจ้าหน้าที่ตำรวจถือกระบองพร้อมโล่หลายร้อยนายพยายามรุกฝ่าแผงกั้นบริเวณสะพานผ่านฟ้า เข้าสู่ที่ชุมนุมอย่างต่อเนื่อง ขณะที่ผู้ชุมนุมซึ่งมีฆราวาสและนักบวช รวมทั้งผู้สูงอายุต่างสวดอิติปิโสฯ กันขวางตำรวจไว้ ตำรวจผลักดันด้วยโล่และใช้กระบองตีเหยียบผู้ชุมนุมจนมีผู้บาดเจ็บจำนวนมากและบางรายตำรวจจับกุม เขารถคุมขังผู้ต้องหาอีกด้วย

๑๑.๐๓ น. เจ้าหน้าที่ตำรวจได้ใช้รถแทรกเตอร์ทำลายแนวกระสอบทรายของผู้ชุมนุมได้สำเร็จ และรุกไล่ประชาชนถอยร่นไปเรื่อย ๆ

๑๑.๑๑ น. อ.สมเกียรติ พงษ์ไพบูลย์ ได้ถูกจับกุมบริเวณเต็นท์การ์ด หลังเวทีผ่านฟ้าฯ เจ้าหน้าที่ตำรวจได้รุกเข้าไปยึดพื้นที่ทบทำลายข้าวของรวมทั้งยึดโทรทัศน์ไป ๒ เครื่อง ภายหลังได้ไปเอาคืนมาแล้วเงินอีกนับหมื่นสูญหายจนทำให้กระเป๋าสตางค์หายมีเงินหมื่นกว่าบาท ทั้งทบทำลายข้าวของกริดทำลายเต็นท์ตลอดเส้นทางผ่าน เพื่อค้นหาอาวุธ หรือสิ่งผิดกฎหมาย แต่ไม่พบอาวุธหรือสิ่งผิดกฎหมาย ใด ๆ เลขขณะที่พ่อครูสมณะโพธิรักษ์อยู่บนเวที รายล้อมไปด้วยหมู่สมณะและสิกขมาตุ โดยพ่อครูได้ประกาศทางเครื่องขยายเสียงให้ผู้ร่วมชุมนุมอยู่ในความสงบ สันติ และอธิงสาอย่างต่อเนื่อก่อนที่จะถูกตัดน้ำตัดไฟ แต่พ่อครูก็เทศน์ต่อโดยผ่านโทรโข่งแทน

๑๑.๑๖ น. ตำรวจดันมวลชนมาถึงข้างเวที หลังจากนั้นตำรวจเริ่มขว้างและยิงแก๊สน้ำตาเข้ามาบริเวณหน้าเวที ผู้ชุมนุมขยับถอยออกมาแล้วกลับเข้าไปจับแก๊สน้ำตาที่ตำรวจขว้างหรือยิงมา ขว้างกลับไปยังกลุ่มตำรวจ หลังจากนั้น ตำรวจเริ่มระดมขว้างแก๊สน้ำตาและยิงกระสุนลูกยางใส่ผู้ชุมนุมอย่างหนัก จนกระทั่งผู้ชุมนุมทนไม่ไหวถอยออกมา แต่ก็ไม่ไกลนัก

๑๑.๔๕ น. เสียงระเบิดดังกึกก้อง ๑ ครั้ง เห็นตำรวจล้มลง เปลสนามจากฝั่งมวลชนออกไปช่วยตำรวจทันที แล้วนำไปส่งโรงพยาบาล มวลชนต่างช่วยตำรวจที่บาดเจ็บกันอย่างเต็มที่ หลังจากระเบิด ตำรวจเต็มมีโล่ กระบอง แก๊สน้ำตาเริ่มถอย แต่ตำรวจกลุ่มที่มี M16 เข้ามาแทนที่ มีการยิงตอบโต้กันระหว่างตำรวจกับบุรุษนิรนาม ไม่ทราบว่าเป็นใคร มาจากไหน แต่ก็มาช่วยให้ตำรวจไม่เช่นฆ่าประชาชนได้ทันเวลา เมื่อปะทะกันตำรวจสู้ไม่ได้ จึงล่าถอยไปเรื่อย ๆ ผู้ชุมนุมก็กล้าหาญมาก รุกไล่ตำรวจออกจากพื้นที่ชุมนุม ทั้ง ๆ ที่มีแต่มีมือเปล่า

๑๒.๐๐ น. ฝ่ายผู้ชุมนุมพยายามรุกเอาพื้นที่การชุมนุมคืน ไปถึงบริเวณหน้าลานมหาเจษฎาบดินทร์ ส่วนตำรวจยังตั้งแนวอยู่ที่บริเวณกองสลาก และมีเสียงปืนดังขึ้นบริเวณแนวปะทะกันระหว่างผู้ชุมนุมกับเจ้าหน้าที่ตำรวจ ทำให้มีผู้บาดเจ็บเพิ่มเติมอีก

๑๒.๒๕ น. มีชายนิรนามไปช่วย อ.สมเกียรติ พงษ์ไพบูลย์ กลับมาที่เวทีสะพานผ่านฟ้าฯ เรียบร้อย ขณะที่ผู้ชุมนุมพยายามรุกเข้าไปยึดพื้นที่คืน โดยช่วยกันผลักดันด้วย ๒ มือ ๒ เท้า ขณะที่ตำรวจยิงปืนตอบโต้ด้วยกระสุนจริง ทั้งปืนลูกซองและอาวุธสงครามใส่ประชาชนอย่างบ้าคลั่ง เสียงกระสุนปืนวิ่งฝ่าอากาศเป็นจำนวนมาก หลายคนหมอบกับพื้น หลายคนหลบไม่ทัน สุดท้ายพบว่า

ผู้ชุมนุมถูกยิงได้รับบาดเจ็บและเสียชีวิต

๑๓.๒๐ น. เหตุการณ์เริ่มสงบลง โดยเจ้าหน้าที่ตำรวจได้ถอนกำลังออกไปทั้งหมด ทั้งรถแทรกเตอร์ ๒ คัน และรถกระบะไว้อีกนับ ๑๐ คัน

แม้เจ้าหน้าที่ตำรวจจะมาสลายการชุมนุมด้วยความรุนแรง อาวุธครบมือ แต่ก็ต้องประสบความล้มเหลวกลับไปเพราะผู้ชุมนุมที่ กปท. และกองทัพธรรมล้วนเป็นนักรบอหิงสา ตั้งมั่นในอหิงสธรรม และเมตตาธรรม ไม่ได้ทำร้ายเจ้าหน้าที่ตอปป จึงทำให้การสูญเสียชีวิตเกิดขึ้นไม่มาก เป็นเครื่องยืนยันว่า ไม่ว่าจะเป็นผู้ชุมนุมหรือเจ้าหน้าที่ตำรวจ หากกระทำด้วยจิตใจที่มีเมตตาธรรมแม้ประท้วงก็กระทำด้วยสันติ อหิงสาปราศจากอาวุธ ก็ย่อมได้รับการตอบแทนด้วยเมตตาธรรม แต่หากกระทำด้วยจิตใจที่ไร้เมตตาธรรมเบียดเบียน เช่นฆ่าทำร้ายกันด้วยประการทั้งปวง ก็ย่อมจะประสบความเดือดเนื้อร้อนใจในภายหลัง ดังนั้นชาวไทยทุกหมู่เหล่าพึงกระทำกรรมต่อกันด้วยเมตตาธรรม อันเป็นธรรมค้ำจุนโลก เหตุการณ์การสลายการชุมนุมที่ผ่านฟ้าฯ ครั้งนี้เป็นการยืนยันสังขธรรมว่า **“ธรรมย่อมรักษาผู้ประพฤติธรรม”**

ต่อมาศูนย์เอราวัณ กรุงเทพมหานคร รายงานยอดผู้บาดเจ็บจากเหตุ ครส. สั่งการให้ตำรวจขอคืนพื้นที่แยกสะพานผ่านฟ้าฯ มียอดรวมผู้บาดเจ็บ ๖๔ คน เสียชีวิต ๕ คน เป็นผู้ชุมนุม ๔ คน เจ้าหน้าที่ตำรวจ ๑ คน นับเป็นผลการกระทำที่บ้าคลั่ง ป่าเถื่อน ลุแก่อำนาจ ครั้งนี้ก่อให้เกิดผลเสียแก่สำนักงานตำรวจแห่งชาติและ ครส. เป็นอย่างมาก

การเตรียมอาวุธสงครามมาเพียบ พร้อมกับหน่วยสังหารปิดคลุมใบหน้า ส่งสัญญาณพร้อมที่จะเช่นฆ่าประชาชนได้ทุกเมื่อ เพียงหวังให้

เจ้านายพอใจ โดยไม่คำนึงถึงชีวิตของตำรวจและประชาชน เป็นการเจตนาโดยเล็งเห็นผลไว้ก่อน คณะกรรมการ กปปส. จึงมีมติให้ฟ้องทุกคนที่เกี่ยวข้อง ตั้งแต่นางสาวยิ่งลักษณ์ ชินวัตร ร้อยตำรวจเอกเฉลิม อยู่บำรุง พลตำรวจเอกอดุลย์ แสงสิงแก้ว และคนอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องในการสมรู้ร่วมคิด รวมทั้งผู้ให้ยืมอุปกรณ์ในการเช่นฆ่าประชาชนทั้งหมด สำหรับผู้เสียชีวิตที่เป็นผู้ร่วมชุมนุมทั้ง ๔ คน ได้แก่

เลขาธิการ กปปส. แจ้งว่า จะช่วยเหลือผู้เสียชีวิตรายละ ๑ ล้านบาท และมีเงินฝากประจำให้แก่ลูกของผู้เสียชีวิตทุกคน คนละ ๒ ล้านบาท เพื่อเป็นทุนการศึกษา สำหรับลูกของผู้ตายที่ยังอยู่ในวัยศึกษาส่วนนโยบายของ กปปส. คือล้มระบอบทักษิณให้หมดสิ้นจากแผ่นดินไทย ยังคงดำเนินอยู่อย่างต่อเนื่อง ขณะที่มีการตามหานางสาวยิ่งลักษณ์ ชินวัตร ที่หายหน้าไป ๓ วันแล้ว และไปบริษัทต่าง ๆ ที่มีหุ้นของตระกูลชินวัตร

นายธนูศักดิ์ รัตนคช

นายจिरพงษ์ ฉุยฉาย

นายศรัทธา แซ่ด่าน

นายสุพจน์ บุญรุ่ง

ขอการวินิจฉัยวิญญาน
นักบอหิงสาทุกท่าน

๑. นายธนูศักดิ์ รัตนคช

อายุ ๒๙ ปี เป็นชาว จ.กระบี่

๒. นายจिरพงษ์ ฉุยฉาย

อายุ ๒๙ ปี เป็นชาว กรุงเทพมหานคร

๓. นายศรัทธา แซ่ด่าน

อายุ ๔๓ ปี เป็นชาว จ.ยะลา

๔. นายสุพจน์ บุญรุ่ง

อายุ ๕๒ ปี เป็นชาว กรุงเทพมหานคร

กองทัพธรรมรับเป็นเจ้าของภาพจัดงานศพให้ทั้ง ๓ ท่านแรก ที่วัดโสมนัสราชวรวิหาร ส่วนคุณสุพจน์ บุญรุ่ง เป็นชาวมุสลิม ได้มอบหมายให้คุณหมอตศพล เปี่ยมสมบุรณ์ และอาจารย์รัศมี กฤษณมิษ ไปเป็นตัวแทนของกองทัพธรรมร่วมพิธีศพ

ส่วนการช่วยเหลือ คุณสุเทพ เทือกสุบรรณ

เพื่อเชิญชวนพี่น้องประชาชนให้ถอนหุ้นจากบริษัทดังกล่าว เป็นการทำลายท่อน้ำเลี้ยงของระบอบทักษิณ ที่นำทุนจำนวนมหาศาลมาทำลายประเทศไทย ทั้งด้านเศรษฐกิจ สังคม การเมือง และวัฒนธรรม ซึ่งเป็นที่ปรากฏอย่างชัดเจนแล้ว

สุดท้ายนี้ ยังไม่ทราบว่าจะเมื่อไรมวลมหาประชาชนจะพบกับความสำเร็จ แต่ทุกคนทราบดีว่าความสำเร็จใกล้เข้ามาเต็มทีแล้ว เพราะรักษาการนายกรัฐมนตรี หรือที่มวลมหาประชาชนเรียกกันว่า “**ทรราชยิ่งลักษณ์**” ไม่สามารถปรากฏตัวต่อสาธารณชนได้อีก ประชาชนที่พบเห็นสามารถแจ้งข่าวมายัง กปปส.จะนำมวลชนไปพบทรราชยิ่งลักษณ์ เพื่อบอกให้ ทรราชยิ่งลักษณ์ลาออกจากรักษาการนายกรัฐมนตรี **🇹🇭**

สี่สิบสี่ชีวิต ทีม สมอ.

เด็กชายผู้รักการอ่านเป็นชีวิตจิตใจ
เปิดสู่โลกแห่งจินตนาการ
และความคิดสร้างสรรค์
บนเส้นทางที่อบอุ่นด้วยความรักแห่งกัลยาณมิตร
เป็นอีกหนึ่งพลเมืองดีของสังคมไทย

ดร.อานนท์
ศักดิ์วรวิทย์

คนรุ่นใหม่หัวใจรักชาติ

ผมเป็นเด็กขออนุญาต

ในครอบครัวคนไทยเชื้อสายจีน พ่อเป็นคนกรุงเทพฯ แม่เป็นคนกาฬสินธุ์ พ่อแม่ทำมาค้าขายเล็ก ๆ ในตลาด เริ่มจากศูนย์ เช่าห้องแถวไม้เก่า ๆ ในตลาดค้าขายและอยู่อาศัย ชีวิตในวัยเด็ก ผมไม่ได้เล่นมากนัก เพราะตื่นเช้าก็ต้องหาอาหารกินเอง พ่อแม่จะวางเงินไว้ให้ ผมเรียนที่โรงเรียนอนุบาลประจำจังหวัด ซึ่งสมัยนั้นเป็นเรือนไม้ชั้นเดียว ทรงปั้นหยา ยกใต้ถุนสูง ความสนุกคือการได้มุดใต้ถุนลงไปเล่นดิน เล่นทราย เล่นน้ำ และเอาดินมาปั้นเป็นก้อนกลม ๆ กลิ้งชนกันใน

เรื่องซื้อหนังสืออ่านเล่น สิ่งที่ผมอยากได้มากที่สุดคือซื้อหนังสือ เพราะผมชอบอ่านหนังสือมาก ช่างบ้านเป็นร้านหนังสือ ผมมักหายเข้าไปในร้านหนังสือได้เป็นวัน ๆ จนพ่อแม่เห็นว่าโดนแก๊งลักขโมยเด็กเอาไปไหน ที่แท้อยู่ร้านหนังสือข้างบ้านนี่เอง ที่ขอเงินซื้อหนังสือได้ยากมาก เพราะพ่อกับแม่คิดว่าคงอ่านไม่คุ้ม เพราะผมอ่านหนังสือเยอะและเร็วมาก อ่านเสร็จก็โยนทิ้งไว้ พ่อแม่เลยไม่อยากให้ซื้อ เรื่องนี้คงเป็นปมมาจนโต เมื่อผมหาเงินเองได้ก็เอาไปซื้อหนังสือ เดือน ๆ หนึ่งเสียเงินซื้อหนังสือมากมาย

ชอบอ่านหนังสือมาก

ช่างบ้านเป็นร้านหนังสือ

ผมมักหายเข้าไปในร้านหนังสือได้เป็นวัน ๆ

จนพ่อแม่เห็นว่า

โดนแก๊งลักขโมยเด็กเอาไป...

ร่างดิน กลับจากโรงเรียนถึงบ้านก็รีบไปตลาดซื้อกับข้าวถุงและของอื่น ๆ ตามแต่ที่บ้านจะต้องการ กลับมาบ้าน แกะกับข้าวให้ทุกคนกิน และวิ่งขายของหน้าบ้านไป กินข้าวไปด้วย จนไม่มีคนมาซื้อของที่หน้าร้าน ประมาณสามทุ่มกว่าจึงได้อาบน้ำ ทำการบ้าน แล้วก็เข้านอน

สิ่งที่จำได้

พ่อกับแม่ให้หยิบเงินใช้อย่างอิสระจากลิ้นชักเงินขายของ แต่สั่งไว้ว่าจะใช้อะไรเท่าไรให้จดเอาไว้และให้บอก อย่าโกหก อย่าขโมยเงิน รู้สึกว่าเป็นวิธีการที่ดีมาก จำได้ว่าขอเงินยากเย็นใน

อีกเรื่องที่จำได้ฝังใจคือไปโดนเด็กแถวบ้านตี ผมร้องไห้กลับบ้านมา แม่กับพ่อบอกให้กลับไปออกไปสู้ สอนว่าเป็นคนอย่าให้ใครรังแก แต่ก็อย่ารังแกใคร ถ้าไม่สู้ก็จะโดนรังแกอย่างนี้เรื่อยไป

ผมเรียนหนังสือได้โง่มาก

เขียนชื่อตัวเองไม่ได้ แม่เรียนประถมปีที่สองแล้วก็ตาม ผมคิดเอาเองเมื่อโตว่า พ่อแม่ส่งเราไปโรงเรียนก่อนเวลา เข้าโรงเรียนเร็วกว่าคนอื่น ทำให้พัฒนาการไม่พร้อม ผมจำได้ว่าเมื่อตอนประถมปีที่หนึ่ง ครูเรียกไปอ่านหนังสือหน้าห้องอ่านไม่ได้ และผมก็ผมร้องไห้ด้วยความอาย ผม

บ่นตำหนิครูหน้าชั้นเรียนยาวนานมากกว่า ทำไมไม่สอนก่อน แล้วเรียกผมมาอ่านได้อย่างไร ครูประจำชั้นประถมปีที่หนึ่งของผมชื่อครูสุวรรณี ลาทอง ผมยังจำได้ซึ่งท่านมักจะล้อเลียนผมทุกครั้งที่ได้เจอในภายหลัง ผมคงมีแววแสบมาแต่เด็ก ๆ

จุดหักเหในชีวิต

เรียนชั้นประถมปีที่สาม ครูจัดให้นั่งโต๊ะเดียวกับเพื่อนหกคน ผมมีความสุขมาก เพื่อนกลุ่มนี้ยังติดต่อคบหากันมาจนทุกวันนี้ มีทั้งอาชีพหมอ

เติบโตในยุคบ้านเมืองลำบากยากจน

จำได้ว่าเราต้องงดดูโทรทัศน์ตอนหนึ่งทุ่ม ทั้ง ๆ ที่มีโทรทัศน์เพียงสองช่อง คือช่องเจ็ดกับช่องสี่ กรมประชาสัมพันธ์ ที่ขอนแก่น ช่วงนั้นโลกเกิดภาวะวิกฤติน้ำมันแพงมาก อีกทั้งมีภัยคอมมิวนิสต์ทั่วไปทั่วประเทศ ตอนเย็น ๆ จะมีการประกาศราคากลางสินค้าเกษตร ขึ้นต้นรายการด้วยเพลงกลีกรแข่งขันเป็นกระดุกกลันหลังของชาติ ไทยจะเรืองอำนาจเพราะไทยเป็นชาติกสิกรรม ผมจำได้ว่านายกรัฐมนตรีสมัยนั้น พลเอกเปรม ติณสูลานนท์ ท่านบอกเสมอให้เรา

เราเรียนหนังสือกันสนุกสนานมาก
ไม่ได้แข่งกันแต่ช่วยกันเรียน
แล้วผมก็เรียนหนังสือดีขึ้นเรื่อย ๆ
ผมคิดว่าการมีเพื่อนดีเป็นกัลยาณมิตร
มีอิทธิพลสำคัญมากต่อชีวิต

วิศวกร สถาปนิก และทหาร เราเรียนหนังสือกันสนุกสนานมาก ไม่ได้แข่งกันแต่ช่วยกันเรียน แล้วผมก็เรียนหนังสือดีขึ้นเรื่อย ๆ ผมคิดว่าการมีเพื่อนดีเป็นกัลยาณมิตร มีอิทธิพลสำคัญมากต่อชีวิต ผมโชคดีที่ได้เจอคนดี ๆ เป็นส่วนใหญ่ ผมสอบเข้าโรงเรียนมัธยมประจำจังหวัดที่โรงเรียนขอนแก่นวิทยายน ซึ่งเป็นช่วงเวลาที่ผมมีความสุขมาก และผมก็ยังเป็นหนอนหนังสือ อ่านหนังสือแทบทุกอย่าง ไม่ได้อ่านเพราะอยากสอบได้คะแนนดี แต่อ่านเพราะมันสนุก ได้เปิดหูเปิดตา และสนองความอยากรู้อยากเห็นของตัวเอง

ขยัน ประหยัด ซื่อสัตย์ อดทน ทำงานหนัก ประเทศเรายังยากจน ขอให้ทุกคนช่วยกันอะไรทำนองนี้ บรรยากาศที่ผมเติบโตมาก็ไม่ได้แตกต่างอะไรกับฉากหนังเรื่องแฟนฉันนั่นแหละครับ ตอนนั้นผมเป็นเด็กต่างจังหวัดที่ไม่รู้จักกระทั่งโรงเรียนเตรียมอุดมศึกษา พี่สาวลูกป่าบอกผมว่านี่คือโรงเรียนที่ดีที่สุด มีเด็กสอบเข้ามหาวิทยาลัยได้มากที่สุด ตอนนั้นผมตัดสินใจลำบาก เพราะผมสอบโควต้าเข้าเรียนมัธยมศึกษาปีที่สี่ที่โรงเรียนประจำจังหวัดได้ที่หนึ่ง แต่ถ้าผมสละสิทธิ์มาสอบเข้าโรงเรียนเตรียมแล้วสอบไม่ได้ ผมก็จะแว้งคว้าง ไม่มีที่เรียน แต่

โชคดีที่สอบเข้าโรงเรียนเตรียมอุดมได้

เข้ากรุงเทพฯ

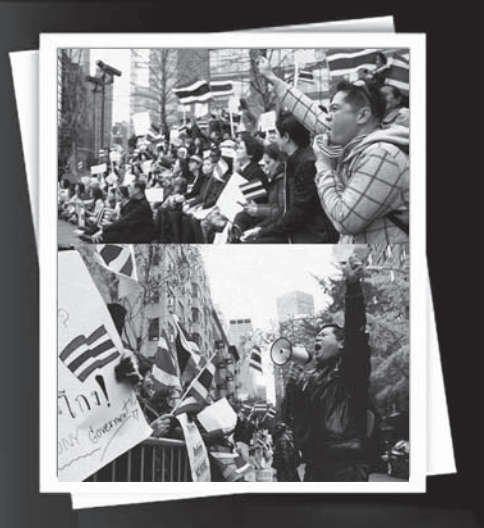
เรียนโรงเรียนเตรียมอุดมศึกษา พญาไท ในปี ๒๕๓๕ เมื่อเกิดเหตุการณ์พฤษภาทมิฬ ผมจำได้ว่าโรงเรียนเปิดเข้าไปเป็นอาทิตย์ ตอนนั้นได้แต่ติดตามข่าวในโทรทัศน์ ผมรู้สึกกลัวมาก ไม่กล้าออกมาต่อสู้นบนท้องถนนทั้ง ๆ ที่ไม่เห็นด้วยกับการกระทำของพลเอกสุจินดา คราประยูร ยังจำคำพูดสุดอนาถใจที่บอกว่าเสียสัตย์เพื่อชาติได้ และจำได้ว่าลุงจำลอง ศรีเมือง โดนทหารบุก

ปีที่สี่ และสอบเข้าคณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ได้ตอนอายุ ๑๔ ปี พ่อกับแม่เห็นว่ายังเด็กเกินไปไม่อยากให้เรียน ท่านบอกว่าเรียนปีหน้าก็แล้วกัน พอมัธยมศึกษาปีที่ห้า ผมก็สอบเข้าคณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชีจุฬาฯ ได้เมื่ออายุ ๑๕ ปี ผมตัดสินใจไม่เรียนมัธยมศึกษาปีที่หก แต่ข้ามรั้วมาเรียนจุฬาฯ

ชีวิตในมหาวิทยาลัยสนุกมาก

การได้อยู่หอพักนิสิตทำให้มีเพื่อนทุกคณะ แต่การเรียนในห้องเรียน สำหรับผมน่าเบื่อมาก

ผมยังคงโชคดี ได้เพื่อนดี ได้ครูชั้นเลิศ แต่ผมเกิดขี้เกียจ เบื่อหน่ายที่จะเรียน ก็เรียนบ้างเล่นบ้าง ส่วนใหญ่จะเล่นมากกว่า แต่ที่เหมือนเดิมคืออ่านหนังสือที่ไม่ใช่หนังสือเรียน วันหนึ่งอ่านได้สองเล่มสามเล่มทุกวัน

เข้าไปจับ ทหารยิงประชาชน ทำร้ายประชาชน ผมรู้สึกเจ็บปวดกับเหตุการณ์นั้นมาก หลังเหตุการณ์สงบลงด้วยพระบารมี พลเอกเปรม ติณสูลานนท์ นำพลเอกสุจินดากับพลตรีจำลอง เข้าเฝ้าทูลละอองธุลีพระบาท

ที่ผมยังคงโชคดี ได้เพื่อนดี ได้ครูชั้นเลิศ แต่ผมเกิดขี้เกียจ เบื่อหน่ายที่จะเรียนหนังสือ ก็เรียนบ้างเล่นบ้าง ส่วนใหญ่จะเล่นมากกว่าเรียน แต่ที่เหมือนเดิมคืออ่านหนังสือที่ไม่ใช่หนังสือเรียน วันหนึ่งอ่านได้สองเล่มสามเล่มทุกวัน สองปีในโรงเรียนเตรียมเป็นเวลาที่มีความสุขที่สุดช่วงหนึ่งของชีวิต ผมสอบเทียบได้ตั้งแต่มัธยมศึกษา

เพราะเป็นชั้นเรียนใหญ่ และมักจะเป็นการท่องจำ บวกกับความขี้เกียจและมีกิจกรรมอะไรทำนอกห้องมากกว่า ปีแรกเกรดจึงร่อแร่เต็มที่ ผมเริ่มตั้งใจเรียนหนังสือเมื่อตอนอยู่ปีสามและปีสี่ซึ่งวิชาเรียนเริ่มสนุกและน่าสนใจ แต่กระนั้นก็สายเกินไปเสียแล้ว ผมจบปริญญาตรีด้วยเกรดที่ ร่อแร่เต็มที่ ๒.๗๕ แต่ผมก็ไม่เสียใจ เพราะได้ทำกิจกรรมที่ผมอยากทำ ได้ทำหนังสือเป็นลูกน้อง พี่คนหนึ่งสอนผมว่า หากักัดคนไม่เป็นข่าว คนกััดหมาเป็นข่าว ต้องมี nose for news ผมได้ทำงานที่ตัวเองชอบ จริง ๆ ก็เรียกได้ว่าทำแทบทุกอย่าง ยกเว้นการออกค่ายอาสาพัฒนาชนบท

เพราะกลัวจะทนความลำบากขนาดนั้นไม่ไหว ถ้าไม่มีน้ำประปาและไฟฟ้าใช้

เรียนจบตอนเศรษฐิกิจตกต่ำต้มยำกุ้ง

ผมสมัครเรียนปริญญาโททางจิตวิทยา อุตสาหกรรมและองค์การที่คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ หลังจากนั้นก็ตาม กระแสด้วยการไปเรียนเอ็มบีเอที่นิวยอร์กใน ทางด้านการจัดการธุรกิจระหว่างประเทศ ผมมาสอน หนังสือที่จุฬาอยู่ปีกว่า แล้วก็ลาออกมาทำงาน ของตัวเองอีกสองปี ผมตัดสินใจไปเรียนต่อ

เรียนวิชาการทดสอบและการวัดผลทางจิตวิทยา ผมได้ไปอ่านหนังสือเล่มหนึ่งที่เขียนโดยเอ็ดทาคะ ในวิชานี้ชื่อ Anne Anastasi ซึ่งเป็นผู้ทำให้ สาขาวิชานี้มีที่ยืนในโลกวิชาการ สอนอยู่ที่มหา- วิทยาลัยคาทอลิกหัวก้าวหน้าในอเมริกา นำ เสียตายที่ Anne Anastasi ได้เสียชีวิตไปหลาย ปีก่อนผมจะได้ไปเรียนต่อที่นั่น แต่ผมก็ยังได้เรียน กับครูดี ๆ หลายคนที่เป็นเพื่อนร่วมงานและ ลูกศิษย์ของท่าน

วิชานี้เรียนแบบจำลองทางคณิตศาสตร์และ สถิติที่ใช้ในการวัด การประเมินผล การวิจัยทาง

สอนหนังสือที่จุฬาอยู่ปีกว่า
แล้วก็ลาออก
มาทำงานของตัวเองอีกสองปี
ผมตัดสินใจไปเรียนต่อปริญญาเอก
ที่สหรัฐอเมริกาด้วยทุนส่วนตัว

ปริญญาเอกที่สหรัฐอเมริกาด้วยทุนส่วนตัว มีแค่ ค่าตัวเครื่องบินอย่างเดียว สามปีแรกได้ทุนของ มหาวิทยาลัย แต่ก็ต้องช่วยครูทำงานวิจัย ช่วย สอน พอปีหลัง ๆ ก็สอนเองทั้งวิชา แล้วก็เขียน ขอบทุนวิจัย สองปีหลังผมอาศัยหาทุนด้วยตัวเอง ใช้เวลาห้าปีถ้วนก็จบออกมาได้ Ph.D.

ผมเรียนปริญญาเอกในสาขาที่เรียกว่า Psychometrics and quantitative psychology (จิตมิติและจิตวิทยาเชิงปริมาณ) ที่ Fordham University ในนิวยอร์ก สาเหตุที่ผมไปเรียน สาขาวิชาประหลาดที่ฝรั่งเองก็ยังไม่ค่อยจะรู้จัก คือตอนผมเรียนปริญญาโทที่ธรรมศาสตร์ ผมได้

พฤติกรรมศาสตร์ทั้งหมด ไม่ว่าจะเป็นการวัด เซอร์ปัญญา การวัดความถนัด บุคลิกภาพ ความ รู้สึก ทักษะคิดทางการเมือง เป็นต้น ผมเรียนหนัก ไปทางสถิติเพราะมีความชอบเป็นการส่วนตัวและ เรียนได้ค่อนข้างดี สิ่งที่ผมเรียนเป็นส่วนผลม ระหว่างวิชาจิตวิทยากับสถิติ แต่จะหนักสถิติมาก กว่า ผมได้ไปฝึกงานที่ Educational Testing Service และ National Board of Medical Examiner ได้ทุนวิจัยจาก College Board หน่วยงานพวกนี้ดูแลเรื่องการสอบของอเมริกา ทำให้ได้เรียนรู้อะไรดี ๆ หลังจากนั้นผมก็ได้มา สอนหนังสือที่ Zicklin School of Business,

Baruch College, City University of New York โดยสอนวิชาสถิติขั้นสูงให้นักศึกษาปริญญาเอกทางด้านบริหารธุรกิจอยู่หนึ่งเทอม เป็น adjunct assistant professor ก่อนจะกลับมาเมืองไทย

ตอนเรียนที่อเมริกา

เมืองไทยมีการเลือกตั้งผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร ผมเห็นผลโพลของหลาย ๆ สำนักในเมืองไทยมีความขัดแย้งกันเองสูงมาก และได้บ่นให้ศาสตราจารย์ ดร.ปราโมทย์ นาครทรรพ ฟังขณะที่ท่านมาทำธุระที่นิวยอร์ก อาจารย์เลยบอก

ต่อสู้กับระบอบทักษิณก่อนไปต่างประเทศ

พ่อแม่ผมเป็นพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย และร่วมต่อสู้ที่มีชวามรังสรรค์มาโดยตลอด ผมอดอดไม่อยากจะมาร่วม เพราะกลัวจะเหนื่อยจะร้อนจะลำบาก แต่พ่อแม่ก็พากันไปทั้งบ้านและไปกันแทบทุกคืน ผมไม่ชอบคุณทักษิณ ชินวัตร ตั้งแต่ยังทำธุรกิจ ในขณะที่คนแทบจะทั้งประเทศเท่อกันมีเงิน รวยเร็วแบบทักษิณ ผมกลับไม่เห็นข้อดีของคนคนนี้เลย ผมมีความเห็นว่าการรวยด้วยการประมูลขายคอมพิวเตอร์ให้กรมตำรวจที่มีพ่อตาเป็นรอง

การไปยื่นคำเฝ้าขอสัมปทาน...

เพื่อจะมาผูกขาดและเก็บเงินรายเดือน
เดือนละ ๕๐๐ บาท เป็นการกินเปล่า
เป็นการเอาเปรียบสังคมและผู้บริโภค
...ผมจำความรู้สึกของตัวเอง
ที่ไม่เห็นด้วยกับลุงจำลอง ศรีเมือง
ที่นำพาคณะนี้เข้ามาในวงการการเมือง
ผมออกจะเคืองลุนิด ๆ

ให้ผมเขียนมาลงเว็บไซต์ผู้จัดการ ผมก็พยายามเขียนมาหลาย ๆ ครั้ง เพราะแลเห็นปัญหาของการทำโพลในเมืองไทยที่ขาดหลักวิชาการและจริยธรรมที่ดีเพียงพอ เพราะผมเรียนและสอนสถิติกับวิธีวิจัย ทั้งต้องเรียนและสอนเรื่องโพลหรือการสำรวจความคิดเห็นสาธารณะ (Public opinion survey) มากพอสมควร ผมก็เขียนอย่างที่ผมเข้าใจและได้พบเห็นมาเปรียบเทียบที่เห็นและทำกันในประเทศไทยซึ่งยังต้องแก้ไขปรับปรุงกันอีกมาก

อธิบดีลงนามอนุมัติ และตัวเองก็ดูแลระบบคอมพิวเตอร์ของกรมตำรวจ เป็นการกระทำที่ไม่ถูกต้อง การไปยื่นคำเฝ้าขอสัมปทานจากบักจ๊อดและคณะรักษาความสงบเรียบร้อยแห่งชาติ (รสช.) เพื่อจะมาผูกขาดและเก็บเงินรายเดือนเดือนละ ๕๐๐ บาท เป็นการกินเปล่าไปทุกเดือนแบบนั้นเป็นการเอาเปรียบสังคมและผู้บริโภค ดังนั้นความรำรวยที่มาแบบนี้ไม่ได้มาด้วยฝีมือจริง ๆ จึงไม่ใช่สิ่งที่นายกย่อง และน่ารังเกียจด้วยซ้ำ ผมจำความรู้สึกของตัวเองที่ไม่เห็นด้วยกับลุงจำลอง ศรีเมือง ที่นำพาคณะนี้เข้ามาในวงการการเมืองไทย ผมออกจะเคืองลุนิด ๆ แต่

ผมก็เข้าใจเลยว่าทำไมเจตนาดี และมนุษย์เราผิดพลาดกันได้
ผมหายไปจากเมืองไทยเกือบหกปี ปีสุดท้าย
ก่อนกลับมาเมืองไทยขณะที่ผมกำลังสอนหนังสือที่
City University of New York ก็มีการออกพระ-
ราชบัญญัตินิรโทษกรรม โดยรัฐบาลยิ่งลักษณ์
ชินวัตร ผมรู้สึกว่าคุณสมบัติของผมได้ลื่นสุดลง
แล้ว ผมพูดกับพี่คนหนึ่งที่เป็นแกนนำพันธมิตร
นิวยอร์กว่าเราต้องออกมาต่อสู้กับความอยุติธรรม
ถ้าคิดว่าเรื่องนี้ไม่ถูกต้อง ก็ต้องออกมาสู้ด้วยกัน
ผมยอมรับพระราชบัญญัตินิรโทษกรรมนี้ไม่ได้เลย
เพราะมันเป็นการกลับผิดเป็นถูก กลับขาวเป็นดำ

อย่างสิ้นเชิง ผมดีใจและประทับใจมากที่เห็น
มวลมหาประชาชนออกมาทำหกล้านคนนั้นเป็น
สิ่งที่น่าชื่นใจที่สุด และทำให้มีความหวังว่าพลัง
อันบริสุทธิ์เช่นนี้จะเป็นพลังที่ขับเคลื่อนประเทศ
ไทยไปสู่ความก้าวหน้าความดีงามไปได้อีกยาวนาน
ผมนึกถึงกลอนของศรีบูรพาที่ว่า **“อันประชา
สามัคคีมีจิตตั้ง เป็นพลังแกร่งกล้ามหาศาล
แสนอาวุธแสนศัตรูหมู่อันธพาล ไม่อาจต้าน
แรงมหาประชาชน”** ผมมีความเชื่อว่าพลังอัน
บริสุทธิ์จะต้องมีชัยชนะเหนือความชั่ว ไม่มีใครที่
หนีพ้นกฎแห่งกรรมไปได้ และลงท้ายคนทำกรรม

หลายครั้งที่เทียนเล่มน้อยดูริบหรี่
เกินกว่าที่จะขับไล่ความมืดมน
พ้นออกไปจากแผ่นดินได้
แต่แล้วท้ายที่สุดความชั่วของระบอบทักษิณ
ที่เต็มเชื้อไฟให้เทียนเล่มนี้เจิดจ้าทำท่าผ่น
สว่างไสวได้อีกครั้ง

ทำลายกฎแห่งกรรมของพระพุทธเจ้าลงอย่าง
สิ้นเชิง เพราะคนทำชั่วจะไม่ผิดอะไรเลย แล้วได้ดี
ได้เงินคืน พันโทษทุกอย่าง ซึ่งเป็นสิ่งที่คน
ทั่ว ๆ ไปที่มีจิตสำนึกจะยอมรับไม่ได้เป็นอันขาด
ผมได้เห็น และได้เรียนรู้อย่างซาบซึ้งใจที่เห็น
มวลมหาประชาชนออกมาต่อสู้กับความไม่ถูกต้อง
เพิ่มจำนวนมากขึ้น ๆ และมีจิตอาสาเข้ามาช่วย
งานพวกเรากันอย่างมากมายล้นหลาม

คนไทยตื่นตัวทางการเมือง

พระราชบัญญัตินิรโทษกรรมนี้แหละที่ทำให้
การเคลื่อนไหวต่อต้านระบอบทักษิณเปลี่ยนไป

ช่วยอมได้รับผลกระทบชั่ว แพ้ภัยตัวเองเฉกเช่น
สนิมที่เกิดแต่เนื้อในตน

ผมมองการเปลี่ยนแปลงสังคมไทยในรอบ
ห้าหกปี นับตั้งแต่เทียนแห่งธรรมเล่มแรกที่ถูกจุด
โดยกลุ่มพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย
และชาวกองทัพธรรมได้ออกมาเริ่มต้นต่อสู้กับ
ระบอบทักษิณ หลายครั้งที่เทียนเล่มน้อยดูริบหรี่
เหลือเกิน เกินกว่าที่จะขับไล่ความมืดมนพ้นออก
ไปจากแผ่นดินได้ แต่แล้วท้ายที่สุดความชั่วของ
ระบอบทักษิณเองต่างหากที่เต็มเชื้อไฟให้เทียน
เล่มนี้เจิดจ้าทำท่าผ่น สว่างไสวได้อีกครั้ง ก็อยาก
ฝากไว้ว่า กินน้ำก็อย่าลืมคนขุดบ่อ ภาษิตจันว่าไว้

อย่างนั้น ผมคิดว่าถ้าเรายังร่วมแรงร่วมใจกัน ไม่ย่อท้อต่ออุปสรรคใดๆ ก็ตาม เราจะชนะ และมีโอกาสที่จะเปลี่ยนแปลงปฏิรูปประเทศไทยให้ดีขึ้นพลังของมวลมหาประชาชนนี้ก็ต้องช่วยกันเสนอแนะ ตรวจสอบ ลงมือ ช่วยกันคิด ช่วยกันทำ ช่วยกันแก้ไข ช่วยกันพัฒนาประเทศชาติให้ดีกว่านี้ยิ่งขึ้นไปอย่างสม่ำเสมอต่อไป ความเสียสละของทุกคนที่ร่วมกันสู้ นั้นมันมีความหมายมากสำหรับผม และจะมีค่ายิ่งต่อประเทศไทยในอนาคต ขอให้ทุกคนจำความรู้สึกร่วมกันในวันเวลาเหล่านี้ไว้ให้ดี และหากจะทำอะไรที่ทำร้ายประเทศชาติก็

ถึงความเลวร้ายของระบอบเผด็จการรัฐสภาทุนนิยมสามัญ ดังนั้นก็ดูเป็นเรื่องที่เหมาะสม

ส่วนที่เลือกธงชาติเป็นสัญลักษณ์ในการต่อสู้ ผมก็คิดว่าเป็นเรื่องที่ดี เพราะธงชาติเป็นสัญลักษณ์ของชาติ ถ้าเราจะสู้เพื่อชาติการใช้ธงชาติเป็นสัญลักษณ์ก็ย่อมเป็นเรื่องที่ดี อีกอย่างการใช้ธงชาติเป็นสัญลักษณ์นั้นสะท้อนความเป็นกบฏและการต่อต้านชนบเดิม (unorthodox) เพราะแต่ไหนแต่ไรมาคนไทยไม่กล้าใช้ธงชาติ ออกแบบเป็นสัญลักษณ์ต่าง ๆ ในการตกแต่งประดับกาย เราใช้ธงชาติแค่สำหรับคลุมร่างผู้

ความเสียสละของทุกคน
ที่ร่วมกันสู้
มันมีความหมายมาก
และมีค่ายิ่งต่อประเทศไทย
ในอนาคต

ขอให้ย้อนกลับมานึกถึงวันเวลาดี ๆ ที่เราได้ต่อสู้ร่วมกันมา ให้เกิดสติก่อนที่จะทำอะไรลงไปตามแต่กิเลสหรือกระแสโลกจะพัดพาไป

นกหวีดและธงชาติ สัญลักษณ์ในการต่อสู้

ผมเห็นว่าเป็นความคิดที่ดีมาก นกหวีดเป็นสัญลักษณ์ในการส่งสัญญาณ ภาษาอังกฤษคนที่กล้าออกมาพูดถึงความไม่ถูกต้องในหน่วยงานที่ตัวเองทำงานอยู่ เรียกว่า Whistle blow out ซึ่งแปลว่าการเป่านกหวีดให้สัญญาณนี้เอง ที่จริงเราก็กำลังต่อสู้กับความไม่ถูกต้องอยู่ และเราก็กำลังป่าวประกาศให้คนทั้งประเทศทั้งโลกได้เห็น

พลีชีพเพื่อชาติ เช่น ข้าราชการหรือทหารที่เสียชีวิตในขณะที่ปฏิบัติหน้าที่เท่านั้น แต่ในครั้งนี้นผมเห็นมีการออกแบบลายธงชาติเป็นเสื้อผ้า เครื่องแต่งกาย เครื่องประดับมากมายที่แสดงถึงความคิดสร้างสรรค์อย่างยอดเยี่ยม เช่นเดียวกับวิญญานกบฏ เรากำลังต้องการปฏิรูปประเทศ ดังนั้นความคิดสร้างสรรค์และการต่อต้านชนบเดิมจึงเป็นเรื่องจำเป็น

ตัดสินใจกลับประเทศไทย

ผมเคยมีความคิดอย่างเห็นแก่ตัว อยากไปใช้ชีวิตอย่างสุขสบาย มีอาชีพการงานที่มั่นคงอยู่ใน

ต่างประเทศ แต่ต่อมามีอะไรหลายอย่างทำให้ผม
เปลี่ยนใจ ข้อแรกอเมริกาไม่ใช่บ้านเกิดเมืองนอน
ของผมผมนึกถึงเพลงพระราชนิพนธ์ท่อนหนึ่งที่ว่า
“ถึงอยู่แคว้นใด ไม่สุขสำราญ เหมือนอยู่บ้าน
เรา ชื่นฉ่ำค่าเช่าสุขทวี” เนื้อเพลงท่อนนี้แทน
ความรู้สึกผมได้จริง ๆ อย่างไรก็ตามเสียเราก็เป็นแค่
พลเมืองชั้นสองในประเทศอื่น แล้วทำไมเราจะ
ไม่กลับมาประเทศบ้านเกิดเมืองนอนที่มีพระคุณ
สูงสุดในชีวิต ประเทศที่ทำให้เราเป็นตัวเราได้จน
ทุกวันนี้ ข้อสองพ่อแม่พี่น้อง ครอบครัว เพื่อนฝูง
ก็อยู่เมืองไทยทุกคน ทำไมเราจะไม่กลับมา ที่นี่

อบอุ่นที่สุด จะทำอะไรก็สะดวก มีคนรู้จักคอย
ช่วยเหลือ ให้กำลังใจกันและกัน ไม่เหงา เราเอง
ก็มีหน้าที่ต้องดูแลพ่อแม่ ข้อที่สาม ผมกลับมา
ประเทศไทยน่าจะมีโอกาสได้ทำอะไรที่เป็นการ
ตอบแทนประเทศชาติได้บ้างไม่มากก็น้อย ถ้าเรา
จะทำตัวให้เป็นประโยชน์ต่อสังคม ประเทศและ
คนอื่นบ้างก็จะเป็นการดี ทำให้ชีวิตมีค่าและ
คุ้มค่ากับที่สังคมได้ดูแลให้โอกาสเรามาเสมอ ข้อ
ที่สี่ จริง ๆ แล้วผมไม่ชอบอากาศทรมาณสุดโต่ง
ในอเมริกา และวิถีชีวิตที่เป็นทุนนิยมสุดโต่งแบบ
นิวยอร์กนั้นไม่ใช่ตัวผมเลย ผมไม่คิดว่าที่นั่นเป็น
สังคมที่ผมต้องการจะใช้ชีวิตไปตลอด

การเลือกตั้งเป็นขบวนการของประชาธิปไตย จริงหรือ

กลอนบทนี้ของ อาจารย์อภิชาติ ดำดี ตอบ
คำถามแทนความรู้สึกผมได้ครบถ้วน

“โจรเก้าเสียง กับพระ มีหนึ่งเสียง
ต่างพร้อมเพรียง ชุมนุม ประชุมใหญ่
มีญาติ เกรงรัด ตัดสินใจ

“คืนนี้ไป สวตมนต์ หรือปล้นดี ?”

อภิปราย ประท้วงลั่น สนั่นเสียง
โจรกับพระ ถกเถียง กันเต็มที่
แล้วยกมือ ลงมติ ในทันที
ญาติดีนี้ โจรชนะ พระแน่นอน

เสียงข้างมาก ตัดสินใจ ให้ไปปล้น
เสียงข้างน้อย สวตมนต์ ทนไปก่อน
จึงต้องปล้น ออกอาจ ราษฎร
ตามขั้นตอน เสียงข้างมาก ลากกันไป

เสียงข้างมาก ต้องมีธรรม นำชีวิต
สุจริต เพื่อประโยชน์ คนส่วนใหญ่
เสียงข้างมาก ไม่มีธรรม ส่องนำใจ
จะพาชาติ บรรลีย์ ไฉนไม่ช้า

ประชาธิปไตย ใช่ว่าแต่ แครูปแบบ
ต้องยลแบบ ดูให้ชัด ถึงเนื้อหา
เสียงข้างมาก ไม่มีธรรม คอยนำพา
ก็เป็นเพียง โจรวิ ธิปไตย...”

คำสอนท่านพุทธทาสภิกขุ

“ประชาธิปไตย ประโยชน์ของประชาชนเป็น
ใหญ่ ไม่ใช่ประชาชนเป็นใหญ่ ประชาชนเป็นใหญ่
นั้นมันไม่แน่ ประชาชนบ้าบอก็ได้ ของประชาชน
โดยประชาชน ถ้าประชาชนเห็นแก่ตัวแล้วฉิบหาย
หมด” ผมไม่เชื่อว่าเสียงส่วนใหญ่จะถูกต้องเสมอ
ไป อะไรที่ถูกตามหลักการหลักวิชาหลักศีลธรรม
แล้ว มันก็ยังคงจะถูก แม้คนทั้งหมดจะเห็นว่ามันผิด
ท่านศาสตราจารย์สังเวียน อินทวิชัย ท่านพูด
เอาไว้ว่า “สิ่งที่ถูกต้องคือถูกต้อง แม้ไม่มีใครทำ
สิ่งนั้น สิ่งที่ดีคือดีดี แม้ทุกคนทำสิ่งนั้น” การ

เลือกตั้งไม่ใช่ก้าวสารพัดนึกที่จะได้คำตอบที่ถูกต้องและดีที่สุด ในสมัยพุทธกาลมีการลงมติเลือกตั้งหรือ ก็เปล่าทั้งนั้น ใช้การอธิบายด้วยเหตุด้วยผลด้วยหลักธรรม ที่ประชุมพระอรหันต์ก็เห็นด้วยพร้อมกันสารการ ไม่ต้องมาลงคะแนนเลือกตั้ง บ้าบออะไรทั้งนั้น ที่ทำเช่นนั้นได้เพราะพระอรหันต์มีปัญญา ตัดสินผิดถูกโดยปราศจากกิเลส ความลำเอียง คิดถึงประโยชน์ของส่วนรวมมาก่อนประโยชน์ส่วนตน นี่แหละเป็นยอดของประชาธิปไตยที่เรียกว่าธรรมาธิปไตย เป็นประชาธิปไตยที่แท้จริง ได้ผลดีที่สุด ถ้าให้ผม

คงเป็นคำตอบว่าทำไมระบอบทักษิณที่เป็นประชาธิปไตยแค่รูปแบบ แต่จริง ๆ แล้วเป็นแค่โจรธิปไตยปล้นชาติ ปล้นแผ่นดิน เป็นเผด็จการรัฐสภาแบบทุนนิยมสามัญที่มีแต่ความเห็นแก่ตัวของประชาชนเป็นรากฐาน และมีความทุจริตของผู้ปกครองเป็นเชื้อไฟ จึงเติบโตลุกลามเต็มประเทศนี้ และทำให้เราต้องลำบากออกมาต่อสู้กันจนทุกวันนี้

สิ่งที่อยากฝากบอกทุกคนว่า การต่อสู้ครั้งนี้ เราไม่ได้ต่อสู้กับทักษิณ ชินวัตร เครือญาติ และลูกสมุนของระบอบทักษิณ เรากำลังต่อสู้กับกิเลส

การต่อสู้ครั้งนี้

เราไม่ได้ต่อสู้กับทักษิณ ชินวัตร

เครือญาติ และลูกสมุน

ของระบอบทักษิณ

เรากำลังต่อสู้กับกิเลส ตัณหา อวิชชา

ที่เกาะหนาดัดแน่นในใจ

ของคนเหล่านั้น

วิเคราะห์ระบบเลือกตั้งจะได้ผลดีขึ้นประชาธิปไตยแบบธรรมาธิปไตยนั้น ต้องมีองค์ประกอบสองอย่าง หนึ่ง ผู้มีสิทธิ์เลือกตั้งทั้งหมดเป็นผู้รู้แจ้งแทงตลอด มีปัญญาดี และสอง ผู้มีสิทธิ์เลือกตั้งทั้งหมดเป็นผู้ปราศจากกิเลส ตัณหา ตัดสินสิ่งต่าง ๆ โดยปราศจากความเห็นแก่ตัว คิดถึงประโยชน์ของส่วนรวมเป็นหลักนี่คือองค์ประกอบสำคัญที่สุดที่จะทำให้ประชาธิปไตยแบบเลือกตั้งเป็นประชาธิปไตยอย่างแท้จริงหรือเป็นธรรมาธิปไตย ผมไม่คิดว่าประเทศไทยในขณะนี้แม้แต่เสียงองค์ประกอบทั้งสอง และนี่

ตัณหา อวิชชา ที่เกาะหนาดัดแน่นในใจของคนเหล่านั้น การต่อสู้ของพวกเราไม่ใช่เรื่องง่าย ต้องอาศัยสติปัญญา ความอดทน การช่วยเหลือเกื้อกูล ดูแลกันและกัน ให้กำลังใจ ช่วยเหลือกัน และกัน และอาศัยธรรมนำหน้า ที่สำคัญที่สุดเราต่อสู้กับคนเหล่านั้นอย่างไม่ย่อท้อ อดทนได้ แต่เราต้องแผ่เมตตาให้คนเหล่านั้นให้มาก ๆ ให้ผลบุญได้มีโอกาสส่องใจคนเหล่านั้นให้พ้นจากความมืดบอด

เราต้องช่วยกันจนกว่าธรรมะจะชนะธรรม

☸

กำไร-ขาดทุนแท้ของอารยชน

(ต่อจากฉบับ ๒๔๓)

ระบบ“บุญนิยม”นี้ ข้าพเจ้ามีความเชื่อมั่นในใจจริงๆ ว่า จะช่วยสังคมมนุษยชาติที่ถูกพิษและฤทธิ์ของระบบ “ทุนนิยม” กำลังต้อนเข้ามุ่มอับอยู่ในปัจจุบันนี้ได้แน่ๆ หากประชาชนได้ศึกษาช่วยวิจัยกันต่อ และอบรมฝึกฝน ร่วมมือสร้างสรรค์ให้เกิดให้เป็นผู้เจริญตามระบบ“บุญนิยม” นี้กัน จนมีคุณภาพ(quality) และปริมาณ(quantity) เพียงพอ ตอนนี้จะเห็นจะรู้ยังยากอยู่ ยิ่งจะเชื่อตาม ยิ่งยากใหญ่ เพราะยังมีผู้พอรู้พอเป็น หรือ ดำเนินชีวิตใน ระบบ“บุญนิยม”ได้แล้ว จำนวนน้อยเหลือเกิน

เฉพาะอย่างยิ่ง คนทั้งหลายเกือบทั้งโลกทุกวันนี้ก็ล้วน ดำเนินชีวิตกันอยู่ ด้วยระบบ“ทุนนิยม”อย่างสนิทสนมและ ตายใจว่า ไม่เห็นจะมีระบบอะไรอื่นอีกเลย กันทั้งนั้น ส่วนผู้ที่เห็นและเข้าใจถึงได้ว่า ระบบ“ทุนนิยม”กำลังเข้า มุ่มอับ ไปไม่รอด ช่วยมนุษยชาติในโลกให้เกิดสุขสันต์อย่าง อุดมสมบูรณ์ เป็นสังคมที่ดีตามอุดมการณ์ ไม่ได้นั้น ก็ยังมี น้อยอยู่ด้วย จึงเป็นเรื่องยากที่ยากสุดๆ จริงๆ แต่ข้าพเจ้าก็ยังไม่เห็นทางออกอื่นใดเลยที่จะดีกว่า ต้องปรับตัวมาเป็นระบบ“บุญนิยม”นี้ให้ได้ แล้วสังคม มนุษยชาติในโลกไปรอดแน่ๆ

เราได้สาธยายเรื่อง“ที่พึง”มายาวนานมาก ได้โยงโยมาจนถึง“ทิวฐธัมมิกัตถประโยชน์” ซึ่งได้อธิบายถึงรายละเอียดของความเป็น“ประโยชน์ปัจจุบัน” ทั้งที่เป็นโลกียประโยชน์ ไปกระทั่งถึงที่เป็น *โลกุตระประโยชน์* ก็คงจะพอเข้าใจได้มากขึ้นแล้วว่า**“กำไรแท้ หรือขาดทุนแท้ของอารยชน”**นั้น เป็นฉันท และได้สาธยายมาถึงตอนท้ายแห่ง*ทิวฐธัมมิกัตถะประโยชน์* คือ ข้อที่ ๔

ข้อที่ ๔ **“สมชีวิตา”** อันหมายถึง การเลี้ยงชีพอย่างเรียบร้อยราบรื่น อย่างใจสงบเบิกบาน หรืออย่างมีสัมมาอาชีพ และ เรากำลังอธิบายมาถึง...

“จุดต่าง”นี้สำคัญของความเป็น**“อารยชน”** กับ **“ปุถุชน”**หรือ**“กัลยาณชน”** ซึ่งควรจะจับจุดสำคัญนี้กันให้ได้แม่นๆ ชัดๆ คมๆ

[ในฉบับที่แล้วกล่าวถึงสาธยายถึง**“หลักคิด”**หรือ**“การคำนวณ”**ของ**“ปัญญาโลกิยะ”** ว่ายังไม่สุจริต-ยุติธรรม ยังไม่เที่ยงธรรมเท่ากับ**“ปัญญาโลกุตระ”** ก็ได้อธิบายไปเพียงนิดหน่อย จึงต้องขอย้อนซ้ำที่อธิบายไว้แล้วสักเล็กน้อย ผู้ไม่มีหนังสือฉบับก่อนจะได้พอรู้เรื่องต่อติดพอสมควร]

เมื่อได้เข้าใจคุณลักษณะของ**“อารยบุคคล”**ที่ถูกต้องตาม**สังฆธรรม**ของ**ศาสนาพุทธ**แล้ว แม้จะแค่เป็นอารยบุคคลชั้น**“โสดาบัน”**ก็เห็นชัดแล้วว่า ผู้บรรลุดุคสมบัติของศาสนาพุทธอย่าง**“สัมมาทิฐิ”**นั้น ยิ่งบรรลุดุค**“โลกุตระ”**ก็ยิ่งเป็นคนขยันการงาน มี**“สัมมาอาชีพ”** ชนิดเป็น**“บุญนิยม”** สร้างสรรเพื่อสังคม เป็นประโยชน์ต่อโลกต่อสังคมยิ่งขึ้นแน่นอน เพราะ**“อารยบุคคล”**จะมี**“ปัญญาโลกุตระ”** เข้าใจทิศทางและเนื้อแท้ของสังฆธรรม ที่เป็น**“กำไร-ขาดทุนแท้ของอารยชน”** ได้อย่างถูกต้อง

เพราะฉะนั้นลักษณะสำคัญของ**“บุญนิยม”** บ่งชี้ได้อย่างชัดเจนว่า ความเป็น**“บุญ”**จึงไม่เพียงเป็น**“บุญ”**แค่**“โลกิยธรรม”**เท่านั้น ยังมี**“บุญ”**ที่เป็น**“โลกุตระธรรม”** ซึ่งมีคุณพิเศษของ**“โลกุตระสังคัจจะ”** อีกต่างหาก แต่ก็ได้หมายความว่า ใน**“โลกุตระธรรม”**จะไม่มี**“บุญ”**แบบ**โลกิยธรรม** **โลกุตระธรรม**นั้นมีทั้ง**“บุญ”**ที่เป็นคุณลักษณะของ**โลกุตระสังคัจจะ** และมีทั้ง**“บุญ”**แบบ**โลกิยธรรม**ด้วย มีทั้งน้อยทั้งมาก ได้เช่นเดียวกัน ตามสมรรถนะของอารย

บุคคลแต่ละบุคคลนั้นๆ เพียงแต่ว่า**“โลกุตระธรรม”**จะต้องเป็น**“บุญ”**ที่มีคุณลักษณะเข้าข่ายหรือถึงขีด**“โลกุตระสังคัจจะ”** **ขึ้นไปด้วย จึงจะนับเข้าระดับ**“บุญนิยม”****

เราได้รับฟังถึง**“ปรัชญาของบุญนิยม กับ บุญนิยม”** มาแล้ว หลายคนอาจจะยังคิดว่า เป็นเพียง**“แนวคิด”**เล่นๆ หรือเป็นแค่**“ตรรกะ”**อวดเหตุผลเชิงชั้นให้ดูน่าฟังเท่านั้น ซึ่งก็ดูดี ดูโก้ **แต่เป็นไปไม่ได้ คนทำไม่ได้แน่**

ขอยืนยันว่า **เป็นไปได้ คนทำได้แน่** เพราะมีกลุ่มคนที่ทำมาแล้ว และเป็นไปได้แล้วด้วย เดียวนี้ หมู่มุขุมที่ทำได้นี้ก็ยังมีอยู่ เรามาสาธยายรายละเอียดให้ชัดเจนขึ้น ในแต่ละข้อของ ๑๑ นิยาม ที่ได้กล่าวถึงมาแล้วนั้นดูดีๆ แล้วจะเห็นว่า **มันเป็นไปได้**

[ในฉบับที่แล้ว นิยามแห่งความเป็น**“บุญนิยม”** ข้อ ๑ ต้องเป็น**โลกุตระธรรม** และข้ออื่นๆ ก็ได้สาธยายไปแล้ว ยังสาธยายค้างอยู่ใน ข้อ ๘ และกำลังบรรยายถึง**“ความแตกต่าง”**ของ**“บุญนิยม”** กับ**“บุญนิยม”** ในแนวกว้างแนวลึกเพิ่มเพื่อให้เห็นชัดขึ้น]

และขอยืนยันว่า**“ในการทวนกระแสบัวบุญนิยม ทวนกระแสอย่างมีความสุข”** สำหรับผู้มีภูมิธรรมบรรลุดุคจริง ไม่ใช่กระทำอย่าง**“จวนใจ”** หรือเพราะ**“ไร้ทางออก”** หรือ**“สุดทุกข์สุดฝืนทน”**แน่ๆ แม้ในกรณีผู้บรรลุดุคยังไม่สมบูรณ์ซึ่งอาจจะมีคามฝืน ความลำบากอยู่บ้าง ก็เพราะกิเลสของตนยังไม่หมด นั้นยอมเป็นไปตามจริงของผู้ที่ยังไม่บรรลุดุคถึงขั้นสูงเพียงพอ ก็จะต้อง**“ตั้งตนอยู่บนความลำบาก”**(ทุกขายะ อุตตนาถัง ปทพทติ) อันเหมาะสมกับตนเอง เท่าที่ตนจะพอลำบากได้ **“กุศลธรรมจึงจะเจริญยิ่ง”** [พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๑๕] นั่นคือ การปฏิบัติตนเป็น**“มัชฌิมาปฏิปทา”**ในประเด็น**“มัชฌิมาปฏิปทา”** ที่หมายความว่า **“การปฏิบัติที่เป็นกลาง คือไม่หย่อนเกินไป ไม่ตั้งเกินไป”**นี้ มีคนเข้าใจยังไม่สมบูรณ์อยู่มาก จึงทำให้ยึดอยู่แต่ในจุดที่พาลไม่เจริญ ความรู้แจ้งชัดใน**“มัชฌิมาปฏิปทา”**นี้เป็น**“ประเด็นสำคัญมาก”**สำหรับผู้ปฏิบัติชาวพุทธ

คนทั่วไปเรียกกันว่า **“การปฏิบัติที่เป็นกลาง คือไม่หย่อนเกินไป ไม่ตั้งเกินไป”**(มัชฌิมาปฏิปทา) แล้วก็ยึดกันแน่นอยู่ตรงความหมายเฉพาะชั้น**“หยาบที่สุด”**เท่านั้น

กำไร-ขาดทุนแห่งอารยชน

เท่านั้นว่า เป็น“ความสุดโต่งหรือความไม่เป็นกลาง”

[ก่อนหน้านั้น ได้พูดถึง“กิเลส-ตัณหา-อุปาทาน” ซึ่งเป็น “สมุทัยแห่งทุกข์”ที่คนจะต้องกำจัดมัน จึงจะเจริญด้วย จะพ้นทุกข์ด้วย โดยการปฏิบัติ“มรรค อันประกอบด้วย องค์ ๘” หรือปฏิบัติ“ศีล-พรต”ตามหลัก“ไตรสิกขา”นั่นเอง ซึ่งเมื่อปฏิบัติไป ก็จะได้รู้ได้เห็น“ความยังไม่เป็นกลาง”หรือเห็น“ความโต่ง”ที่สลับไปสลับมา ของความเป็น“กาม”กับความเป็น“อัตตา”ที่ไม่หยาบ ว่ามันสลับซับซ้อนอยู่อีกหลากหลาย ที่ยังไม่เป็นกลาง”

ขณะนี้เรากำลังอธิบายเจาะลึกลงไปถึง...“การเกิดของภาวณามยปัญญา”ซึ่งต้องเกิดจากการได้รู้ได้เห็น“ผล”ของการปฏิบัติ และในมรรคผลนั้นเอาตมกำลังนั้น“สัมมาสมาธิ”เน้น“ฉาน”แบบพุทธ ที่จะลึกเข้าไปใน“จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน”หรือ“ปรมัตถธรรม”อย่างละเอียดขึ้น กระทั่งเจาะลงไปถึงขั้น“ญาณ”ขั้น“วิมุตติ”และผู้จะถึงญาณถึงวิมุตติก็ต้องเชื่อ“กรรม”ที่สั่งสม“บาป”สั่งสม“บุญ”ชนิดเป็นโลกุตระ จึงจะบรรลุได้ ซึ่งกำลังอธิบายขยายความ“นิยาม ๑๑ ข้อ ของบุญนิยม” ฉบับที่แล้วอธิบาย ถึงข้อที่ ๗ จบลงแล้ว คราวนี้ก็จะได้อธิบายถึงนิยามของ“บุญนิยม”ในข้อที่ ๘ กันต่อ]

ทีนี้มาพูดถึง“นวัตกรรม”(innovation)ของสังคมมนุษยชาติ ที่ชื่อว่า “บุญนิยม” และกำลังอธิบาย “นิยาม ๑๑ ข้อ ของบุญนิยม”ยังไม่จบ คงต้องอีกหลายคราว คราวที่แล้วเรายังอธิบายกันถึงข้อที่ ๘ อยู่

“บุญนิยม” ข้อที่ ๘ ก็คือ “เข้าถึงสภาวะธรรมขั้นเปลี่ยนแปลงพัฒนาจิตวิญญาณ” หรือต้องศึกษาฝึกฝน จน“กิเลสตาย-จิตเกิด”(โอปปาติกโยนิ) เรียกว่าบรรลุดุธรรมขั้นปรมัตถ์จะ สู่โลกุตระตามลำดับ จึงชื่อว่า “เป็นผู้สำเร็จ”จริง และเราได้พูดกันไปแล้วพอสมควร แต่ก็ยังมีรายละเอียดที่น่าจะพูดต่อกันฟังอีก

[เรากำลังอธิบาย “บุญนิยม” ข้อที่ ๘ ยังไม่จบ อ่านต่อได้เลย]

เราลองมาพูดถึงเรื่องของ“ทาน”กันให้มากกว่านี้ ดูสักหน่อย

การวิเคราะห์ให้ฟังตอนนี้จะแยกเป็น ๒ ส่วน กล่าวคือ จะวิเคราะห์ในประเด็น ทานมี หรือไม่มี นั้นประการหนึ่ง อีกประการหนึ่ง จะวิเคราะห์ที่ว่า

ทานมีผล หรือไม่มี

ประเด็นแรก **ทานมี หรือไม่มี..?**

[ประเด็นนี้เราได้พูดกันไปแล้ว ทีนี้ก็ประเด็นที่ ๒ คือ...]

ทาน มีผลหรือไม่..?

[แล้วเราก็ได้อธิบายถึง“ทาน”ที่สูงขึ้นไปกว่า “วัตถุทาน” ก็คือ “อภัยทาน-ธรรมทาน”ที่ลึกเข้าไปถึง“ปรมัตถธรรม”]

ที่พูดกันสอานกันว่า ผู้ศึกษาจนมี“วิปัสสนาญาณ”ก็คือ ผู้รู้เห็นไตรลักษณ์ คือ รู้เห็น“อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา” คำพูดนี้ถูกต้อง แต่ต้องเข้าใจอย่างสัมมาทิวาว่า “รู้เห็น..อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา”นั้นรู้เห็นอะไร แค่นั้น อย่างไร ซึ่งไม่ใช่“เข้าใจทะลุอย่างลึกซึ้ง” เป็น“ตรรกะ”แค่นั้นแน่ๆ

ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๘ ข้อ ๒๕๔-๒๕๖ พระพุทธเจ้าตรัสไว้ชัดเจนแจ่มแจ้งที่สุด **ในความเป็น“ไตรลักษณ์”**

เห็นความจริงตามความเป็นจริงว่า มันเป็นอนัตตา เป็นของแปรไปเป็นธรรมดา เป็นของไม่มีแก่นสาร เป็นมูลแห่งความลำบาก เป็นดังเพชฌฆาต เป็นของปราศจากความเจริญ เป็นของมีอาสวะ เป็นของอันเหตุปัจจัยปรุงแต่ง เป็นเหยื่อมาร เป็นของมีชาติเป็นธรรมดา ฯลฯ

[เรากำลังอธิบาย“ปาฏิหาริย์ ๓” วิเคราะห์ให้เห็นชัดว่า “อนุสาสนีปาฏิหาริย์”เท่านั้นที่พระพุทธเจ้าให้ศึกษาและฝึกฝนเป็นประโยชน์มรรคผล ปาฏิหาริย์อื่นทรงปฏิเสธและบริภาษซ้ำ แม้ใครทำได้ก็ห้ามขาดอีกด้วย]

พระพุทธเจ้าได้ทรงสอนทฤษฎีใน“การทำใจในใจ”(มนสิการ)หรือ“การทำจิตในจิตให้แยกคาย ให้ถ่องแท้ให้ลงไปถึงที่เกิด”(โยนิโส มนสิการ)ให้เป็นไปตามที่ควรจะเป็น โดยเฉพาะให้“กำจัดเหตุอันคือกิเลสหรือที่มันทำให้ทุกข์”(กำจัดสมุทัยอริยสัง) ให้ถึง“แดนเกิดหรือแดนที่เกิดกิเลส”(สัมภาวะ)และทำให้ถึง“ความดับกิเลสสนิทจนไม่เกิด

[แล้วก็ได้ขยายถึง“ความไม่เที่ยง”ขั้นต้น และขั้นต่อไป]

ทีนี้ ที่เรียกว่า“นามกาย” ก็ต้องเรียกว่า“นามรูป” เพราะเป็น“สิ่งที่ถูกรู้”(รูป) แต่ตอนนั้นไม่เกี่ยวกับ“สิ่งสัมผัสภายนอกแล้ว” มีแต่“ภาวะในภายใน”เป็น“องค์ประมุข”(กาย)ของภาวะภายในที่เป็น“ภาวะถูกรู้”อยู่เท่านั้น

ภาวะผู้รู้จึงลวงเลย“สัมผัสภายนอก”มาแล้ว เหลือแต่“นามธรรม”ภายในซึ่งเป็น“รูป”(สิ่งที่ถูกรู้)ให้เราอยู่เรียกว่า“กาย”คือ เป็น“องค์ประมุขของสิ่งที่ถูกรู้”ตอนนี้เหลือเพียงแค่“นาม”จึงเรียกว่า“นามกาย”

เช่น เรา“สัมผัสอารมณ์ของตนเองที่กำลังเกิดใน

ใจเราอยู่ขณะนี้” ซึ่งกำลังเป็น“อารมณ์ทุกข์หรืออารมณ์โกรธ”เป็นต้น และ“อารมณ์ทุกข์หรืออารมณ์โกรธ”นี้แหละ เป็น“นามธรรม”ที่เรียกว่า“รูป”ที่ถูกรู้ ในขณะที่กำลังมีการสัมผัส“อารมณ์ภายใน”(เวทนา)

“อารมณ์ทุกข์-อารมณ์โกรธ”นี้จึงชื่อว่า “นามรูป” (นาม=อารมณ์ ที่ถูก“สัญญา”กำลังทำหน้าที่กำหนดรู้อยู่บัดนี้) หรือ“นามกาย”(องค์ประชุมของนามธรรม ก็คือ อารมณ์ทุกข์-อารมณ์โกรธ ที่มันกำลังมีอยู่เป็นอยู่ในบัดนั้นนั่นแหละ) เป็น “อารมณ์”(นามธรรม)ที่ “ถูกรู้”

และเมื่อมันเป็นภาวะที่“ถูกรู้”อยู่ในขณะนั้นจึงเรียกว่า “รูป” เมื่อ“สิ่งหรือภาวะที่ถูกรู้”นั้นแม้จะเหลือแต่ “นาม”ไม่เกี่ยวกับ“ภาวะภายนอกแล้ว”ก็ยังเรียกว่า รูป ดังนั้น “นาม”ที่ถูกรู้นี้ เพราะมีเพียงแค“นาม” แต่เป็นภาวะที่ “ถูกรู้”จึงเรียกว่า“นามรูป”

“กาย”คือ “องค์ประชุมของภาวะที่ร่วมกันอยู่”

“รูป”คือ “ภาวะหรือสิ่งที่ถูกรู้อยู่นั้นๆ”

ผู้สามารถ“รู้จักรู้แจ้งรู้จริง”ภาวะธรรมที่เป็น“รูปกาย-นามกายครบพร้อม”ได้ปานนี้ คือ ปรมัตถธรรม โดยมิ “ญาณ”หรือ“ปัญญา”ขั้น“สัมผัสวิโมกข์ด้วย“กาย” หมายความว่า มี“วิโมกข์”(วิโมกข์คือภาวะที่หลุดพ้นจากกิเลส นั้นๆอยู่ให้ผู้ปฏิบัติรู้จริงเห็นแจ้งอยู่ตลอด)ซึ่งต้องมีทั้งการสัมผัส (ผัสสะ) และมีทั้งองค์ประชุมพร้อมของรูป(สิ่งที่ถูกรู้ อันมีได้ครบภาวะภายนอกครบภาวะภายใน)กับนาม(ตัวผู้รู้ด้วย เห็นใหม่ว่า“กาย”มิใช่มีแต่เฉพาะสิ่งที่เห็นภายนอก เท่านั้น คำว่า“กาย”ต้องมีส่วนของภายในคือ“นาม”ร่วม ด้วยเสมอ ในความเป็นสัตว์ ซึ่งเป็นนัยสำคัญทีเดียว

“กาย”หรือคำว่า“องค์ประชุมของรูปนาม”ต้องมี“นาม”ร่วมอยู่ด้วยใน“กาย”นั้นทุก“กาย” จึงจะเป็นตัวชัดๆว่าเป็น“กาย” ทั้ง“รูปกาย”และ“นามกาย”

ถ้ามีแต่“รูป” นั้น..ไม่เรียกว่า“กาย” รูปไม่มี“รู้” หากจะเรียกว่า“กาย”ต้องมี“นาม”เป็นหลักอยู่ด้วย เสมอจึงจะเรียกได้ว่า“กาย” ว่า“รูปกาย-นามกาย”

มีแต่“รูป”เรียกว่า“กาย”ไม่ได้ หากจะเรียกก็ต้องว่า“รูปรูป”ไม่ใช่“รูปกาย” ถ้า“นามนาม”ก็มีแต่“รู้-รู้” เช่น คำว่า“รูปกาย” ก็หมายถึง“ความมี“รูปธรรม” อันมีภาวะของ“รูปภายนอก”(พหิตถา) คือ “ปสาทรูป ๔”

ได้แก่ *ตา,หู,จมูก,ลิ้น,การสัมผัส(โณภูฏัพพะ)ภายนอก* จึงเกิด“องค์ประชุม(กาย) ๓”ขึ้น(กล่าวคือ ภาวะ ๓ *ประชุมกันขึ้น* เช่น ๑.หู“สัมผัส”๒.เสียง แล้วมี๓.วิญญาณเกิดขึ้น ฯลฯ)

ซึ่ง“องค์ประชุม(กาย) ๓”นั้นคือ *ปสาทรูป ๔* (ตา, หู, จมูก, ลิ้น) เกี่ยวข้องกระทบ“สัมผัส”กับ*โคจรรูป ๔* (รูป, เสียง, กลิ่น, รส) “สัมผัส”กันแล้วเกิด“*วิญญาณ ๔*”ขึ้น เมื่อ *การประชุมกันของ“ปสาท”(อวัยวะที่ทำให้เกิดอารมณ์)นี้ ๑ - กับ“โคจร”(อารมณ์, ภาวะแสวงหาที่อาศัย)นี้ ๒ แล้วเกิด “วิญญาณ”เป็นธาตุรับรู้ขึ้นมาในใจนี้ ๓ เพราะโณภูฏัพพะ*

“องค์ประชุม”เป็น ๓ นั้นขึ้น จึงเป็น *โณภูฏัพพะ ๓ ปสาทรูป ๔* นี้ต่างก็เกี่ยวข้องกับ“*โณภูฏัพพะ*” (ซึ่งสัมผัส) กับ *โคจรรูป ๔* ก่อให้เกิด“*วิญญาณ ๔*” เรียกว่า “*สัมผัส ๓*” “*วิญญาณ*”นี้แล ที่เป็น“นาม”ร่วมด้วยอยู่เสมอ จึงจะเรียกว่า“กาย” กายที่ว่านี้คือ“กาย”ของ“*จิตนิยาม*” ซึ่ง*ปสาททั้ง ๔* นั้นต่างก็เกิด“*องค์ประชุม*”(กาย) เป็น “*สัมผัส ๓*”ได้ทุก*ปสาท* (พระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ ข้อ ๑๖๒)

ถ้าภาวนานั้นมีแต่“นามธรรม”ล้วนๆก็ยิ่งเป็น“นาม” ซึ่งไม่มี“รูปร่าง”อะไรให้เห็นเลย เห็นได้แต่เพียงจาก“*อาการ-สังคะ-นิमित-อุเทศ*”ก็เห็นแหละที่ชื่อว่า“กาย”คือ นามกาย

“กาย”จึงคือ“องค์ประชุม”(กาย)ผู้มีญาณสัมมาทวิญญู “สัมผัส”รู้ได้ เห็น(ปัสสตี)ได้ ตาม“*อาการ*”นั้นๆที่มีที่เป็น “*องค์ประชุม*”นั้นต้องมี“*นาม*”ของ*เราประชุมอยู่พร้อมด้วยเสมอ* เราจึงจะสามารถมี“*ธาตุรู้*”ที่ชื่อว่า “*วิญญาณ*”ให้ผู้ปฏิบัติมีของจริงศึกษาพิสูจน์ได้จริง

ถ้าไม่มี“นาม”ประชุมอยู่ด้วย ไม่เรียกว่า“กาย” “กาย”จึงเป็น“องค์ประชุม”(กาย)ที่มี“*ร่าง*”(สรีระ) เป็น“*รูป*”*ภายนอกกำลังสัมผัสร่วมอยู่ด้วย* ก็ได้ หรือไม่ใช่“*รูป*”ที่มี“*ร่าง*”(สรีระ)เป็นภายนอก มีเฉพาะแต่ “*นามธรรม*”ล้วนๆที่สัมผัสอยู่ภายในเองเท่านั้นก็ได้ เรียกว่า “*นามกาย*”หรือ“*นามรูป*”

“กาย”จึงไม่ใช่ภาวะที่มีเฉพาะแต่“*ร่าง*”(สรีระ)อันเป็นภายนอกเท่านั้น ต้องมี“*นาม*”ร่วมด้วยเสมอ

“*นามรูป*”หรือ“*นามกาย*”จึงเป็นภาวะที่รู้-เห็นได้ด้วย“*อาการ*”ซึ่งเจ้าตัวเองต้องกำหนด“*เครื่องหมาย*”(นิमित)ในการรู้ที่*ไม่มี“รูปร่าง*”(สรีระ)นั้นเอาเอง พระศาสดา ตรัสถึง“การรู้“*นามรูปหรือนามกาย*”นี้ได้ด้วย“*อาการ-*

กำไร-ขาดทุนแท้ของอารยชน

ลึงคะ-นิมิต-อุเทศ”(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๐ ข้อ ๖๐ เป็นต้น)

ดังนั้น คำว่า“กาย”หากเห็นเป็น“รูปร่าง”(สรีระ)ก็ต้องเห็นได้ในขณะที่มี“สัมผัสวัตถุภายนอกอยู่”ตามความจริงที่มีภาวะจริงให้สัมผัสอยู่นั้นๆเท่านั้น

จึงจะเรียกว่า“รูปธรรมหรือรูปกาย”ตามภาวะจริงที่สัมผัสอยู่นั้นๆ(ในภวณันนี้ยังไม่เรียกว่า“นามธรรม-นามกาย”)

หากไม่มี“สัมผัสภายนอกแล้ว”แต่ยังเห็น“ร่าง”(สรีระ)นั้นอยู่“ภายในใจ”ก็ยังมีได้ ทว่าไม่ใช่การเห็นของจริงแล้ว เป็นเพียง“ความจำรูปร่างนั้น”(สัญญา)ได้แล้วเรายังเห็นอยู่ หรือไม่เช่นนั้นที่กำหนดรำลึกนึกเอา“ความจำ”(สัญญา)ขึ้นมาให้เราเองเห็นอีกที่เท่านั้น

“ร่าง”(สรีระ)ที่เห็นนั้นจึงไม่ใช่“ของจริง”ใดๆ เป็นเพียง“นิมิต”(ผู้เห็นสร้างขึ้นเอง เป็นเหตุเอง-ผลเองของตนเท่านั้น = ไม่ใช่“ของจริง”ที่เป็น“บุรุษที่ ๒”ที่กำลังสัมผัสเห็นอยู่เลย)

คำว่า“กาย”นั้นต่างกันอย่างมีนัยสำคัญลึกล้ำกับคำว่า“รูป”(สิ่งที่ถูกรู้เป็น“ร่าง”(สรีระ)เท่านั้น ซึ่งไม่มี“นาม”ส่วน“กาย”คือ“องค์ประชุม”ของ“รูป”และมี“นาม”ด้วยพยายามทำความเข้าใจให้ถี่ถ้วน สำหรับนัยสำคัญแห่งความเป็น“รูป” ซึ่งหมายถึง สิ่งที่ถูกรู้โดยมี“ใจหรือมโน”ที่เป็นทวารภายในสัมผัสรู้ อยู่ กับ ความเป็น“ร่าง”ซึ่งหมายถึง สิ่งหรือภาพที่“นาม”สัมผัสอยู่จึง“รู้-เห็น”ได้

ในภาวะของความเป็น“กาย”นั้นต้องมี“นาม”ร่วมอยู่ใน“องค์ประกอบ”นั้นๆเสมอ เป็นสิ่งที่ถูกรู้ได้เช่นกัน

ส่วน“องค์ประชุม”(กาย)ของตา,หู,จมูก,ลิ้น ที่มี“นามหรือใจ”ร่วม“สัมผัส”อยู่ด้วยจึงจะ“รู้” เรียกว่า โภจภูตัพพะ ที่ต้องมี“รูปและนาม”(ใจ)ซึ่งเป็นทวารที่ ๕ (ไม่มีใจ..รู้ไม่ได้) เมื่อใดตา,หู,จมูก,ลิ้น,กาย(องค์ประชุม)ใด สัมผัสกับดิน,น้ำ,ไฟ,ลมหรือองค์ประชุมของมหาภูตรูปทั้ง ๔ โดยความมีสติสัมปชัญญะ“ตื่นรับรู้”เป็น“นาม”สำหรับ“สิ่งที่ถูกรู้”ล้วนเป็น“รูป”ทั้งนั้น [สิ่งที่“ถูกรู้”นั้น รู้อะไรไม่ได้]

ต้องมีวิญญาณเกิดขึ้นมาเป็น“ตัวผู้รู้” คือ “นาม”องค์ประชุม(กาย)ครบทั้ง“รูป”ที่เป็น“ภายนอก”เช่นนี้เอง จึงจะเรียกภาวะที่รู้ได้ชนิดนี้ว่า “รูปกาย”

ถ้าสัมผัสอยู่เฉพาะ“นาม” หรือเฉพาะ“ภายใน”ก็เรียกภวณันนั้นว่า“นามกาย” เกิด“วิญญาณ”ที่เป็น“ผู้รู้รูปนั้น”อยู่ก็เรียกว่า “รูป” ย่อมได้ และผ่านกาลหรือ

ผ่านภาวะที่จะนับเอา“มหาภูตรูป ๕”ไปปรากฏเห็นในใจ

ถ้าไม่มี“การสัมผัสกัน”ของ“รูปกับนาม”หรือ“นามกับนาม” ก็ไม่มี“กาย”เกิดขึ้นหรือไม่มี“กาย”ปรากฏขึ้นกับ“วิญญาณ”ใดเลย อย่าลืมนึกว่า วิญญาณคือ“ธาตุรู้”

“กาย”ไม่ใช่“รูป” และไม่ใช่“นาม”

“กาย”คือ“องค์ประชุมแห่งเหตุและปัจจัย”

เมื่อไม่มี“รูป”หรือ“นาม”ใดๆ ไม่มี“การสัมผัสใดๆ” ก็จะไม่มีการ“กาย”ใดๆปรากฏขึ้นมาเลย

เพราะไม่มี“การสัมผัสของรูปกับนาม หรือนามกับนาม” รูปก็อยู่ของรูปไป นามก็อยู่ของนามไปเท่านั้นเอง ดังนั้น เมื่อใด“สัมผัส”กันระหว่าง“มหาภูตรูป ๕”

โดย“ตา,หู,จมูก,ลิ้น,กาย”[ปราหุรูป ๕]ก็ปรากฏ“รูป,เสียง,กลิ่น,รส,สัมผัสทางกาย(โภจภูตัพพะ)”[โคจรรูป ๕] แสดงความเป็น“ภวรูป ๒”อยู่ และ“รูป”อื่นๆอีกตั้ง ๒๔ รูป ก็ประชุมกันมี“วิญญาณ”เกิดขึ้นมาเป็น“ตัวรู้” ซึ่งจะมีการอาศัยกันเป็นไป”(อุปาทาย) ของรูปกับ นาม หรือ นามกับ นาม เป็น“รูป ๒๔”

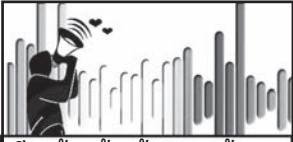
คำว่า“กาย” จึงต้องพยายามทำความเข้าใจให้ถูกต้องจะจริง ตรงๆแม่นยำชัดๆแจ้งๆคมๆลึกๆ

ต่อเมื่อละเว้นสิ่งที่เห็นภายนอกแล้ว เหลือภาวะที่“ถูกรู้ภายใน”เท่านั้น จึงจะเรียกว่า “นามกาย” และ “นามกาย” นี้ก็เป็น“นามรูป”(นามธรรม(ภาวะของจิต-เจตสิก-กายในกาย-เวทนาในเวทนา-จิตในจิต)ที่ถูกรู้(รูป)ด้วย“นามธรรม”(ภาวะของผู้รู้)ของตนเอง)

ซึ่ง“รูป,เสียง,กลิ่น,รส,สัมผัสทางกายภายนอก(โภจภูตัพพะ)”ที่มี“ญาณ”หรือปัญญาารู้จักรู้แจ้งรู้จริงอยู่นั้น เรียกว่า“รูปกาย” หมายถึง “รูปธรรมที่ถูกรู้”โดยมีภายนอกสัมผัสอยู่เป็น“องค์ประชุม”ที่“ถูกกระทบรู้”อยู่ มาอธิบายขยายความกันอีกที เริ่มตั้งแต่ รูปธรรมขั้นที่เป็น รูปร่าง กายนอกกันดูซิ

คือ ที่จะต้องรู้ว่าเป็นจริงมันก็คือสิ่งที่ เป็น“ไตรลักษณ์” อันเกิดขึ้น-ตั้งอยู่-ดับไป เป็นสามัญลักษณ์ทุกสิ่งอย่างตามธรรมดาในโลก แม้แต่ร่างกายของเรา ก็เพียงเครื่องอาศัย รักษาตนให้สุขภาพดี-แข็งแรง-มีสมรรถนะก็พอแล้ว

[มีต่อฉบับหน้า]

เสียงข้อยข้างน้อยลอยด้วยคน

● ดังนั้น วิมุตตินิยม

งานโค่นล้มระบอบทักษิณ เดินหน้าไปได้เพียงใด
ประเทศปฏิรูปไปไกลปานนั้น
ประชา-ธิปไตยจักมั่นคง เพราะประชาชนมีชีวิต
เศรษฐกิจพอเพียง บุญนิยมในทำนองคลองธรรม
แห่งธรรมาธิปไตย...

ปาฏิหาริย์สันติปฏิวัติ-มหัศจรรย์ฝันที่เป็นจริง

ปัญญาสามัคคีขันตึ้นาปฏิวัติ

ปรากฏการณ์ตื่นรู้ทั่วโลก ไล่ตะเพิดนายกา
หุ่่นเซ็ดกำลังรุกคืบเต็ดอติงขึ้นทุกวัน จนปาเข้าไปกว่า
๒๐๐ วันแล้ว นับจากกองทัพประชาชนกองทัพ
ธรรมลุกขึ้นสู้

ถึงวันนี้มีผลชนะรายทางมาตลอดตามสูตร
พ่อครู ยาวให้เป็่น เย็นเรื่อยไป ไซ่ความจริงออก
มาให้มาก ๆ หมด ๆ...

จะทำยังงั้ไต่ได้ ไม่เคยพบนางปีศาจหน้าเนื่อ-
ใจเสื่อเหลือกำลัง ซึ่งใจดำอำมหิตผิดมนุษย์
สุดด้านงานงั้ถึงไต่ใครจะดำระยาตำบอนเท้าไต่ไร
เธอไม่มีวันแยแ่ส แยกว่าเถรเทวทัตตกนรกหนัก

แผ่นดินธรรมีสูบยังสำนึกขอขมาลาโทษ !

จึงต้องถึอวิกฤตเป็นโอกาส มารบมีบารมี
บ่เกิด ทุกสิ่งอย่างบ้งเกิดเพื่อยังผลประเสริฐตามมา
จึงอย่าพลาดทำเทียวบิบบ้งคั้บครึ้บผม

คือเมื่อเจอชาติชั่วสุด ๆ มันต้องบริสุทธีใจ
ไซ่อหิงสาเมตตาสัต์วันรอก อย่าให้เขาทำบาปร้าย
ต่อเลย

ทุกปัญหาที่เกิ่ดขึ้นล้วนเป็นโจทย์ให้เราหา
ทางแก้ด้วยปัญญาเยี่ยงมนุษย์ ไม่ไปหลงบ้าระทำ
เอาชนะด้วยกำลังดังเดริจฉานเช่นรัฐบาลโจร
ตึ้นสู้เหมือนหมาจนตรอกตอนนี

ยังเลื้อแแต่งประกาศกร้าวลั้่นกลองรบ จะมี
สงบสันตึ้นนี้อย่าหมาย มันไม่วายชั้ดร้ายแรงตาม

สันดานตั้งเคຍอย่างที่เกิดจู่โจมยิงถล่มแถวตราด และราชประสงค์ เจ็บตายอื้อกระทั้งเด็กน้อย

กองโจรเที่ยวลอบยิงทำร้ายถึงชีวิตยิ่งแผลงฤทธิ์ถ่อยเลื่อนเท่าใด ยิ่งฆ่าตัวตายเท่านั้น เหมือนอึ่งอ่างพองลมท้องแตกเอง ยิ่งลักษณะกำลังจะพบจุดจบตัวเองไม่นานเกินรอ ไม่รู้เป็นนายกาประสาอะไร ชาวนามาทวงเงิน เอาข้าวกูไป เอาเงินกูมา ยิ่งลักษณะหนีหน้า เบี้ยวหนี ไม่มีปากพูดสักคำ ซ้ำหายหัวจ้อย คอยมุดอยู่ในรูปูเฉยเลย ชาว กปปส.กำลังไล่ล่า ชินโผล่หน้าให้เห็น เป็นต้อง เจอพลังนกหวีดกรีดใส่เต็ม ๆ

คนคำนวณไม่เก๋ากรสลียต

นายกาหุ่นเชิดยิ่งลักษณะปล่อยให้ทักษิณ ซักโยมาแต่ต้น เช่น ตั้งรัฐมนตรีเริ่มแรกก็ขาดความชอบธรรมแล้ว ลำพังยิ่งลักษณะไม่มีกั้นไร่น้ำยา สองปีกว่าพิสูจน์แล้วทำแจ้งสารพัด

แค่น้ำท่วมเอาไม่อยู่ หรือจำนำข้าวโกงแหลกลจนไม่เหลือเงินจ่ายค่าข้าวชาวนาตั้ง ๑.๓ แสนล้านมันทุเรศขนาดไหน ผลาญไป ๗ แสนล้านไม่พอต้องกู้เพิ่มไปปะ ฉิบหายบานปลายอีก ยิ่งหมกเม็ดดวงโลกไม่เคยเห็น

ปัญหาข้าวอ้างจำนำ แต่ซื้อขาด ผืนจะดันข้าวแพงให้ชาวนารวย แต่คิดโหมว่าพวกกินข้าวจะเดือดร้อนมากกว่าเท่าไหน่ ทักษิณคิดแต่ละเรื่องกะลวงดับกินไล่เพื่อนมนุษย์สุดเหี้ยม

เคราะห์ดีที่แผ่นดินไม่เกิดเพราะไปผูกขาดราคาตลาดโลกไม่ได้

ประเด็นข้าวเกิดปัญหาพั้งทั้งต้นน้ำยันปลายน้ำ กระทั่งชาวนายังเหลือทน บุกรกรุงไล่รัฐบาล

อีกตัวอย่าง กรณีรัฐบาลจะขอคืนความสุขให้คนกรุงเทพฯ โดยขอคืนพื้นที่จากกองทัพประชาชนและกองทัพธรรม ตำรวจเริ่มลุยโดยไม่รอฟังผลเจรจาที่ยังไม่ยุติ ด้วยกำลังพลนับหมื่นมีอาวุธพร้อมหนักเบาจัดการกับเหล่าชุมนุมที่นั่งสงบสวดมนต์

ตำรวจตะลุยไล่ทุบตีผู้คนมือเปล่าใช้ปืนยิงจนตายสี่ บาดเจ็บกว่าหกสิบ ตำรวจตายหนึ่ง เคราะห์ดีเดชะบุญที่มีระเบิดลง ไม่ตกโดนชาวกองทัพธรรมกลับไปหล่นหน้าหมู่ตำรวจโดยพากันชะงักล่าถอยพร้อมกับโดนยิงสกัดจากกองกำลังนิรนาม ป้องปรามไม่ให้ตำรวจรุกคืบ พวกเขากลับต้องล่าถอยไม่เป็นขบวน

การแทรกแซงของหน่วยปืนนิรนามที่ผ่านฟ้าเป็นเหตุการณ์เกินคาดหมาย ทำนองเดียวกับที่เคยออกมาปกป้องประชาชนที่หลักสี่ มีภาพคนถือปืนคลุมด้วยถุงข้าวโพดคั่ว ปฏิบัติการของหน่วยป้อปคอร์นั้นไม่ปรากฏว่าได้ทำให้ใครต้องล้มตาย สุดท้ายได้ผล สกัดคนเสื้อแดงต้องถอยทัพไปตามระเบียบ

ที่ผ่านฟ้าหากไม่มีหน่วยนิรนามเข้ามายิงขวางตำรวจไว้ ชาวเราคงต้องตายมากมายเป็นแน่ กว่าเงตำรวจจะลุลอยลอดจลจลจากผ่านฟ้าทะลุมัฆวานเข้าทำเนียบ

หลายต่อหลายเรื่องที่ทักษิณมีสิทธิ์ฟุ้งฝันยิ่งลักษณะรับมาทำ เกิดฉิบหายแล้ว ๆ เล่า ๆ ยิ่งประเด็นขัดแย้งสามัญสำนึกเต็ม ๆ ไม่ทันไปไกลถึงไหนก็ต้องจอด เช่น กฎหมายนิรโทษทำลายล้างนิติรัฐนิติธรรมจนใคร ๆ ต่างรับไม่ไหวทั้งนั้นถึงเป็นจุดระเบิดด้านเพื่อไทยเต็มแผ่นดินไทยเฉยเลยตื่นรู้ กูไม่เอามึง

เลือกข้างครบจบเหตุปูเภา

ระบอบทักษิณเป็นเผด็จการสามานย์ทั้งแห่ง แสลงเอามาอวดไม้เป็นประชาธิปไตยได้ใจ ปัญญาแดงชี้เท่อ ทำตัวเข้าข้างโจรไม่อายุฟ้าดิน ชะรอยกินหญ้าเลยพาวิปริต น่าสมเพชปานนั้นหรือไร

เลยไม่ประหลาดเมื่อเพื่อไทยถึงคราวต้องล่มจม โทษฐานเป็นรัฐบาลทรยศหนักแผ่นดินประชาชนเจ้าของอธิปไตยจึงต้องออกมาปราบกบฏ อับเปหิตามกติกาหนึ่งคนหนึ่งเสียง

รัฐบาลประชาธิปไตยทั่วโลกเขาไม่ไร้

ยางอายุ ลาวออกกันได้ง่ายดายเมื่อทำเสียหาย แม้ไม่ทันมากมาย แต่สำคัญมันต้องรับผิดชอบ ความน่าเชื่อถือไว้วางใจต้องไม่ขาดแคลนศรัทธา รัฐบาลถึงจะทำงานได้เต็มแรง ปัญญาชนเลือดแดง ไม่ถ่างตาตูดบ้างเลยหรือ ก็คงไม่ใช่

มันช่วยไม่ได้ที่มวลมหาประชาชนพากันออกมาประท้วงโดยสงบ สันติ อหิงสา ปราศจากอาวุธปรากฏการณ์คลื่นมหาชนมหา ๕ ล้านคน ขึ้นออกมาเต็มถนนปิดกรุงเทพฯ เพียงแค่ไล่ รัฐบาลसारเลว ประชาธิปไตยผีเปรตประเทศนี้ ไม่ยอมฟังเสียง

ปลาวอกไม่ได้ ต้องรักษาประชาธิปไตย เดียวผิดกติกา พารัฐธรรมนูญถูกฉีกนะคำ... เจอ นางบำอานาจ ดันทุรังจนหมดคำคำ นำสงสาร คนไทยไปทำเวรกรรมอะไรถึงต้องมาเจอปัญหา ทุเรศวิปริตผิดมนุษยปານนี้...!

งานเลี้ยงมีวันเลิกลา คงต้องท่องคาถา ทน อีกนิดเถอะน่า เพราะขันติเป็นตบะขัดเกลากิเลส วิเศษยิ่งใหญ๋ (ขันติ ปรมาัง ตโป ตีติกขา) อีกทั้ง พ่อครูยังสอนไว้ ท้อไม่แท้ แท้ไม่ท้อ

ไหน ๆ ก็ไหน ๆ ลู้กันมาขนาดนี้ มันถอยไม่ได้อีกแล้ว ต้องขมก้านันสุเทพช่างมุ่งมันเด็ดเดี่ยว เฉียบขาด ไม่ยอมพลาตท่าลุลอยโลด สันติ อหิงสา ปราศจากอาวุธ ตายเป็นตาย เป็นไรเป็นกัน...

อุปสรรคเฉพาะหน้า ณ ลมหายใจเฮือกนี้ ไม่มีเกินประเด็น เป็นกลัว มัวเป็นกลางข้าง ๆ คู ๆ ประเทศไทย เหมือนไม่เห็นหัวประชาชนส่วนใหญ่

สงสารพ่อครู อุตส่าห์อธิบายความเป็นกลาง แล้ว ๆ เล่า ๆ หลายท่านยังดูสมองกลวงตาม ยิงละ

เป็นกลางมันต้องรู้จักเลือกข้างไหนดีไหนชั่ว มวลมหาประชาชนออกมาทำล้านลิปล้านและ มากกว่านั้น อุตสาหัสลงสันติน เปานกหวีด หูจะแตก ภูไม่เอาปูเฒ่าแล้วไว้วัจ...

พูดอยู่ได้ ทหารต้องเป็นกลาง ซื่อป้อ มะลือที่ถือ คืออยู่ตรงกลาง เข้าข้างใครไม่ได้จ๊ะ ครั้นถามหา จุดยืนกองทัพทหารใหญ่ตอบกำกวม อยู่ข้าง

ประเทศไทย ไม่รู้อยู่ลาว เขมร พม่าหรือมาเลย์ ?

ขออยู่ข้างประเทศไทยนะ แปลว่า อยู่เคียงข้างประชาชน เอาอยู่มัยหรือเปล่า !

แค่มีหัวคิดลัทธิ กองทัพกำลังหลักรักษา ประเทศกองกำลังมหิมาของแผ่นดินจะไม่มี ความหมายอะไรเลยหรือในสถานการณ์ ประชาชนเดินถนนโดนฆ่าตายเป็นว่าเล่นเหมือน บ้านป่าเมืองเถื่อน

ทหารมัวท่องแต่คาถา การเมืองต้องแก้ด้วยการเมือง แล้วบ้านเมืองที่มันมีรัฐบาลถ้อย มีแก๊ง เลือดแดงติดอาวุธป่วนเมือง อย่างชายแดนภาคใต้ พลเมืองทหารมีหน้าที่ใดบ้าง นอกจากส่งเสนารักษ ฉุกเฉิน เพิ่งเพิ่มหน่วยสกัดที่หลังก็ค่อยยังชั่ว

อย่าดีแต่พูดพาลม ถ้าเกิดเหตุรุนแรงใน การชุมนุมโดยสงบ ปราศจากอาวุธ รัฐบาลต้อง รับผิดชอบ...เสร็จแล้ว มีอะไรในกอไผ่บ้างเอ๋ย !

กปปส.ประท้วงโดยสันติอหิงสากันมากกว่า ร้อยวัน ไม่เกิดเหตุทำลายบ้านเมือง ไม่มีกระจก แดกสักบาน ดังก้านนรายงาน

ฉะนั้น เหตุร้ายแรงเกิดขึ้นในชุมนุมต่าง ๆ โดยสงบ ปราศจากอาวุธ เป็นฝีมืออันธพาล การเมืองฝ่ายรัฐบาลทั้งสิ้น

ปัญหาขัดแย้งการเมืองจนประเทศเดินหน้าไป ไม่ได้ขณะนี้ ไม่เห็นจะสับสนซับซ้อนหลายกลุ่ม ตรงไหนเลย มีเพียง กปปส.ก้านันสุเทพกับ รัฐบาลยิ่งลักษณ์พร้อมเลือดแดง นปช.เท่านั้นแหละ

ก็การเมืองต้องแก้ด้วยการเมือง โฉนดกองทัพ ดูแลความมั่นคงแท้ ๆ ปล่อยให้ชุมนุม นปช.ที่ โคราชเมื่อ ๒๓ ก.พ.๕๗ ประกาศตั้งกองกำลัง แดงติดอาวุธและแบ่งแยกประเทศออกทีวีเฉย เลย ต้องเด็ดขาดตัดไฟต้นลม...!

หนึ่งเสียงสำคัญปานพินหิน

ในเมื่อการเมืองเป็นเรื่องปกติต่างขัดแย้ง กปปส.ต่อผู้ชนกว่าบาตรกับรัฐบาลเถื่อน โทษฐาน กบฏต่อรัฐธรรมนูญ ทั้งบริหารปัญหาน้ำ-ข้าว

ล้มเหลวมหโหฬาร จึงขาดความชอบธรรมล้นดี ประชาชนทั่วไทยนับสิบล้านต่างออกมาหนุน กำนันสุเทพโลว์รัฐบาล เพื่อปฏิรูปประเทศใหม่ก่อน เลือกตั้ง

ส่วนข้างเลื้อยแดงสีไหน ๆ จะหนุนยิ่งลักษณ์ เพื่อไทยสุดลิ่มทิ่มประตู เชิญเต็มเหนี่ยว ออกมาให้เห็นจะ ๆ เป็นนับแสนนับล้านข้าง มันตัดสินใจด้วยเสียงข้างมากสุด ๆ ทันตาเห็น ไม่ต้องรอ เลือกตั้งมากพิธีที่มีปัญหาคอโกงสารพัด

สู้วัดกันด้วยมวลมหาชนชุมนุมโดยสงบ ปราศจากอาวุธ กติกาสากลประชาธิปไตยทางตรงชั้นหนึ่งพรรคนี้ เมืองไทยน่าจะทันสมัยทางการเมืองเสียที

การต่อสู้โดยทหารรัฐประหาร เลื้อยแดง รังเกียจ แสลงใจก็ดี แล้วเมื่อไหร่จะก้าวพ้นวิถี ลัทธิป่าเถื่อนถ้อยบังละ ตกลงจะมีปัญญาพุดกัน รุ่งเรืองบ้างไหมหนอ ปัญญาชนแดงทั้งหลาย

ถ้าจะต้องหันหน้ามาเจรจากัน มันมีแต่ฝ่าย ไหนบ้าง เคาให้มันถูกที่คั้นหนอยปะไร

การเมืองต้องแก้ด้วยการเมืองของผู้เจริญ ด้วยสันติ อหิงสา ไร้อาวุธ แล้วทหารควรมีส่วน ร่วมการเมืองภาคประชาชนด้วยไหม

ประชาชนทุกชนชั้นภาคส่วนออกมาเยอะนับ สิบล้าน มันไม่น้อยแล้ว เพียงแค่โลว์รัฐบาลใจ ทรยศทุเรศ

ผู้ใดจะพหุหาใครมาให้สติทหารใหญ่บ้าง หลงเป็นกลางไม่เข้าข้างใดเลย เซอะ ดูฉลาด น้อย ขาดแคลนมนโธธรรมสำนึกอย่างสำคัญเชียว

ใคร ๆ ล้วนต้องตัดสินใจด้วยหัวคิดตัวเองได้ ฝ่ายไหนถูกผิด ทำเพื่อชาติ เสียสละ หรือเพื่อโกง รวยไม่เสร็จกันแน่

เมื่อสังคมแตกแยก ตัวอย่างสงฆ์แตกคอก เป็นนานาสังวาส ต่างคนต่างอยู่ พระพุทธเจ้า ทรงชี้ทางสว่างให้ชาวบ้านไปฟังธรรมทั้งสองฝ่าย แล้วตัดสินใจข้างไหนเป็นธรรมวาที หรืออธรรมวาที

การเมืองที่ยิ่งสู้กันไม่รู้แพ้รู้ชนะ หนึ่งในคนหนึ่ง เสียง เราท่านต่างแสดงตัวเรียบร้อยแล้ว ทีนี้

หนึ่งเสียงคนธรรมดามันพอ ๆ กัน แต่บางคน หนึ่งเสียงมีฤทธิ์เดชกว่าหลายเท่า

คนดังดาราที่มีความหมายมากกว่าชาวบ้าน ครูบาอาจารย์ นักธุรกิจใหญ่ย่อมมีอิทธิพลสูงกว่า เรา ๆ เพียงอาจารย์สมเกียรติ อ่อนวิมล มาขึ้น เวทีกำนัน กปปส. แม้คนเดียวอิทธิพลโน้มน้ำหนัก คมหนักเท่าร้อยพันตั้งนี้เป็นต้น

เพราะฉะนั้นบรรดาเหล่าขุนทหาร หากมองเห็นคุณค่าน้ำหนักรักตัวเอง หนึ่งคนหนึ่งเสียง แต่ หนึ่งเสียงทหารใหญ่ มันมีความหมายซึ่งเป็นชีวิตาย ของประเทศได้ ไม่ใช่เล่น ๆ จึงอย่านอนหลับทับ ลิทธิ แทะงักก็ เสียศักดิ์ศรีทหารกล้าหมด

เสียงเรียกร้องให้ทหารออกมาจับบทบาท ช่วยชี้ขาดตัดสินความการเมืองด้วยบ้าง ไม่ ต้องการให้ลากรถถังมาปฏิวัติสักหน่อย

อนึ่ง รัฐบาลเข้าตาจน เลยเรียกร้องขอ เจริจา อ้าปากเห็นลิ้นไก่ ที่แท้หวังต่อรองให้มี อำนาจสืบทอดไม่ขาดหาย ทั้งที่ตระกูลกอบโกย ไปกว่าสิบปี รวยล้นฟ้า เผด็จโกงจนหยุดได้แล้ว

เสียงทหารใหญ่อดสาหัสโตดมาชี้แจง สิ่งที่ต้องดำเนินการโดยเร่งด่วนคือ ให้ทุกคนทุกกลุ่ม มาพูดคุยหารือกัน และช่วยกันก้าวเดินไปสู่การ แก้ปัญหาอย่างสันติวิธี

ไม่รู้จะต้องรอพูดคุยกับกลุ่มไหนให้รู้เรื่องได้ อีก ในเมื่อยิ่งลักษณะอยู่เพื่อรักษาประชาธิปไตย จะอยู่รักษาหน้าที่จนวินาทีสุดท้าย ไม่ยอมให้เกิด สฤญญาภาศทางการเมือง กลัวรัฐธรรมนูญโดนฉีก พุดละเตาะไปโน่น โมเมมั่วแหลก นายกาหัวหาย ตายจาก ลาออกได้ ไม่มีกฎหมายห้ามเลย ยิ่งไม่มี จะระเข้ขวางคลอง รัฐบาลเฉพาะกาลเกิดได้ทันที หากเงินใช้หนี้ข้าวสหาย

ทุนเขียดยิ่งลักษณะส่องกลวงยังงองก็รู้จักพุด ตามโผย โดยทักษิณเพื่อไทยเลือกใช้กฎหมาย สองมาตรฐาน ศรีธรรณชัยเช่นนี้แหละพี่น้อง

ฉะนั้นกำนันสุเทพ ต้องร้องเพลงรอ คน สำคัญเห็นความสำคัญตัวเอง เฉพาะอย่างยิ่ง ขุน ทหารช่วยออกมาเลือกข้างเต็มเต็มเมื่อไหร่ก็เมื่อนั้น

มาถูกช่องต้องไปโสด

เมื่อเกิดปฏิวัติประชาชนส่งผลไทยไม่เฉย และลุกขึ้นล้มรัฐบาล เพื่อปฏิรูปประเทศดังที่ กำนันสุเทพนำประชาชนโค่นล้มระบอบทักษิณ จนปรากฏกลุ่มมวลมหาประชาชนหลายล้านคน เป็นประจักษ์ลึทธิ

อุปสรรคที่เคยมี ครส. ศูนย์รักษาความสงบฯ คอยรังควานละเมิดสิทธิ์ก็สะดุดชะงักไปด้วย ตุลาการภิวัตน์ ซึ่งออกคำสั่งคุ้มครองสิทธิ เสรีภาพในการชุมนุมโดยสงบ สันติ อหิงสา ปราศจากอาวุธตามกฎหมายรัฐธรรมนูญ

แม้กลุ่มชุมนุมจะทำผิดกฎหมายจราจรบ้าง นั้นเป็นเรื่องตำรวจต้องจัดการไปตามกฎหมาย แพ่ง-อาญาที่มีอยู่แล้ว ไม่มีสิทธิ์ใช้ประกาศ สถานการณ์ฉุกเฉินมาทำลายการชุมนุมอันชอบ ด้วยรัฐธรรมนูญ ด้วยคำสั่งเกินกว่าเหตุ

ประเด็นประชาชนปฏิวัติรัฐบาล เป็นเรื่องใหม่โดนแย้งว่าเป็นกบฏทำไม่ได้ ไม่มีรัฐธรรมนูญอนุญาต ทิทหารรัฐประหารยังทำได้เฉยเลยไม่เห็นเป็นไรถ้าชนะ ส่วนประชาชนปฏิวัติด้วยมือเปล่า อย่างขณะนี้ ไม่ต้องมีกฎหมายอนุญาต กฎหมายที่ห้ามก็ไม่มี เพราะเจ้าของอธิปไตยจัดให้เอง

คนไทยอ่านกฎหมายไม่รู้ ดูกฎหมายไม่เป็นเลย สิทธิ ถึงไม่รู้ตัวเองว่ามีสิทธิ์ฐานะเจ้าของอธิปไตย ตามรัฐธรรมนูญมาตรา ๓ อธิปไตยเป็นของปวงชนชาวไทย

แสดงว่าประชาชนต้องร่วมกันรับผิดชอบ อำนาจสิทธิผลประโยชน์ของแผ่นดินโดยมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นพระประมุข

ฉะนั้น คณะรัฐบาลเป็นเพียงกลุ่มคนหยิบมือที่ประชาชนมอบอำนาจใช้งานรัฐบาลไปจัดแจงดูแลกิจการบ้านเมืองแทนประชาชนระยะหนึ่ง

เกิดรัฐบาลทรยศ ใช้งานไม่เดิน ประชาชนมีสิทธิ์ใช้ประชาธิปไตยทางตรง ประท้วงไล่่ออกได้

เสมอ (โดยสันติวิธีนี้จะ) ดังที่มวลมหาประชาชน ออกมาหลายหน ไม่น้อยกว่าสิบล้านคนแล้วนั้น

มันก็เหมือนคนทำงานในบ้านร้านเรา เขา กลายเป็นโจร ขโมย ชี้เกียจ ไม่น่าไว้วางใจมัน ก็ต้องเชิญออกได้ทุกเมื่อ

ไม่รู้เสียแดงไปโดนล้างสมองจากไหน ถึงสำคัญผิด รัฐบาลจากเลือกตั้ง ประชาชนให้ออกไม่ได้ ทักษิณตัวแสบเคยอ้างสิทธิ์เหมือน รับสัมปทานต้องอยู่จนครบวาระ ใครไม่พอใจไว้เลือกตั้งหน้า อย่าเลือกต่อกี้แล้วกัน มันเข้าไป

การเลือกตั้งรัฐบาล เขาให้ไปรับใช้ประชาชน ไม่มีทางให้ไปผลาญแหล่ง งบประมาณจำนำข้าว หมด ๗ แสนล้าน ขायข้าวได้เม็ดเงินคืนแค่ แสนห้าหมื่นล้านไม่ถึง จึงค้างหนี้ข้าวเปลือก อีกตั้ง ๑๓๐,๐๐๐ ล้าน ถึงต้องดิ้นรนาเงินกู้มา กลุงต่อบานปลาย ฉิบหาย วินัยการคลังปนีย์

อุทาหรณ์จำนำข้าว สะท้อนบทเรียนโคตรแพง นอกจากโกงโคตร ๆ แล้ว ปัจจัยสำคัญที่เกิด หายนะมหัพการบานเบิก เป็นเพราะรัฐบาล เก่งกู้ ดีแต่กู้ยืม

ในฝ่ายชาวนาต้องตกนรกสาหัสทั่วไทยก็ เพราะขายข้าวไม่ได้เงินสด รัฐบาลถึงแตก เลย ยุ่งตายหะ ทั้งการกู้หนี้ทำนา มันอันตราย

ชาวนาต้องปฏิวัติชีวิตเสียใหม่ เลิกเป็นหนี้ ชี้อาชีพสุจริตได้แล้ว

สรุปลัทธิประชานิยม กู้หนี้มาผลาญ พาลพา ชาวบ้านเป็นหนี้ท่วมหัว หลงจมบริโภคนิยมมเงา เมาคความสุขอบายมุขสารพัด ฉิบหายบ้านเมือง พอกันที นักการเมืองซื้อเสียงไปโกงชาติ โกงแล้ว รวย มาซื้อเสียงไปโกงชาติใหม่

งานโค่นล้มระบอบทักษิณ เดินหน้าไปได้ เพียงใด ประเทศปฏิรูปไปโสดปานนั้น ประชาธิปไตยจักมั่นคง เพราะประชาชนมีชีวิต เศรษฐกิจพอเพียง บุญนิยมในทำนองคลองธรรม แห่งธรรมาธิปไตย ได้ร่วมพระบารมีโพธิสัตว์ เจ้าผู้ทรงครองแผ่นดินโดยธรรม เพื่อประโยชน์สุขแห่งมหาชนชาวไทย

๓

พูดอย่างแท้จริงเป็นอีกอย่าง (พูดขำเป็นคำ)

๑. เอาอยู่...แต่จริงๆเอาไม่อยู่

๒. จะกระชากคำครองชีพให้ตกลงคร้า...

๓. ช่วง ๒ ปีที่ผ่านมา โครงการจ่านำข้าวของรัฐบาลประสบความสำเร็จ บรรลุเป้าหมาย

๔. ดิจันได้กำชับเจ้าหน้าที่ห้ามใช้กำลังกับผู้ชุมนุมและไม่ให้มีการใช้อาวุธ เพราะไม่ต้องการให้เกิดการสูญเสีย - ยิ่งลักษณ์

สัตยาเคราะห์-อหิงสา เป็นกิจกรรม ที่ต้องทำตลอดชีวิตตั้งแต่แรกเกิดนอนเปล จนถึงเวลาสิ้นชีวิตสู่เชิงตะกอน (๑)

ภาพประชาชนที่พากันนั่งสวดมนตร์ในขณะที่ตำรวจกำลังเข้ามาสลายการชุมนุมที่สะพานผ่านฟ้าลีลาศ เมื่อวันที่ ๑๘ กุมภาพันธ์ ที่ผ่านมาจะเป็นภาพที่ตลกขบขันของแกนนำเสื้อแดง อย่างคุณณัฐวุฒิ ใสยเกื้อ เขาเอาไปเปรียบเทียบกับคนที่นั่งเล่นไพ่ พอมีตำรวจมาก็พากันสวดอิติปิโสหน้าตาเฉย (ซึ่งน่าจะวิ่งไปขโมยของตามห้างร้านต่าง ๆ เมื่อเกิดตกใจขึ้นมาดังที่คนเสื้อแดงถูกสอนให้ทำ)

ความจริงแล้วการนั่งสวดมนตร์เป็นอุบายวิธีที่พระพุทธองค์ให้ชาวพุทธได้ฝึกมีสติ และทำให้สงบเมื่อต้องเผชิญกับภยันตรายต่าง ๆ เป็นกระบวนการที่ใช้ความสงบสยบความเคลื่อนไหว

ซึ่งสอดคล้องอย่างยิ่งกับ “อหิงสา” ที่ใช้ความไม่รุนแรงเข้าต่อสู้ **คานธี** ได้อธิบายเรื่องนี้เอาไว้ว่า

*อหิงสามีใช้การหลบหลีกหนีหน้าจากการต่อสู้กับความชั่วร้าย ตรงกันข้าม อหิงสานั้นหมายถึงการต่อสู้กับความชั่วร้ายอย่างจริงจังและประเสริฐกว่าแก้แค้น ซึ่งรังแต่จะทวีความชั่วร้ายให้มากขึ้นด้วยเหตุนี้ **ข้าพเจ้าจึงคิดหาทางต่อสู้กับความชั่วร้ายด้วยวิถีทางของจิตใจหรือศีลธรรม***

ข้าพเจ้าหาทางลบคมดาบของผู้กดขี่ มิใช่การใช้อาวุธที่มีคมมากกว่า แต่ด้วยการทำให้ฝ่ายตรงข้ามกับข้าพเจ้าผิดหวังในเรื่องที่เหตุใดข้าพเจ้าจึง

ไม่ใช่กำลังโต้ตอบ การต่อสู้แบบอหิงสาจะทำให้คู่ต่อสู้เกิดงั่นงอนก่อน แต่แล้วเขาก็จะเกิดความสำนึก ความสำนึกนี้จะไม่ทำให้เขาเสียหน้า หากแต่จะช่วยให้เขามีความรู้สึกลึกซึ้งยิ่งขึ้น ภาวะเช่นนี้อาจเรียกได้ว่า เป็นภาวะแห่งอุดมการณ์ ซึ่งความจริงก็เป็นเช่นนั้น

ลักษณะพิเศษของการต่อสู้แบบของข้าพเจ้า ซึ่งจะหาไม่ได้ในการต่อสู้แบบอื่นก็คือ แม้ผู้ที่มีร่างกายอ่อนแอ มีอายุมากหรือเด็ก ๆ ที่มีจิตใจเข้มแข็งก็สามารถใช้การต่อสู้นี้ได้ ซึ่งข้าพเจ้าให้ชื่อการต่อสู้แบบนี้ว่า “สัตยาเคราะห์” ซึ่งแปลว่า “การร้องขอความสัตย์หรือความเป็นธรรม”

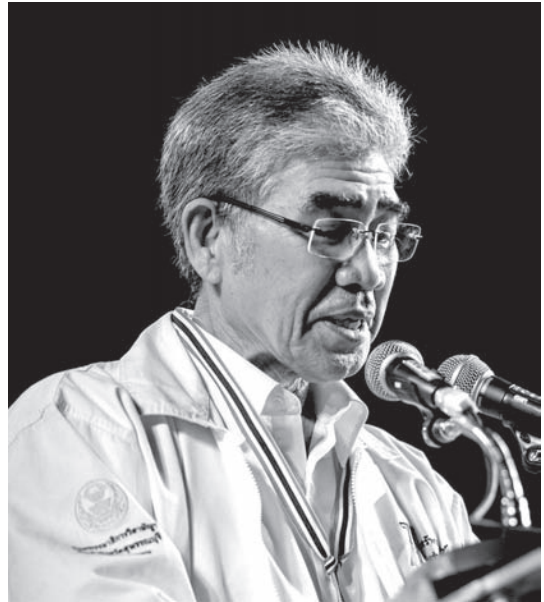
สัตยาเคราะห์ เป็นการต่อสู้ที่ผู้ต่อสู้ต้องยอมแบกความทุกข์ยากอันเกิดจากการต่อสู้ไว้ด้วยตนเอง และเพราะเหตุนี้ผู้หญิงก็สามารถเข้าร่วมการต่อสู้แบบ “สัตยาเคราะห์” ได้เป็นอย่างดี (คานธีเปรียบสัตยาเคราะห์และอหิงสาเสมือนดังกระดาษเปล่าทั้ง ๒ หน้าที่ไม่ต่างกัน และสองสิ่งนี้จะอยู่โดยปราศจากซึ่งกันและกันไม่ได้)

ดร. สมเกียรติ อ่อนวิมล ได้นำลัทธิสัตยาเคราะห์มาเรียบเรียงให้กับมวลมหาประชาชนเพื่อใช้เป็นแนวทางสำหรับศึกษา ฝึกฝนที่จะใช้ต่อสู้กับรัฐบาลที่ชั่วร้าย ดังนี้

...สัตยาเคราะห์มีความหมายหลายรูปแบบในขั้นพื้นฐาน เป็นการเรียกร้องให้ฝ่ายตรงข้ามใช้เหตุผล ใช้จิตสำนึก โดยผู้เรียกร้องต้องเป็นฝ่ายยอมสละตนให้เป็นผู้รับทุกข์ทรมานเสียเอง แแรงจูงใจให้ทำเช่นนั้นก็เพื่อให้ฝ่ายตรงข้ามได้เปลี่ยนความคิดและเปลี่ยนแปลงตนเอง เป็นการทำให้เขามาเป็นพันธมิตรโดยสมัครใจอย่างเต็มใจ

แนวทางที่วางนี้ตั้งอยู่บนฐานคิดที่ว่า การเรียกร้องด้วยศีลธรรมไปยังหัวใจและจิตสำนึกนั้น

ในฐานะที่เราเป็นมนุษย์ด้วยกัน จะมีประสิทธิภาพเกิดประสิทธิผลมากกว่าการเรียกร้องที่ตั้งอยู่บนพื้นฐานของการข่มขู่เพื่อให้เกิดภัยอันตราย การบาดเจ็บต่อร่างกาย หรือภัยจากการใช้ความรุนแรงที่กำหนดสุเทพเรียกร้องไปยังคุณทักษิณเมื่อสักครู่นี้ ไม่ใช่การข่มขู่ เป็นการเชื้อเชิญครับ

ในความเห็นของท่านมหาตมะคานธี ท่านกล่าวว่า “ความรุนแรงไม่มีวันชนะความบาปหยาบช้าเลวร้ายใด ๆ ได้เลย มันเพียงได้แต่กดทับเอาไว้ได้ระยะหนึ่ง แล้วความบาปหยาบช้าเหล่านั้นมันก็จะกลับผุดขึ้นมาอีก คราวนี้มันจะยิ่งเพิ่มเป็นพลังบาปหยาบช้าอีกเท่าตัว”

ในทางตรงกันข้าม การไม่ใช้ความรุนแรงจะเป็นการหยุดบาปหยาบช้าได้หมดจดหมดสิ้น เพราะผู้ทำบาปหยาบช้าเหล่านั้นได้ถูกเปลี่ยนไปแล้วโดยพละนาฏภาพของความไม่รุนแรงหรืออหิงสา แต่การไม่ใช้ความรุนแรงที่ว่านี้ หากมีความสามารถเอาชนะความบาปหยาบช้าได้นั้น จะต้องไม่ใช้การต่อสู้ ต่อต้าน ชัดขึ้นในเชิงเพียงตั้งรับของคนที่อ่อนแอ หมายความว่า ไม่ใช่ความรุนแรงเพราะมีความหวาดกลัว นั่นก็ไม่ใช่อหิงสา แต่เป็นการต่อสู้ของคนอ่อนแอ การไม่ใช้ความ

รุนแรงของนักลัทธิยาเคราะห์ที่ไม่มีวันสยบต่อความอ่อนแอ เพราะเป็นการต่อสู้ของผู้ที่เข้มแข็งที่สุด

อหิงสาและลัทธิยาเคราะห์ เป็นการต่อสู้ด้วยความจริงอย่างสงบ ต้องต่อสู้โดยคนที่มีความกล้าหาญพิเศษอย่างยิ่ง มันอาจจะนำนักลัทธิยาเคราะห์ไปสู่ความตายขณะที่มีรอยยิ้มบนริมฝีปากของเขา ถ้าเหตุการณ์นั้นเกิดขึ้นอย่างไร้ร่องรอยแห่งความเกลียดชังในหัวใจของนักอหิงสาลัทธิยาเคราะห์ด้วย

นักลัทธิยาเคราะห์จำเป็นต้องมีคุณสมบัติของคนที่มิวินัยก่อนจะมาทำลัทธิยาเคราะห์ นักต่อสู้ขัดขืนที่แค่เพียงตั้งรับนั้น ตรงข้ามกับแบบรุกด้วยความรุนแรง หรือผู้ซึ่งยึดวิธีไม่ใช้ความรุนแรงเพียงแค่นโยบายสั้น ๆ เฉพาะหน้าเท่านั้นที่จริงแล้วพวกที่ใช้ความรุนแรงที่แท้จริงก็คือผู้ที่ใช้ความรุนแรงชั่วคราว หรือหยุดใช้ความรุนแรงชั่วคราวทั้งสองอย่าง แล้วหันไปใช้อะไรก็ได้ที่จำเป็นเพื่อชัยชนะ นั่นคือผู้ไม่ใช้อหิงสาที่แท้จริง เพราะขณะนั้นเขาค้นหาวิธีต่อสู้อะไรก็ได้ที่จะต่อสู้ไปเรื่อยๆ แต่เราถ้าจะเป็นนักอหิงสาที่แท้จริงต้องเข้มแข็งและอหิงสาดลอดไป

นักลัทธิยาเคราะห์จะยังร่วมมือกับคนบาปหยาบช้านั้นเฉพาะในส่วนที่เป็นกิจกรรมที่ดีได้ด้วย เพราะนักลัทธิยาเคราะห์ไม่มีความเกลียดชังต่อบุคคลนั้น ตรงกันข้าม นักลัทธิยาเคราะห์มีแต่มิตรภาพที่จะหยิบยื่นให้กับเขา ด้วยการให้ความร่วมมือกับเขาเฉพาะในเรื่องที่ดี ไม่บาปหยาบช้านักลัทธิยาเคราะห์ก็จะประสบความสำเร็จในการจุดเขาให้พ้นจากการกระทำบาปหยาบช้ำและเลวร้าย ประยุกต์ให้ใช้กับประเทศไทยตอนนี้คือทำอย่างไรจะจุดเขาทั้งสอง สามและอีกหลายคนที่กำลังนุ้เทพเอ๋ยถึงให้พ้นจากบาปหยาบช้ำ และกลายเป็นคนดีของสังคมไทยได้

นักกระทำลัทธิยาเคราะห์อาจจะมาในรูปแบบ

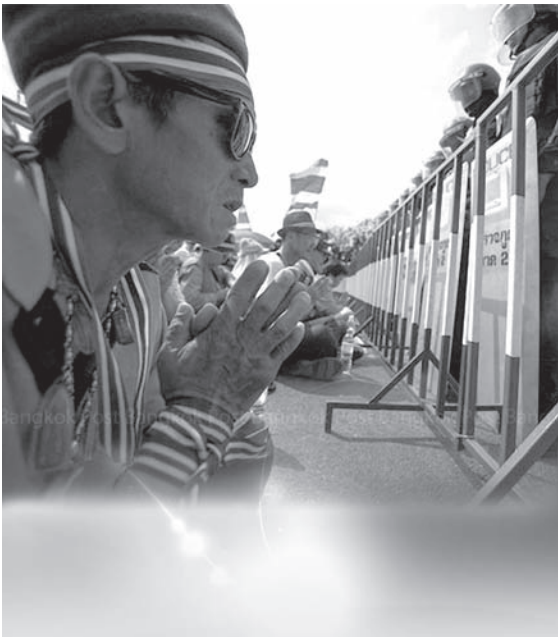
ของการประท้วงอดอาหาร เมื่อต้องทำเช่นนั้นจะต้องไม่มีการคำนึงถึงตนเองเป็นแรงผลักดันใจ การประท้วงแบบอดอาหารต้องคำนึงถึงหน้าที่ของการเป็นผู้ที่เสียสละอย่างสูงสุด และมีแต่ความรักให้กับฝ่ายตรงข้าม จะต้องมิเป่าประสงค์จะทำตนให้สะอาดบริสุทธิ์ เพราะหากขาดขีดความสามารถที่จะทำให้เขาเชื่อถือแล้วก็จะปรากฏเป็นจุดบกพร่องให้เห็นในตัวนักลัทธิยาเคราะห์ผู้อดอาหารนั่นเอง นักลัทธิยาเคราะห์จะต้องหาทางแผ่อิทธิพลเหนือฝ่ายตรงข้าม ด้วยการเปลี่ยนใจเขาให้ได้ ไม่ใช่ไปบีบบังคับให้เขาทำในสิ่งที่เขาไม่มีความมุ่งมั่นจะทำ

ตามความคิดของท่านมหาตมะคานธีนั้น การประท้วงด้วยการอดอาหาร ควรจะทำก็ต่อเมื่อเชื่อได้แน่แท้แล้วว่าผู้ประท้วงมีจุดยืนที่ถูกต้องชอบธรรมแท้จริง และการประท้วงวิธีอื่นทำแล้วไม่ประสบความสำเร็จ หรือล้มเหลวจนหมดสิ้นจึงต้องหันมาวิธีสุดท้ายด้วยการอดอาหาร

การประท้วงด้วยการอดอาหารเป็นหนทางสุดท้าย จึงจะต้องทำโดยไม่คำนึงถึงผลประโยชน์ส่วนตน ต้องทำด้วยการสวดมนต์เป็นธรรมชาติ เพื่อสร้างจิตให้บริสุทธิ์ และรับพลังพรจากพระเจ้าเป็นเจ้า ลัทธิยาเคราะห์ในทางการเมืองก็มา

ในรูปของการดื้อแพ่ง ไม่เชื่อฟังแบบผู้เจริญหรือผู้มีอารยธรรม ลัทธิศาสดาในรูปแบบนี้เองที่ทำงานหาคณะคนธรรมีชื่อเสียงโด่งดังมาก มันหมายถึงการที่มวลมหาประชาชนทำการดื้อแพ่ง ลัทธิศาสดาพร้อมกันด้วยวิธีไม่รุนแรง ต่อต้านรัฐบาลที่ไม่เป็นธรรม เมื่อวิธีการต่อสู้เจรจากับรัฐบาลตามวิถีทางกฎหมายและรัฐธรรมนูญ รัฐบาลไม่ฟัง ไม่เชื่อ และทำกับรัฐบาลไม่สำเร็จ เราจึงต้องฟังวิธีลัทธิศาสดาแบบที่สำคัญ

ที่เรียกว่าอารยธรรม เพราะเป็นการแสดง การขัดขืน ผ่าฝืนแบบมีอารยธรรม ไม่รุนแรง โดยประชาชนพลเมืองผู้ซึ่งในยามปกติเคารพกฎหมายเสมอมา และด้วยอีกเหตุผลหนึ่งที่ว่า กฎหมายที่มวลมหาประชาชนขัดฝืนนั้น ไม่เกี่ยวข้องกับเรื่องศีลธรรม แต่เป็นกฎหมายเฉพาะที่เป็นอันตราย เสียหายต่อประชาชนเท่านั้น เราจึงจะขัดฝืนกฎหมายเหล่านั้น ด้วยเพราะเหล่าที่ ประท้วงไม่ปฏิบัติตามกฎหมายนั้นจะต้องปฏิบัติ อย่างผู้มีอารยธรรม มีความปรารถนาดี ปฏิบัติ นุ่มนวลต่อผู้ทำหน้าที่รักษากฎหมาย นักอารย ธรรมขัดขืนต้องไม่ทำอะไรๆ ให้ฝ่ายตรงข้ามเกิด ความอับอายด้วยซ้ำไป ถ้าเป็นได้ดังที่กำนันสุเทพ

ได้เตือนเราเมื่อสักครู่นี้ว่าให้ปฏิบัติต่อตำรวจชั้น ผู้น้อยอย่างมีเมตตา ก็สงสัยว่ากำนันสุเทพอ่าน หนังสือท่านมหาตมะคานธีก่อนผมด้วยซ้ำไป

แต่ว่าลัทธิศาสดานั้นทำได้ตั้งแต่ระดับชุมชน หมู่บ้าน ครอบครัวและระดับชาติ และทำได้เพื่อ สร้างสังคม และทำได้เพื่อการชุมนุมประท้วงทาง การเมือง ใช้ต่อต้านรัฐบาลของประเทศทั้งหมดได้ ท่านมหาตมะคานธีมีตำราคู่มือสอนไว้อย่างนั้น เราสามารถใช้วิธีสันติวิธีหิงสาและลัทธิศาสดาที่ ต่อต้านรัฐบาลที่ทุจริต คอร์รัปชั่น กระทำการมิชอบ เมื่อรัฐบาลทำให้ประชาชนหมดศรัทธา ลื่นลื่น เสียววิญเช่นรัฐบาลยิ่งลักษณ์-ทักษิณในตอนนี้

มหาตมะคานธีบอกว่า การไม่ให้ความร่วมมือ อาจแสดงออกได้โดยคืนตำแหน่ง เกียรติยศต่างๆ ที่เคยได้จากรัฐบาล ลาออกจากราชการ ถอนตัว จาก ตำรวจ ทหาร คว้าบาตรศาลยุติธรรมที่ไม่ เป็นธรรม รับใช้รัฐบาลที่ไม่เป็นธรรม ซึ่งหมายถึง รัฐบาลอังกฤษในสมัยนั้น การไม่ไปโรงเรียน คำว่าบาตรรัฐสภาเมื่อไม่ให้ความร่วมมือในแบบ ต่าง ๆ แล้ว ก็ให้ก่อตั้งและบริหารจัดการใหม่ของตนขึ้นมาแทนสถาบันหรือองค์กรที่เราประท้วงไม่ ร่วมมือด้วยดังกล่าว

ยกตัวอย่างให้ร่วมสมัย ก็อาจจะกล่าวถึง รัฐบาลยิ่งลักษณ์ ซึ่งถ้าหากออกไปแล้ว เราก็ตั้ง องค์กรของเราขึ้นมาใหม่ เป็นสภาประชาชน ทำนองนั้น ก็ถูกต้องตามหลักอหิงสา กระบวนการอารยะดื้อแพ่งหรืออารยะขัดขืนที่กล่าวมานี้ จำต้องให้ประชาชนเป็นคนมีวินัยในการประท้วง รวมกันเป็นกลุ่มใหญ่ ประชาชนต้องมีขีดความสามารถในการรับทุกขุทรมานได้โดยไม่ตอบโต้ มวลมหาประชาชนต้องเชื่อฟังผู้นำการทำลัทธิศาสดาหรืออย่างเข้มงวด ด้วยเหตุที่มีวินัยมีการ เคารพเชื่อฟังทำนองนี้โดยมิได้อาศัยการบังคับ ต่างกับการเป็นทหาร

๒ อ่านต่อฉบับหน้า

กรรมดาของโลก
จะได้ไม่ต้อง
โศกสลด
ณมพงษ์ พึ่งเจริญจิตต์

สายนมหายาน เขาเลเยอร์หันท์
เน้นโพธิสัตว์ทำกิจเพื่อส่วนรวม
ขั้นตอนวิวัฒนาการ
จาก ‘ปุถุชน’ สู่ ‘กัลยาณชน’ สู่ ‘อริยชน’
จากอริยชนสู่ ‘อรหัตตชน’

แก้ปัญหาคาการเมืองด้วยปรัชญามหายาน “เราไม่ลงนรก แล้วใครจะลง ?”

“เราไม่ลงนรก?” มิใช่ปรัชญาใจร้าวร้อย แต่เป็นของโพธิสัตว์มหายาน ช่างเหลือเชื่อ !

แม้วันนี้ ชาวอาหรับกลับมิตติเชิงนี้เหมือนกัน จะว่าใครลอกแบบใคร ก็ตอบไม่ได้

“เราไม่ลงนรก แล้วใครจะลง ?” มิใช่เรื่องเห็นแก่ตัว แต่เป็นยอดคนเสียสละ ยอมแบกทุกข์ทั้งหมด

ทั้งมวล ไม่หวั่นไหว

เมื่อใคร ๆ ก็กลัวบาป ต่างนั่งเฉย ยิงนาน
สถานการณ์บ้านเมืองยิ่งย่ำแย่ !

การสูญเสียยิ่งมากมายมหาศาล จะมีใคร
หนอ กล้าหาญเสียสละ ?

คนนั้นก็กลัวบาป !

คนนี้ก็กลัวกรรม !

แล้วจะให้กูทำอย่างไร ?

เพื่อกู หรือเพื่อคนส่วนใหญ่ ?

นักปฏิบัติธรรมอาจจะตอบอกอุทาน คิดได้
อย่างไร เป็นมิจฉาทิฏฐิच्छต ๆ !

สಾಯมหายาน เขาเลยอรหันต์ เน้นโพธิสัตว์
ทำกิจเพื่อส่วนรวมมานานแล้ว !

ขั้นตอนวิวัฒนาการจาก ‘ปุถุชน’ สู่ ‘กัลยาณ-
ชน’ สู่ ‘อริยชน’ จากอริยชนสู่ ‘อรหัตตชน’

จากอรหันต์ ละสมบารมีเข้าสู่ฐาน ‘โพธิสัตว์’
จนบรรลุเป็น ‘พระพุทธเจ้า’

และจากพระพุทธเจ้า รวมกันอยู่ในแดนพุทธ-
เกษตร มีประมุขแห่งพุทธะคือ “อวโลกิตศวรร”
อีกต่างหาก

เป็นบุคลาธิษฐานชนิดเลยสุดขอบฟ้า !

ส่วนเป็นจริงหรือไม่ อย่าเพิ่งเถียงกัน...เสีย
เวลา !

แต่ความลับแห่งอรหันต์กล่าวว่า อรหันต์
ท่านมีหลายประเภท สุกขวิปัสสโก-เตวิชโช-
ฉัพพัญญู และจตุปฏิสัมภิทาญาณ

สุดยอดอรหันต์ คือ จตุปฏิสัมภิทาญาณ
เพราะท่านจะสอนคนแก่ ให้บรรลุธรรมยิ่ง ๆ

ย้อนมา “โพธิสัตว์” ผู้มีเมตตาสุดสูง จนถึง
ขั้นประกาศ **“เราจะรื้อชนสัตว์ให้ถึงคนสุดท้าย !”**

โหย-โคตรเหนื่อย !

ช่วยคนพ้นทุกข์ ช่วยคนบรรลุธรรม ไม่เคย
สงสัย

แต่การช่วยคนด้วยการฆ่าคนอื่น จะเป็นไปได้
อย่างไร ?

เมื่อเข้าถึงธรรม แคตบยุง ฆ่าแมลงเล็ก ๆ ก็
ไม่กระทำ !

เหตุใดจะฆ่าคน ?...เป็นไปไม่ได้ !

แต่เมื่อให้ปุถุชน คนธรรมดาคิด ย่อมจินตนา-
การได้ว่า

เมื่อไม่เห็นแก่ตัว อะไร ๆ เพื่อสังคม เพื่อส่วน
รวม ก็น่าจะทำได้ !

**“จินตนาการ” บางทีก็เกินความเป็นจริงที่
จริงแท้ !**

เหมือนบอกว่า ใครบรรลุอรหันต์ต้องบวช
ถ้าไม่บวชจะต้องตายภายใน ๗ วัน !

หรือมีผู้ประกาศขอเป็น “ปุถุชนโพธิสัตว์” ดูเท่
แต่ไม่จริง

แค่จินตนาการบรรเจิดเท่านั้น !

ชาวอาหรับก้าวข้ามความตายกันหลายคน
ตายประชด !

ตายแตกตื่น !

ตายน้อยใจ !...ไม่เอา !

แต่ขอตายเพื่อพี่น้อง เพื่อส่วนรวม !

ตายแล้วยังได้ขึ้นสวรรค์ เพราะเธอเสียสละ
ใหญ่หลวง !...

ปรัชญาข้อนี้ เขาจึงเข้า แถวทยอยตาย
คนแล้วคนเล่า !

กับคนบาปหยาบซ่า หากตายได้ โลกคงสูงขึ้น
พี่น้องจะได้มีความสุข !

พึงสละทรัพย์เพื่อรักษาอวัยวะ

สละอวัยวะเพื่อรักษาชีวิต

สละชีวิตเพื่อรักษาธรรม...

คิดแบบตรรกะ แบบปุถุชน หลายคนก็พร้อม
เสียชีวิตเพื่อรักษาธรรม !

รักษาคุณงามความดี !

คนไทยไม่เคยมีประวัติ “ระเบิดพลีชีพ”

แต่สักวัน.....

ถ้าปุถุชนสนใจธรรมะ

การเสียสละยิ่งใหญ่อาจเกิดได้

แม้เขาจะตกนรก !

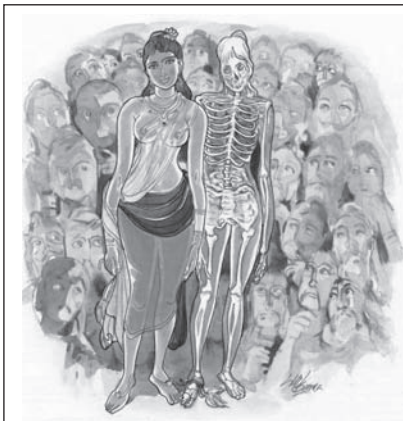
เรื่องจับแพะชนแกะ คนไทยถนัดอยู่แล้ว
จริงไหม ?

☞

○ ต่อจากฉบับที่ ๒๙๘๓

๑. ชีวิตนี้ประกอบขึ้นด้วยอะไร? เป็นอยู่อย่างไร? มีความสำคัญอย่างไร?
๒. เมื่อชีวิตนี้มีปัญหา สังคมมีปัญหา ใครเล่าจะเป็นผู้แก้ปัญหาทั้ง ๒ นั้น?
(และปัญหาอื่นๆ อีกตั้ง ๑๐ ข้อ)

● ภาพอินเทอร์เน็ต

“กาย”ไม่ใช่ แปลว่า โครงร่าง หรือรูปร่าง ที่ภาษาบาลีว่า **สรีระ** กายจึงมีได้หมายถึงแค่ร่างกายภายนอก เท่านั้น แต่เป็น**“การรวมกัน”** ไม่ว่าทั้งรวมภายนอกที่เป็นรูปธรรมกับภายใน หรือรวมในภายในกับภายในเอง ที่เป็นนามธรรมล้วนๆเป็นสำคัญ ซึ่งคำว่า**“กาย”**จะต้องมีความเป็น**“นาม”**ร่วมด้วยอยู่เสมอ เพราะภายในหรือการมี**“นาม”**นี้แหละ ที่เป็นฐานที่ตั้งของ**ความรู้สึกรู้สึก**หรือ**ความรู้** ที่จะต้องรู้ได้ด้วยการ**“สัมผัส”**

ใ
ฉบับนี้ ก็ยังคงตอบปัญหาของผู้ใช้นามว่า **“ลูกพระรัตนตรัย”** ๑๘ ม.๑๐ ต.เขาชัยสน อ.เขาชัยสน จ.พัทลุง ซึ่งมีคำถามถึง ๑๐ ข้อ แต่ได้ตอบไปเพียงคำถาม ในข้อ ๑ เท่านั้น และยาวนานมาจนปานนี้ ยังไม่จบ

ซึ่งเป็นการตอบคำถามที่อาตมาตอบชนิดตั้งใจสาธยายเจาะลึกและแผ่กว้างอย่างเจตนา เพื่อให้ครบครันทั้งเนื้อหาทั้งจุดสำคัญให้ถึงยอด และแน่นอนย่อมมีเรื่องราวที่เกี่ยวข้องพร้อมทั้งเกร็ดความรู้ข้างเคียงบางเกร็ด ที่น่าจะได้อธิบายเสริมให้ได้อรรถาธิบาย เพราะบางเกร็ดนั้นเป็น **“ปัญหาที่ยังไม่มีคำตอบ”** มานานแสนนานแล้ว อาตมาพอตอบได้จึงพยายามตอบพยายามสาธยาย ดังนั้น แค่คำถามว่า **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วยอะไร? เป็นอยู่อย่างไร?** เท่านั้น การตอบจึงยืดยาวไปด้วยนิยาม ด้วยบริบท ด้วยปฏิสัมพันธ์ ด้วยแก่นสารหลากหลายมาจนถึงบัดนี้ และยังคงได้อธิบายขยายความต่อไปอีกมากพอสมควรทีเดียว

เพื่อจะได้ไม่ยืดเยื้อต่อไป ตั้งแต่ฉบับนี้ก็จงนำคำถามประเด็นอื่น และข้ออื่นของ **“ลูกพระรัตนตรัย”** ก็ดี ของผู้อื่นที่เป็นคำถามใหม่ก็ตาม ตอบเพิ่มไปด้วย โดยจะนำคำตอบที่ยังตอบไม่จบของคำถามข้อ ๑ ไว้ช่วงท้าย และจะตอบคำถามใหม่ในช่วงต้นไปเรื่อยๆ

[สำหรับปัญหาของ **“ลูกพระรัตนตรัย”** นอกจากข้อ ๑ ที่ยังตอบต่อไปเรื่อยๆ ก็ได้ตอบข้อ ๒-๓ ตอบไปด้วย กระทั่งถึงฉบับที่แล้วได้ตอบปัญหาข้อ ๔ ยังไม่จบ ฉบับนี้ก็จะตอบต่อจากที่ได้ตอบไปแล้ว]

ปัญหา ข้อที่ ๙. มีว่าขอให้พ่อท่านช่วยจำแนกแยก
ชั้นนักรการเมืองที่ควรจะเลือกเข้าไปทำหน้าที่ในสภาอันทรง
เกียรติของชาติ เพื่อจะไม่ก่อปัญหาให้แก่ชาติบ้านเมืองอีก
ในวันที่ ๑๗ พ.ย. ๓๙ นี้

ถ้าเข้าใจที่อาตมาได้อธิบายมาหรือตอบปัญหาของคุณ
มาตั้ง ๘ ข้อแล้ว ก็คงจะพอรู้แล้วว่า **นักรการเมือง ก็คือ
“ผู้ que เข้าไปเสียดสละ”** ช่วยเหลือสังคมประเทศชาติ
ไม่ใช่ผู้เข้าไปแสวงหา ลาภ, ยศ, สรรเสริญ, โลกียสุข
เป็นอันขาด

**นักรการเมือง คือ คนที่อยู่ใน “ฐานะนักบริหาร”
อันเป็น “ฐานะระดับสูงขั้นที่ ๒” ของสังคม (ขั้นที่ ๑
คือ ฐานะนักบวช) ซึ่งมีศักดิ์ศรี ได้รับการเคารพ
นับถือเทียบเท่า “อารยชนชั้นอนาคามี” จึงต้องมี
คุณภาพเพียงพอ ให้สมแก่ฐานะ**

**“นักรการเมือง” ผู้ใดยังมีพฤติกรรม ที่แสวงหา
“ลาภ, ยศ, สรรเสริญ, โลกียสุข” จากงานการเมืองอยู่ จึง
ไม่ใช่ นักรการเมืองที่แท้จริง หากผู้ใดเข้าไปทำงานการ
เมืองแล้วอาศัยงานการเมืองแสวงหา “ลาภ, ยศ, สรรเสริญ,
โลกียสุข” ด้วยโลภะด้วยโทสะด้วยโมหะ มากขึ้นๆ เท่าใด
ผู้นั้น ก็คือ ผู้เข้าไปทำลายความเป็นนักรการเมือง
และยอมทำลายการเมือง มากขึ้นๆ ด้วย เท่านั้น**

**ดังนั้น ผู้ที่ทำงานการเมือง แล้วอาศัยงาน
การเมืองแสวงหา “ลาภ, ยศ, สรรเสริญ, โลกียสุข” ด้วยโลภะ
ด้วยโทสะด้วยโมหะน้อยลงๆ เท่าใด กระทั่งไม่มี
เลย ได้จริง ผู้นั้น ก็คือ ผู้ทำลายความเป็น
นักรการเมือง และยอมทำลายการเมือง
น้อยลงๆ ด้วย เท่านั้น หรือคือผู้เป็น
นักรการเมือง ที่แท้จริงยิ่งขั้นเท่านั้น**

“ประชาธิปไตยสมบูรณ์แบบ” นั้น จะเป็นสังคมที่มี
ความเข้าใจใน “ฐานะแห่งบุคคล” เป็นอย่างดีก็เพราะประชากร
มีภูมิธรรมและมีวัฒนธรรมใน **ความระลึกถึงกัน-ความรักกัน
-ความเคารพกัน-ความช่วยเหลือเกื้อกูลกัน-ความไม่วิวาท
กัน-ความพร้อมเพรียงกัน-ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน
(พระไตรปิฎก เล่ม ๒๒ ข้อ ๒๘๓ ในสาราณียธรรม)** นี้แล จึงเป็น
สังคมที่อยู่ร่วมกันอย่างอบอุ่นสันติสุข โดยรักเคารพนับถือ

สามัคคีกันตามฐานะฐานะ ซึ่งพร้อมไปด้วยศรัทธา
และปัญญาที่เข้าใจในสัจจะ ว่า “ฐานะแห่งบุคคล” ที่มี
ความไม่เหมือนกัน ไม่เสมอกัน ทั้งในด้าน “สมมุติสัจจะ”
และทั้งในด้าน “ปรมาตถสัจจะ”

ซึ่งแบ่งเป็น ๔ ฐานะใหญ่ๆ ได้แก่ ๑. ฐานะนักบวช
๒. ฐานะนักบริหาร ๓. ฐานะนักบริการ ๔. ฐานะนักผลิต
๑. ผู้มี “ฐานะนักบวช” ฐานะนี้ถือว่า เป็น “ฐานะ” ที่
สูงสุดของสังคม ผู้ที่อยู่ในฐานะนี้จะได้รับการเคารพกราบ
ไหว้บูชากันที่เดี๋ยว เพราะตามความเป็นจริงจะต้องเป็นผู้มี
ความบริสุทธิ์จากกิเลส จึงเป็นที่เคารพบูชาเกิดทุน เป็น
หลักของสังคม เป็นที่ปรึกษาของสังคมเป็นที่พึ่งของสังคม
แท้ เพราะเป็น “สธณะ” หนึ่งในของ **พระไตรรัตน์** อันเป็น
“ที่พึ่ง” สำคัญสูงสุดของผู้เป็นพุทธศาสนิกชน

โดยเฉพาะ นักบวชท่านใดมีภูมิธรรมสูงส่งสูงสุด
บรรลุนิพพานนามธรรมกันได้ถึงขั้น “อรหัตต” จริง ก็ยิ่ง
เป็นร่วมโพธิ์ร่วมไทรของมวลมนุษยชาติได้อย่างวิเศษแท้จริง
ดังนั้น “ฐานะ” นี้จึงเป็นคนที่ยกไว้เป็นที่เคารพสูงสุดไน
ประดา “ฐานะแห่งบุคคล” ทั้ง ๔

“ฐานะนักบวช” จึงหมายถึง ผู้ที่จะต้องมีความ “สิ่งที่เป็นจริง
อันมีคุณค่าประโยชน์อย่างยิ่ง หรือความจริงที่เป็นสิ่งสูงสุด”
ซึ่งภาษาบาลีเรียกว่า “**ปรมาตถสัจจะ**”

[ฉบับที่แล้วเราได้อธิบาย “ฐานะนักบวช” ยังไม่จบ ได้ขยาย
ให้เห็นคุณลักษณะแห่งความเป็น “นักบวช” ซึ่งประกอบไปด้วย
“วรรณะ ๙” เฝ้าอธิบายไปได้แค่ ๗ ลักษณะ ต่อไปก็ลักษณะที่ ๘
“การไม่สะสม” ก็ได้อธิบายเกี่ยวเนื่องไปถึง “มิจฉาทิฎฐิ-สัมมาทิฎฐิ”
อันเป็นจุดสำคัญของ “การจะได้เกิดสู่ ‘ปรโลก’ เป็นอารยบุคคล”
ซึ่งยังอธิบายไม่จบ ฉบับนี้ยังมีต่อ โปรดติดตามอ่านได้]

พริศ พุทธเจ้าตรัสหลักการของ “ความเป็นมิจฉา
ทิฎฐิ ๑๐ และความเป็นสัมมาทิฎฐิ ๑๐” ไว้ในพระไตรปิฎก
เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๕ และ ๒๕๗ ซึ่งหากผู้ใดไม่ได้ศึกษา
หลักการสำคัญนี้ ย่อมไม่สามารถเป็นผู้มี “สัมมาทิฎฐิ” ที่
จะปฏิบัติให้เกิดมรรคเกิดผลเป็น “อารยชน” หรือไม่มีประธาน
ที่จะนำปฏิบัติให้เกิดผลเข้าสู่ “โลกตรรกุมิ” ได้นั้น

“มิจฉาทิฎฐิ ๑๐ และสัมมาทิฎฐิ ๑๐” นั้นมีดังนี้
๑. **ทานที่ให้แล้ว มีผล (อตถิ ทินนัง)** หมายความว่า

ว่า ผู้หนึ่งต้องมีความเห็นหรือความเชื่อถือ(ทิวฐิ)ว่า “ทาน” ที่ทำไปนั้นๆ “มีผลแน่” โดยเฉพาะ “ผลที่เป็นโลกุตรธรรม” ส่วนผู้ที่มีความเห็นหรือความเชื่อถือ(ทิวฐิ) ว่า “ทานที่ให้แล้ว ไม่มีผล (นัตถิ ทินนัง) เช่น “ทาน” ก็เพื่อช่วยเหลือเขาไปเท่านั้น ไม่มีผลบุญผลบาปอะไรออก ผู้หนึ่งก็คือ “มิจฉาทิวฐิ” ตั้งแต่เบื้องต้นทีเดียว

และแม้จะมีความเห็นหรือความเชื่อถือ ว่า “ทานที่ให้แล้ว มีผล” ก็ต้องรู้ให้ชัดแจ้งอีก ว่า มีผลอย่างไร เช่น ทำทานอย่างนี้ เป็น “มิจฉาผล” ได้บาป หรือผลไม่ดี ไม่สมควรทำ ทำทานอย่างนี้เป็น “สัมมาผล” ได้บุญ หรือผลดี สมควรทำ ให้ยิ่ง เป็นต้น โดยเฉพาะ “ทำทาน” ใดๆ จะจึงจะเป็น “ผล” สุนิพพาน ผู้ทำทานก็ต้องศึกษาให้เกิดปัญญา มีความเชื่อถือหรือความเห็น(ทิวฐิ) ที่ถูกต้องดีงาม

[แล้วอาตมาก็ได้อธิบาย “ทาน” ที่เป็นบาป และ “ทาน” ที่เป็นบุญไปพอสมควร ซึ่งต้องศึกษากันให้ดี ไม่เช่นนั้น จะ “ทำทาน” กันได้ “บาป” ตลอดกาลนาน

เรื่อง “ทาน” นี้ สำคัญมาก ถ้าได้ศึกษาอย่าง “สัมมาทิวฐิ” ก็จะรู้ได้อย่างถ่องแท้ว่า “ทาน” หรือ “การเสียสละแก่กันและกัน” นี้แหละคือ พฤติกรรมอันวิเศษที่ยิ่งใหญ่ของสังคัมมนุษย์ เพราะเป็นทั้ง “ประโยชน์” แก่ตน แก่สังคม และเป็นทั้ง “มรรคผล” สุนิพพานจริงๆ ส่วน “ทาน” ที่ทำกันอยู่ในสังคัมของ “ทุนนิยม” นั้น จะต่างกับ “ทาน” ในสังคัมของ “บุญนิยม” เพราะมีแนวคิด และความเชื่อถือที่ต่างกัน และการปฏิบัติธรรมที่เป็น “โลกุตระ” ได้จริง ก็จะมีความจริงจากใจต่างกันไปคนละทางด้วย และเรากำลังอธิบายเจาะลึก “ประโยชน์” ชั้นสูงชั้น คือ “สัมปรายิกัตถะ” ที่พุทธศาสนิกชนมักจะหลงเข้าใจเพี้ยนไปเป็นแบบ “เทวนิยม” เพราะเข้าใจเรื่อง “ศรัทธาและศีล” ไม่สัมมาทิวฐิ ซึ่งอาตมาก็กำลังอธิบายให้กระจ่างชัดกันอยู่ ให้เห็นแจ้งในความเป็น “อเทวนิยม” โดยเฉพาะเรื่อง “ศีล” ที่พุทธศาสนิกชนยังหลงเข้าใจผิด และปฏิบัติยัง “ไม่สัมมา” เพราะแยก “ศีล” แยก “สมาธิ” แยก “ปัญญา” เป็นคนละส่วน คนละตอน จึงไม่มีมรรคผลเข้าถึง “ไตรลักษณ์” อย่างเป็น “ปรมัตถธรรม”

การปฏิบัติที่ไม่เป็นไปตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน “มิจฉาทิวฐิสสูตร - ลักกายทิวฐิสสูตร - อัตตทานทิวฐิสสูตร” ซึ่งต้องมี “สัมพัส” เป็นปัจจัย” และต้องมี “องค์รวมของทวาร ๖ - อายตนะนอกและใน” ทั้ง ๑๒ - วิญญาณ ๖ - สัมผัส ๖” ตลอดจนต้องรู้แจ้ง “เวทนาในเวทนา” ละเอียด

ทะลุไปถึงขั้นสูงสุด คือ “โดยความเป็นอนัตตา” (อนัตตโต) ชนิด ที่มี “ความไม่มีตัวตนของกิเลส” อันเรียกว่า “อนัตตา” นั้น ปรากฏให้ผู้ปฏิบัติ “รู้” (ซานาติ) “เห็น” (ปัสสติ) อย่างสัมผัสอยู่หลักๆ เป็นปัจจุบัน นั่นทีเดียว

ฉบับที่แล้วได้อธิบายถึงการปฏิบัติ “ศีล” จนกระทั่งนำไปให้เกิด “สัมมาสมาธิ” และเกิด “ปัญญา” ชนิดมีปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน ทั้ง “ศีล-สมาธิ-ปัญญา” อย่างเป็น “องค์รวม” ไปแล้ว และเมื่อมีผลของการปฏิบัติ “ศีล” ก็ย่อมเกิด “ศรัทธา” และ “ศรัทธา” ก็มีความเจริญตามองค์ธรรมสูงขึ้นๆ บริบูรณ์ด้วย “องค์ธรรม” นั้นๆ เป็นลำดับๆ ถึง ๑๐ ลำดับแล้ว และอาตมาก็ได้อธิบายถึงผู้มี “วิชา ๙” ที่สามารถ “รู้” “ปรโลก” หรือ “โลกหน้า” แบบพุทธ เชิญอ่านต่อได้]

“ประโยชน์” (อัตถะ) ที่มีมรรคมีผลถึงขั้นลดละกิเลสได้อย่างถูกตัวถูกตนของกิเลสจริง ซึ่งถ้าเป็น “สุข” ก็เป็น “สุขพิเศษ” (อุปสมสุข) ถ้าเป็น “กุศล” ก็เป็น “โลกุตรกุศล” ถึงขั้นสูงสุดได้ อันเป็นการสิ้น “ทุกขอาริยสัง” เป็น “บรมประโยชน์” ชั้นอุตตมัตถะ” หรือ “ประโยชน์” ชั้นบรรลุนิพพาน เป็น “อรหัต” จึงจะเป็นผู้มี “สุขชนิดบรมสุข” (ปรมังสุขัง)

การไม่ได้ฟังธรรมของผู้บรรลุจริง และยืนยันจาก ผู้บรรลุจริง จึงก่อความเสียหายเรื่อยมา

[เรากำลังพูดถึงความเป็น “ปรโลก” อันก็คือ “สัมปรายภพ” ซึ่งตามทิวฐิ “เทวนิยม” นั้นเขาถือว่า จิตวิญญาณที่ออกจากร่างไป ก็ไปสู่อุปรโลก แม้ชาวพุทธเองก็เอะ ยังเข้าใจ “ปรโลก” เหมือนที่เทวนิยมเขาถือถือเกือบทั้งนั้น ส่วนทิวฐิ “อเทวนิยม” นั้นยังไม่ตายก็มีปรโลก ถ้าชาวพุทธผู้ใด “ไม่สัมมาทิวฐิ” (มิจฉาทิวฐิ) แต่เรื่อง “ปรโลก” เรื่องเดียว นี้ ก็แน่นอนว่า การปฏิบัติเพื่อให้เกิด “สัมปรายิกัตถะ” ย่อมผิดไป ไม่มีมรรคผลเด็ดขาด]

“นิโรธ” (ความดับ) หรือ “นิโรธสมาบัติ” (การเข้านิโรธ หรือการเข้าสู่ความเป็นนิโรธ) นี้แหละในวงการศาสนาพุทธทุกวันนี้ ที่มี ความรู้-ความเข้าใจ (ทิวฐิ) ยังไม่ “สัมมาทิวฐิ” กันในวงการพุทธศาสนาเกือบจะทั้งนั้น กระมัง

เพราะยังเข้าใจกันว่า “นิโรธสมาบัติ” นั้นคือ การเข้า/ไป “ดับจิต-ไร้ความรู้สึก” อยู่ในอวังค์ แม้แต่ท่านผู้รู้ที่รับรองกันว่า ปรากฏทางพุทธศาสนาก็ยืนยันประเด็นนี้กันเช่นนี้

ซึ่งท่านแปลความหมายของ “นิโรธสมาบัติ” ไว้ว่า การเข้านิโรธ คือ ดับสัญญา ความจำได้หมายรู้ และเวทนา

การเสวยอารมณ์ เรียกเต็มๆว่า **เข้าถึงญาณเวทียตนิโรธ** พระอรหันต์และพระอนาคามีที่ได้สมบัติ ๘ แล้วจึงจะ **เข้านิโรธสมบัติได้** (ข้อ ๙ ในอนุปปพพวิหาร ๙)

ต้องขอยกยอย่างมากรึที่นี้ด้วย ที่อาตมายกอ้าง หลักฐานคำแปลความหมายนี้ ของท่านผู้รู้ที่อาตมาก็เคารพ นับถือท่านอย่างมาก และใช้หนังสือตำราของท่านค้นคว้า คึกษาอย่างมีประโยชน์ยิ่งอยู่แท้ๆ

แต่นี่เป็นการศึกษา และเป็นการศึกษาที่มีประเด็นเห็น ต่างกัน ในกรณีนี้อาตมามีความเห็นต่าง อาตมาจึงจำเป็นต้อง นำมายืนยันอ้างอิง อาตมาก็ขอแสดงออกตามความจริงใจ ผู้ศึกษาโปรดใช้วิจารณญาณด้วยตนเอง ที่เป็นของตนๆเถิด

อาตมาจำยอมต้องเสนอความเชื่ออย่างจริงใจของตน เพื่อประโยชน์ของศาสนาพุทธ เพื่อการศึกษา และอาตมาเชื่อ อย่างมั่นใจตนเองว่า อาตมาทำด้วยสุจริตปราศจากอคติใดๆ

อาตมาเคารพนับถือท่านเจ้าของผู้แปลความหมายนี้ ด้วยใจจริง ไม่มีจิตลบหลู่แม้แต่น้อยนิด อาตมาเคารพท่าน เกรงใจท่านสุดๆ แต่อาตมาก็จำหน้าที่ต้องแสดงความจริงนี้

เรื่อง **“นิโรธ”** นี้เป็นเรื่องใหญ่สำคัญยิ่งในศาสนาพุทธ เป็นไฉนของนิพพานแท้ๆ ชาวพุทธต้องทำความเข้าใจ (ทิฎฐิ) ต้องทำความเข้าใจ (ทิฎฐิ) ให้ถูกต้อง แม่นชัด คมลึก ถ่องแท้ กันดีๆเถิด ถ้าความเห็นไม่ถูกต้อง **ไม่เป็นสัมมา** แน่แน่นอน ผู้ปฏิบัติก็ต้องได้ **“นิโรธ”** ที่เป็น **“มิจจานิโรธ”** หรือ **“ไม่เข้านิโรธ”** ที่ถูกต้องตรงตามพุทธศาสนาจริงๆ

ซึ่งทุกวันนี้ **“มิจจานิโรธ”** ตามที่ว่านี้ ชาวพุทธส่วนใหญ่ ในโลกต่าง **หลงเห็น**ว่าเป็น **“สัมมานิโรธ”** กันอยู่ในวงการ ศาสนาพุทธทั่วไป แทบจะเรียกได้ว่า ทั้งนั้น

เมื่อประการอย่างนี้เป็น **“มิจจานิโรธ”** แล้ว **“สัมมานิโรธ”** ละ..เป็นไฉน? เอละ.. ตั้งใจฟัง อาตมาจะพยายามสาธยายให้ฟัง **ความเป็น “นิโรธ” นั้นมีภาวะ ๒ นัยสำคัญ ตั้งใจดีๆ ทำความเข้าใจให้ชัดๆ**

พุทธศาสนาในปัจจุบันนี้ ตามความเข้าใจของอาตมา นะ ส่วนใหญ่หรือเกือบทั้งหมด **ยังมีความยึดถือ (อุปาทาน) ไม่ “สัมมาทิฎฐิ” ตามคำสอนของพระพุทธเจ้า เริ่มตั้งแต่ “ทิฎฐิ” (ความเข้าใจ) ไปทีเดียว ที่ผิด..ไม่ตรงพุทธ การปฏิบัติ**

จึงผิด ผลธรรมก็แน่นอนว่า ต้องบรรลุได้ “มิจจานิโรธ”

ยังไม่เป็น “นิโรธ” ที่ “สัมมาทิฎฐิ” ตรงตามพุทธแท้แน่ นี้ตามความเห็นและความจริงที่อาตมามี ซึ่งต่างจาก ท่านผู้รู้ทั้งหลายส่วนใหญ่ที่ท่านเข้าใจยึดถือถ่ายทอดกันมา ท่านผู้รู้และความเห็นส่วนใหญ่ทั่วไปในวงการพุทธ ศาสนาทุกวันนี้ เข้าใจกันว่า **“นิโรธสมบัติ”** หมายถึง **การทำให้จิตเข้าถึงใจไปสู่ภายในภพ (รูปภพ-อรูปภพ) ก่อน เมื่อทำได้ แล้วจึงทำจิตให้ไร้ความรู้สึกภายในภพนั้น**

นั่นคือ **ทำจิตให้ไร้ความรู้สึกอะไรเลยอยู่ในภพนั้น** ซึ่งเป็น **“อาการของคนหลับสนิทที่จิตไม่รู้สึกนึกคิดอะไรเลย”** **“ไม่มีฝัน-ไม่มีรูปนิมิต** มีภาชารกรรมว่า **ดับสัญญา (ดับความจำได้หมายรู้) ดับเวทนา (ดับการเสวยอารมณ์) และเรียกเต็มๆว่า **เข้าถึงญาณเวทียตนิโรธ** แล้วนับเอาสภาพจิตที่ตกอยู่ในภาวะดังว่านี้เป็น “การเข้านิโรธ”**

เมื่อจิตกลับคืนมารู้สึกตัว รับรู้อะไรขึ้นมาได้ หรือจิต คลายออกจาก **“ภาวะที่ไร้ความรู้สึกตัว-อยู่ในความดับดำมืด”** (กิดเหะ, กัณเหะ) นั้น **“ออกมารู้ตัว”** หมายความว่า **จิตสามารถรับรู้อะไรขึ้นมาได้** แล้วเรียกภาวะอย่างนี้ว่า **“การออกนิโรธ”** **“นิโรธ”** ชนิดนี้ **จึงต้องมี “การเข้านิโรธ” และต้องมี “การออกนิโรธ”** ก้..เข้าๆ-ออกๆอยู่อย่างนี้

ต้องเข้า-ต้องออก..ตลอดกาลในความเป็น “นิโรธ” ที่ยังไม่ตรงตามแบบของพุทธแท้

เพราะ **“นิโรธ”** ที่ไม่ใช่แบบของพุทธนี้ คือ **“การเข้าไปสู่ภวังค์”** (องค์ของภพภายในจิต) เพื่อจะทำจิตให้สงบอยู่ใน ภายในจิตนั้นเป็นขั้นต้น เมื่อทำได้ จิตก็สงบ เป็นอาการ **“สงบ”** ชั้นหนึ่ง ในแบบหนึ่งที่เกิดของผู้ทำได้ ก็ตั้ง อยู่ใน **“ภพ”** นั้น อันเป็นแค่เพียงอาการสงบเท่านั้น (เจตสมถะ)

ซึ่ง **“ความสงบ”** ชนิดนี้ **“สงบ”** ชนิดที่จิตไม่มี **“อาการ”** ของนิรर्थ ๕ อยู่ในจิตปัจจุบันนั้นเท่านั้นนะ นับกันว่า บรรลุผลขั้นหนึ่ง โดยเรียกว่า **“เข้าฌาน”** หรือ **“เข้าสมาธิ”** ซึ่งเป็นสมบัติของโลกียปุถุชนธรรมดาของคนทั่วไป

เมื่อได้ **“ฌาน”** หรือ **“สมาธิ”** เช่นนี้แล้วขั้นตอนต่อไปจึง **ทำจิตให้ “สงบ”** ยิ่งกว่านี้ ซึ่งยึดถือว่าสามารถทำให้ใจในใจได้ถึง **ขั้น “อสังขย”** (อสังขย คือ ไม่มีสัญญา, ไม่มีความรู้สึก, ไม่มีการกำหนด ได้หมายรู้ก็เป็นการบรรลุถึงหรือเข้าถึง **“อสังขยภูมิภพ”** คือ ทำ

จิตของตนให้“เข้าไปอยู่ในภพ”ที่ไม่มีสัญญา(คือไม่มีความรู้สึก, ไม่มีความกำหนดได้หมายรู้ ก็เป็นภาวะที่ทำได้ในขณะปัจจุบันนั้น)

สงบแบบนี้ยังไม่ใช่“สัมมานิโร”ที่**สัมมาทิฏฐิ**

เพราะเป็นแค่การ“เข้าไปอยู่ในภพ”แล้ว“**ดับสัญญา**”(ดับความกำหนดได้หมายรู้) มิให้“สัญญา”ของตนทำงานเท่านั้น

ซึ่งไม่ใช่“ดับกิเลส” เป็นแค่การทำ“เจโตสมถะ”จึง**ไม่ได้“ดับภพ”** **ไม่ได้“ดับชาติ”**ในจิตของตนแต่อย่างใด

ภาวะของ“การดับกิเลส”กับ“การดับสัญญา”นั้นต้องทำความรู้ความเข้าใจให้ได้ว่า มันมีนัยสำคัญต่างกันอย่างยิ่ง

“ดับกิเลส”นั้น“ภพ”ถูกดับไปด้วย แต่“**ดับสัญญา**”นั้น“ภพ”ไม่ได้“ดับ”ลงเลย กลับสร้าง“ภพ”เพิ่มขึ้นเสียอีก

การ“เข้าฌาน”หรือ“เข้าสมาธิ”ชนิดที่เข้าไปอยู่ใน“ภวังค์”นี้ก็คือ การ“เข้าไปอยู่ในองค์ของภพ”ซัดๆอยู่แต่

เมื่อมีการ“เข้าไปอยู่ในภพหรือองค์ของภพ” และสามารถทำใจในใจให้อยู่ได้นานประมาณหนึ่งเท่าที่สมรรถนะแต่ละคนจะทำได้ แล้วก็ต้อง“ออกจากภพ” นั่นก็คือ การ

คลายจิต“ออกจาก”**อัสัญญิภพ** หมายความว่า **ออกจาก“ภพ”ที่ไม่มีสัญญา**(อัสัญญิภพ) และ**ไม่มีแม้แต่เวทนา**

ซึ่งเป็น **ภพที่ไม่มีแม้แต่ความรู้สึกหรืออารมณ์รับรู้ใดๆ**

“เข้าไปอยู่ในภพ”แล้ว ก็ต้อง“ออกจากภพ”

ซึ่งผู้ยังไม่รู้จัก“ความเป็นภพ” จึงหลงทำตน หรือปฏิบัติธรรมเข้าไปสู่“ภพ”อยู่ เพราะยังอวิชชาในความเป็น

“ภพ” “ชาติ”จึงยังเกิดอยู่ ความเป็น“สัตว์”(ทางจิตใจ)ก็ยังมียอยู่ เพราะ**ไม่มีอธิปัญญาสิกขา**รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ความเป็น

สัตตवास ๙”ที่**สัมมาทิฏฐิสัมบุรณ** จึงไม่มี“วิปัสสนาญาณ”สามารถรู้แจ้งความเป็น“สัตว์ที่เป็นวิญญาน”(โอปปาติกสัตว์)

เมื่อทำใจในใจจนถึงขั้น“**ดับสัญญา**”(ซึ่งยังไม่ใช่“ดับ”เหตุแห่ง“การเกิดวิญญาน”ของสัตว์นั้น) จิตใจจึงมีผลเพียงแค่อยู่ใน

ภพ“ดำ”(กิลหะ) จิตไม่รู้ไม่เห็นอะไร ถึงขั้นไม่รู้รู้สึกอะไรแค่นั้น

เนื่องจาก**ไม่ได้ปฏิบัติในขณะที่มี“วิญญานลลิติ”** ที่ท่านผู้รู้แปล“**วิญญานลลิติ**”นี้ว่า **ภูมิเป็นที่ตั้งของวิญญาน** หรือ **การตั้งอยู่ของวิญญาน**

ซัดๆก็คือ **ไม่ได้ปฏิบัติแบบมี“วิญญาน ๖”ที่รู้ตัวหัว**

พร้อมอยู่ให้เรียนรู้อาตมาจริงๆๆในขณะที่มีตา,หู,จมูก,ลิ้น, ภาย,ใจ“สัมผัส”กับ“รูป,เสียง,กลิ่น,รส,สัมผัสกาย,สัมผัสใจ”

(การตั้งอยู่ของวิญญาน) ซึ่งจะต้องมี“**วิญญาน**”ที่เกิดจริงในขณะ“**ตาสัมผัสรูป-หูสัมผัสเสียง...**”เป็นต้น ที่เรียกว่า

“**สัมผัส ๓**”ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ ข้อ ๑๖๒ ให้ผู้ศึกษาได้ศึกษาภาวะที่เป็น“**วิญญานลลิติ**”จริง

จึงไม่สามารถจะรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“**วิญญานความเป็นสัตว์**”(สัตว์โอปปาติกะ)อย่างมี“**วิญญาน**”ตั้งอยู่ใต้งๆที่**สัมมาทิฏฐิ**

จึงไม่สามารถ“กำจัด”(ปะหน)จนกระทั่งถึง“**ความดับ**”(นิโร)ให้แก่“**วิญญานที่มีความเป็นสัตว์**”จาก“**การผูก**”

(สังโยชน,สังโยค)สัตว์ไว้(สัตว์โอปปาติกะ=สัตว์ทางจิตวิญญาน)ด้วยอวิชชาของตนสำเร็จได้ ชนิดที่เป็นปรมาตถธรรม

จึงอย่างเก่งก็ได้แค่“**นิโร**”(ความดับ)ที่ยังมีความเป็น“**สัตว์**”อยู่ในภพแห่งภาวะ“**ดำ**”(สุกิลหะ) ซึ่งเป็นภูมิโลกียะ

ที่**ทิฏฐิ**(ทฤษฎี)ยัง**ไม่สัมมาทิฏฐิ** การปฏิบัติธรรมหรือทำใจในใจ(มนสิการติ) จึงเกิดผลหรือมีผลแค่“**ดับสัญญา-ดับเวทนา**”

ให้**สู่ภพ“ดำ”**(กิลหะ)กันเท่านั้น แล้วเขาก็รีบเอา“ผล”ที่บรรลุถึง“**ความดับ**”(นิโร)ซึ่ง“**ดับดำอยู่**”ชนิดนี้ ตาม**ทิฏฐิ**

ของเขา ก็เป็นแบบของเขา ถูกของเขา แต่ยังไม่ใช่แบบของพุทธ ไม่ถูกต้องตาม**สัมมาทิฏฐิ**ของพระพุทธเจ้า

เขาก็ได้“**ภพแห่งนิโร**”แบบนี้ตามที่เขาเข้าใจว่า **ถูกต้องแล้วตามความรู้หรือทิฏฐิ**(ทฤษฎี)ของเขา ซึ่งเป็นการได้ภาวะ

ของ“**กาย**”(องค์ประชุม)ที่“**ดับ**”(นิโร)ที่เป็นภาวะหรือภพ“**ดำ**”ตามศัพท์ที่ว่า **กิลหะหรือกิลหะ** และเขาก็ถือว่า

เป็น“**สุก**”ของเขา ซึ่ง“**สุก**”หมายความว่า **เจริญ,ได้ฤกษ์,ดี,งาม,โชค,นำพึงใจ** เมื่อเขาทำได้ เขาก็ยอมเห็นว่า **เขาเจริญ,ดี,**

งาม,โชค,นำพึงใจ[ตามสัตตवासข้อ ๔ พวกมีกายอย่างเดียวกัน มีสัญญาอย่างเดียวกันก็ได้ภาวะของพรหมหรือเวทนาชั้น**สุก**กิลหะ]

“**ภพแห่งนิโร**”นั้นมีความหมายว่า “**นิโรยังมีภพ**”อยู่ **ยังเป็น“นิโร”ที่ไม่สิ้นภพจบชาติ** เพราะยัง**ไม่ได้**

“**กำจัดกิเลส**”ชนิดที่**สัมผัสด้วย“กาย”**(องค์ประชุมของรูปนาม) กระทั่งรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“**ภาวะความเป็นกิเลส**”ไปตามขั้นตอน

ภาวะ“**นิโร**”แบบนี้ ก็เรียก“**นิโร**”แต่แบบชาวโลกีย์นี่คือ “**นิโร**”ที่มีภาวะณะที่หนึ่ง ซึ่งคนทั่วไปทำกัน

อยู่ เป็นกันได้ อันเป็นแบบชาวโลกีย์ทั้งหลายทำกัน

ขอภัยที่อาตมาจะขบอกว่า อาตมาก็ทำ ก็ปฏิบัติและเคยทำ“**นิโร**”โลกีย์นี้ได้เหมือนกัน ไม่ใช่แค่รู้เฉยๆ

และอาตมาก็ทำ“นิโรธ”โลกุตระ ซึ่งเป็น“นิโรธ”นัยะ
ที่สองได้ด้วย ที่มีภาวะต่างกันแน่ อาตมาจะได้อธิบายต่อไป
ก็ขอยกภาษาคำแปลที่ท่านผู้รู้ได้ให้ความหมายของ
“นิโรธสมาบัติ”ไว้มาดูอีกที

**“การเข้านิโรธ คือ ดับสัญญา ความจำได้หมายรู้
และเวทนา การเสวยอารมณ์ เรียกเต็มๆว่า เข้าสัญญา
เวทิตนนิโรธ พระอรหันต์และพระอนาคามีที่ได้สมาบัติ ๘
แล้วจึงจะเข้านิโรธสมาบัติได้ (ข้อ ๙ ในอนุปปพวิหาร ๙)**

นี่คือ ความหมายของ“นิโรธสมาบัติ”ที่ยอมรับกัน
อยู่ทั่วไป และยึดถือกัน ใช้ศึกษากัน เป็นบรรทัดฐานในการ
ศึกษา การปฏิบัติ ถ้าบรรลุ“ผล”ก็ได้“ผล”ตามที่ยึดถือกัน
นั้น ซึ่งตามภูมิรู้อาตมายังเห็นว่า เป็น“มิจฉาผล”

ก็ขอภัยที่อาตมาจะต้องวิจัยตามคำความนั้น
ซึ่งต้องกราบขออนุญาตท่านผู้แปลความหมายนี้ ที่
อาตมาจะต้องขอใช้เป็นพยานะหลักในการอธิบายสังขธรรม
สำคัญ เพื่อการศึกษาโดยแท้ มีชี้ด้วยจิตลบหลู่ท่านแม่นิด
แม้หน่อยแต่อย่างไร กราบขอภัยเป็นอย่างมากจริงๆ

คำว่า“นิโรธสมาบัติ”ก็ได้พูดถึงมากแล้วว่า หมายถึง
การเข้านิโรธหรือการบรรลुरुคความดับ สำหรับผู้สัมมาทิฐิ
จริง ก็มีความรู้จริงชัดเจนว่า “ความดับ”หรือ“นิโรธ”นี้
มีนัยสำคัญว่า **ความดับกิเลส**

ไม่ใช่สำคัญผิดไปเป็น“ความดับสัญญา” หรือไม่ใช่
แม้แต่“ความดับเวทนา”

ถ้า“ความเข้าใจ”(ทิฐิ)ของใครยัง“มิจฉาทิฐิ”อยู่
หรือ“ความรู้”(ปัญญา)ของใคร ยังไม่ถูกต้องเป็น“สัมมา” ก็
ย่อมจะปฏิบัติได้“นิโรธ”(ความดับ)ที่เป็น“มิจฉานิโรธ”แน่นอน
นั่นก็คือ ผู้ปฏิบัติต้องศึกษาปฏิบัติให้“ดับกิเลส” แหม่น
ตรง“ตัวกิเลส”แน่ๆนะ ต้องแหม่นตรงชัดลึกคมว่า **กิเลส**
ซึ่งเป็นนามธรรมเหล่านี้ต้อง เป็น“กิเลส”จริงๆ

ซึ่ง“กิเลส” กับ“สัญญา” หรือแม้แต่“เวทนา”นั้น
มันคนละตน คนละตัวนะ

เจ้าตัว“กิเลส”นี้ มันเป็น“อกุศลเจตสิก”แท้ๆ

“กิเลส”ไม่ใช่“กุศลเจตสิก”แน่นอน

แต่“สัญญา”นั้น จะเป็น“กุศลเจตสิก”ก็ได้ จะเป็น
“อกุศลเจตสิก”ก็ได้ แล้วแต่“มโนสัญญาเจตนา”ที่เป็นสมุทัย

“สัญญา”จะเกิด“กุศลเจตสิก”เสมอก็ต่อเมื่อผู้นั้น
พ้นความเป็นปุถุชนหรือเสขบุคคล(อาริยบุคคล)ไปแล้วมี“จิต”
เป็นอเสขบุคคล(อรหันต์)ที่มี“นิโรธ”ถึงขั้นพ้น“เวทสัญญา
นาสัญญาายตนภาพ”แล้ว เป็นผู้ที่มี“สัญญาเวทิตนนิโรธ”

กล่าวคือ ผู้ปฏิบัติจนกระทั่งเกิดผล“นิโรธ”นั้น จะ
ผ่านขั้นตอนของ“รูปฌาน ๔” หรือต้องผ่าน“วิโมกข์ ข้อ
ที่ ๑-๓”ซึ่งก็คือ เนื้อแท้ที่เป็น“นามรูป”ของ“อริจิตศึกษา”
ที่จะต้อง“อริปัญญาสิกขา”เข้าไปร่วม“รู้จักรู้แจ้งรู้จริง”
ครบความเป็น“กาย”หรือครบ“องค์ประชุม”(กาย)ของ“รูป
ทั้งหลายภายนอกที่เห็น(พหิทธารูปานิ บัสสติ)ได้ตลอดไปถึง
“อรูปรายในที่กำหนดรู้ได้ด้วยสัญญา”(อชฉัตตังอรูปรัญญี)
จนกระทั่งเห็นแล้ว(ทิสวา)ด้วยปัญญา”

ผู้ปฏิบัติ“วิโมกข์ ๓”ข้อต้นนั้นได้ผลอย่างสัมมาทิฐิ
ก็คือ ผู้“ทำฌาน”ชั้น“รูปฌาน”ได้ผลนั่นเอง

แล้วจึงปฏิบัติตรวจสอบให้ละเอียดยิ่งด้วย“อรูปร
ฌาน ๔” หรือต้องผ่าน“วิโมกข์ข้อที่ ๔-๗”ซึ่งก็คือ เนื้อแท้
ที่เป็น“นามรูป”ของ“อริจิตศึกษา”ที่จะต้อง“อริปัญญา
สิกขา”เข้าไปร่วม“รู้จักรู้แจ้งรู้จริง”ครบความเป็น“กาย”
หรือครบ“องค์ประชุม”(กาย)ของ“รูปทั้งหลายภายนอกที่เห็น
(พหิทธารูปานิ บัสสติ)ได้ตลอดไปถึง“อรูปรายในที่กำหนดรู้ได้
ด้วยสัญญา”(อชฉัตตังอรูปรัญญี) จนกระทั่งเห็นแล้ว(ทิสวา)
ด้วยปัญญา”

เมื่อปฏิบัติตรวจสอบละเอียดพบทวนวินิจฉัยซ้ำแล้ว
ซ้ำอีก(ปฏิวินิฉินติ) ให้เป็น“ปฏิวิเสส”(อาการอันพิเศษยิ่งขั้น) จน
มากเพียงพอด้วย“อรูปรฌาน ๔ หรือวิโมกข์ ๗” จนกระทั่ง
พ้น“เวทสัญญานาสัญญายตนสัญญา” หรือพ้น“เวทสัญญา
นาสัญญายตนฌาน”สัมบูรณ์

“เวทสัญญานาสัญญายตน”ท่านแปลกันว่า **มีสัญญา
ไม่มีนั่นเทียว และมีสัญญาไม่มีหามีได้เป็นอายตนะ**

หรือแปล“เวทสัญญา-นาสัญญา”ว่า **มีสัญญาก็มิใช่
มีมีสัญญาก็มิใช่**

ไว้ขยายความละเอียดพิสดารในช่วงต่อไปข้างหน้า

ผู้ปฏิบัติที่สามารถปฏิบัติพบทวนกระทั่งบรรลุลุดพ้น
“เวทสัญญานาสัญญายตนฌานหรือเวทสัญญานาสัญญาย
ตนสัญญา” เป็นผู้พ้น“อวิชชาสวะหรืออวิชชานุสัย”สุดท้าย

เมื่อบรรลุ“ผล”บริบูรณ์สูงสุด ผ่านพ้นหรือหลุดพ้น “เนวส์ัญญานาสัญญาตนสัญญา” บรรลุสู่ภูมิสูงขึ้นไป ก็คือบรรลุสูงสุดใน“ผลสมบัติ” คือ **บรรลุผลทั่วถึงพร้อม “ผลสมบัติ”** จึงจะครบบริบูรณ์สัมบูรณ์ทั้ง“เจโต”(อธิจิตสิกขา)และ“ปัญญา”(อธิปัญญาสิกขา) จนกระทั่ง“เจโต”ก็สัมบูรณ์ด้วย“สัมมาสมาธิ”ที่เป็น“สมาหิตจิต”(จิตตั้งมั่นแล้ว) และ“ปัญญา”ที่เป็น“วิมุตติญาณทัสสนะ”(ความรู้เห็นว่าจิตหลุดพ้นแล้วจากอาสวทั้งหลาย) ซึ่งการบรรลุที่สัมบูรณ์นั้นต้อง “สัมผัสวิโมกข์ ๘ ด้วยกาย”บริบูรณ์ทีเดียว จึงจะชื่อว่า “จิต”บรรลุสูงสุดเป็น“อนุตตรจิต”ตามที่พระบรมศาสดา ตรัสไว้ชัดใน“เจโตปริยญาณ ๑๖”

ที่สุด จึงมีศัพท์ เรียกว่า “สัญญาเวทยินโรธ”

ผู้สนใจจะตรวจสอบวิโมกข์ ๘ ค้นดูได้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๐ ข้อ ๖๖ และเล่ม ๑๑ ข้อ ๓๕๐ ส่วนประเด็น“สัมผัส วิโมกข์ ๘ ด้วยกาย”นั้น ในเล่ม ๓๖ ข้อ ๑๕๑

“สัญญาเวทยินโรธ” หมายถึง **ความดับ(นิโรธ)** ที่เป็น“ความดับ”ของผู้ปฏิบัติ**ทำความกำหนัดรู้(สัญญา)**จาก **ผลธรรม**ที่ผู้ปฏิบัติได้ปฏิบัติมา กระทั่ง**ได้รู้แล้ว-เสวยผลแล้ว**(เวทยิต) ว่า ตนได้ผ่าน-ล่วงพ้น“เนวส์ัญญานาสัญญาตนสัญญา”ขึ้นสู่ภูมิธรรมชั้นสูงสุดของ“นิโรธ”แบบพุทธ

นั่นคือ **บรรลุ-เข้าถึง“สัญญาเวทยินโรธ”**สัมบูรณ์

ขอขยายนัยสำคัญ“นิโรธแบบพุทธ”ที่ควรรู้จักบ้าง

๑) **สัญญาเวทยินโรธ** เป็น**นิโรธ**ในศาสนาพุทธ ที่พระพุทธรู้ทรงรู้อันได้เองของตนเอง ในวันขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๖ โดยพระองค์ทรงย้อนระลึกถึงชาติเก่าภูมิเก่าของพระองค์เอง ด้วย“**ปุพเพนิวาสานุสติญาณ**” จึงทรงพบ “**พุทธการธรรม**”(ธรรมที่ทำให้เป็นพระพุทธรู้)ที่พระองค์เอง ที่ได้ทรงบำเพ็ญบารมีมานานับชาติไม่ถ้วน จนครบ ๑๐ ทัศ บริบูรณ์ สัมบูรณ์ด้วย“**สมตังสวามี**”(บารมี ๓๐ ถ้วน ทั้งระดับบารมี-อุปบารมี-ปรมัตถบารมี) ผ่านสัมภารวินิบาสัมบารมีมา จนได้บรรลุพระสัมมาสัมโพธิญาณมาครบ บารมีแล้ว **เต็มบริบูรณ์ใน“พุทธการธรรม”** ก่อนที่พระองค์จะอุบัติขึ้นมาในพระชาติที่เป็นเจ้าชายสิทธัตถะนี้

ในพระชาติที่อุบัติเป็นเจ้าชายสิทธัตถะนี้ท่านไม่เคย ปฏิบัติพุทธธรรมใดๆเลย เพราะ**ธรรมะที่เป็น“พุทธธรรม”**

ในสังคมยุคนั้นยังไม่มี เพราะคำสอนของพุทธยังไม่เกิด เพราะยังไม่มีพระพุทธรู้อุบัติขึ้นมาประกาศ**พุทธศาสตร์**

เพราะฉะนั้น แม้แต่“**สัมมาจรด**”ที่เป็น**ข้อปฏิบัติไป**สู่“**สัมมานิโรธ**”แบบ**พุทธที่เป็น“สัมมาภิปฏิญญา”**ยังไม่มีเลย

จึงหา“**ธรรมที่เป็นพุทธ**”ยังไม่ได้ จนกว่าจะมีพระพุทธรู้เจ้า องค์ใดองค์หนึ่งอุบัติขึ้นมา**ประกาศ“พุทธธรรม”ขึ้นในโลก**

ซึ่งก็คือ พระองค์เอง(เจ้าชายสิทธัตถะ)นั้นแหละ แต่ว่าตอนนี้พระองค์ยังไม่ถึง“**พุทธรูปบาทกาล**”(เวลาวาระที่อุบัติ

ของพระพุทธรู้) ยังไม่ถึงกาลที่ท่านรู้ตัวเอง ว่าท่านคือพระพุทธรู้ ที่ได้สั่งสมบารมีมาแล้วมี“อาริยทรัพย์”เป็น

คุณวิเศษถึงขั้น“**สัมมาสัมโพธิญาณ**”เป็นองค์“**สยัมภู**”แท้ๆ

เมื่อยังไม่ถึงกาลจะยังมีชีวิตเป็นไปตามคนโลกๆ ยังปฏิบัติเหมือนคนทั่วไปที่มีค่านิยมความนิยมหลงๆเมาะๆ

โลกธรรมตามเขาไป เพราะความเป็นตัวของตัวเองที่“**รู้เอง เป็นเอง**”ตามบารมีของตน(สยัม อกิณญา อันเป็นคุณวิเศษถึงขั้น

สัมมาสัมโพธิ)ยังไม่ถึงเวลาแห่งการเกิดขึ้น นั่นก็คือ วาระแห่ง**พุทธรูปบาทกาล**ยังไม่ถึง

จึงยังถูกอำนาจของสังคโลกก็ครอบงำ ก็เป็นไปตามชาวโลกเขา เหมือนเด็กเกิดใหม่ที่ถูกลมพาพาไปเลี้ยงตั้ง

แต่เกิด ชีวิตจึงโตขึ้นมีชีวิตแบบหมาป่า คลานสี่ขาแบบหมาป่า กินแบบหมาป่า นอนแบบหมาป่า ทำอะไรแบบหมาป่า

ทั้งๆที่ตนเองมี“**เชื้อชาติคน**”แท้ๆ

สำหรับผู้ที่เป็น“**สยัมภู**” หรือ“**สยัม อกิณญา**” เมื่อถึงเวลากาละ“**พุทธรูปบาทกาล**”ก็จะรู้ตัว ฟันความจริงที่เป็น

ัจจะสมบัติของตนเองออกมาเป็นตัวของตัวเอง

ดังนั้น ในช่วงที่**ยังไม่ถึงกาล** ก็เหมือนคนหลงผิด เป็นไปตามเขา เขาพาเขากาม เขามีโลภธรรมก็เมาโลภก็

ไปตามเขา เพราะ**ยังไม่รู้สึกถึงความเป็นตัวเองอันจริงแท้**

ดังที่อาตมาเคยมีคำสำนวนเรียกคนผู้ตกอยู่ในภาวะเช่นว่านี้ ว่า “**สิงลมอมข้าวพอง**”นั้นแล

แม้แต่ในช่วงที่**ออกบวช**ของพระองค์ ปฏิบัติบำเพ็ญ อยู่ในป่า ๖ ปีนั้น ก็ปฏิบัติธรรมอย่างที่ท่านนักบวชสมัยนั้น

เขาบำเพ็ญกันอย่างนั้น หลงว่าเป็นวิชาที่จะพาบรรลุตามสังคมยุคนั้นไป ซึ่งที่แท้ในยุคนั้น“**ล้วนเป็นการปฏิบัติที่ไม่สามารถบรรลุนิพพาน**”ได้เลย ล้วนเป็น“**ทางผิด-**

ข้อปฏิบัติผิด”ทั้งสิ้น ยุคนั้นไม่มีโลกุตระธรรมของพุทธเลย
เรื่องนี้ พระองค์ทรงเล่าความจริงนี้ไว้ชัดว่า พระองค์
ไม่ได้บรรลุพุทธธรรมในการปฏิบัติอยู่ในป่า ๖ ปีนั้น ล้วน
ปฏิบัติที่“ทางผิด” เพราะทางปฏิบัติที่ถูกต้องยังไม่มี ใน
๖ ปีนั้น จึงเป็นการปฏิบัติที่หลงผิดทั้งสิ้น พระองค์ไม่ได้
บรรลุธรรมด้วยทางนั้น (พระไตรปิฎก เล่ม ๓๒ ข้อ ๓๙๒)

ยังไม่มีทางหรือยังไม่มีข้อปฏิบัติที่ถูกต้อง(สัมมา)ไปสู่
นิพพาน” ก็เพราะพระพุทธเจ้ายังไม่รู้ตนเองว่าตนคือ
พระพุทธเจ้าอย่างไร และพุทธศาสนาเป็นไฉน ธรรมะที่
ไปนิพพานจึงยังไม่มี ยังมิได้ประกาศธรรมที่เป็นพุทธนั้นเอง

เมื่อพระพุทธองค์ทรงระลึกชาติ ตามรู้“ตัวเอง”
ด้วยบุพเพนิวาสานุสติญาณในคืนข้างขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๖
นั้น จึงได้ทรงรู้ว่า ตนเองเป็นผู้ได้ทรงบำเพ็ญกรรมมาจน
กระทั่งมี“พุทธการกธรรม”(ธรรมที่ทำให้เป็นพระพุทธเจ้า)
เต็มบริบูรณ์มาแล้ว จึงทรงรู้ว่า พระองค์เป็นพระพุทธเจ้า
เพราะเหตุอย่างนี้(ตามที่พระองค์ได้ทรงบำเพ็ญ-จนเป็น-จนมี
มาแล้วสั่งสมบารมีมานับชาติไม่ถ้วน) ที่ได้เองมีเองเป็นเองมา
แต่เดิมแล้วอย่างนี้ๆ ครบเต็ม“สัมมาสัมโพธิญาณ” ทรง
เป็น“สยัมภู”(ผู้เป็นเอง)แล้ว พระองค์ทรงเป็นเจ้าของเอง
มาแล้ว จึงระลึกรู้เอาเอง จากของพระองค์เอง ก็ได้รู้
เองจากที่มีเองของตนเองโดยชอบ(สัมมาสัมพุทธะ)

เพราะพระองค์ทรงมี“พุทธการกธรรม”(ธรรมที่ทำให้
เป็นพระพุทธเจ้า)เต็มสัมบูรณ์มาแล้วในตน ด้วยการสั่งสมมา
นานับชาติไม่ถ้วน จนเป็น“ธรรมสามี”(ผู้เป็นเจ้าของธรรม)

ดังนั้น จึงตรัสรู้ว่า พุทธธรรมเป็นเช่นนี้เอง(ตถตา) ทรง
ระลึกรู้ได้กระทั่งว่า พระองค์ ได้สั่งสมความเป็นเช่นนั้น(ตถตา)
คือธรรมะที่เป็นพุทธทั้งหยาบ-กลาง-ละเอียด ทั้งมากและ
ทั้งสูงสุดถึงขั้นสัมมาสัมโพธิญาณมาแล้ว และทรงดำเนิน
อย่างนั้น-เป็นอย่างนั้นมาแล้ว-เสด็จมาและเสด็จไปแล้ว
อย่างนั้นตาม ‘ตถธรรม-ตถลักษณะ’ ที่มันเป็นมาแล้ว จึง
เรียกลักษณะพระผู้เป็นเช่นนี้ว่า “ตถาคต”

เพราะฉะนั้น พระองค์จึงทรงรู้แจ้งเองเห็นเองความจริง
ว่า อริยสัจ ๔ เป็นเช่นไร เป็นต้น จนที่สุด สัจญาเวทยิต
นิโรธ เป็นเช่นนี้ๆเอง นี่ข้อ ๑ ของความเป็น“นิโรธ”แบบพุทธ
และแน่นอนที่ไม่ใช่แบบพุทธก็ต้องทรงทราบว่าเป็นเช่นไร

ดังนั้น ข้อ ๒)นี้แหละที่ทรงทราบว่า นิโรธ มี ๒ ชนิด
นิโรธชนิดที่ ๑ ได้แก่ โลกีย์นิโรธ หรือเป็น“นิโรธปุถุ
ชน” และชนิดที่ ๒ ได้แก่ โลกุตระนิโรธ เป็นนิโรธอารยชน

●●●

ที่นี่ ก็เป็นปัญหาของ คุณ“ลูกพระรัตนตรัย” ข้อ ๑
ที่ถามว่า “ชีวิตนี้”ประกอบขึ้นด้วยอะไร? และก็ได้ตอบ
ไปแล้วว่า

๑. ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย รูป กับ นาม
๒. ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย กาย กับ ใจ
๓. ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย วัตถุ กับ จิตวิญญาน
๔. ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ กับ จิต

วิญญาน

๕. ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย ชันธ ๕ กับ อวิชชา
- หากจะจัดแบ่งกันให้ชัดๆก็แบ่งได้เป็นสองฝ่ายง่ายๆ คือ
ฝ่าย“รูป”ได้แก่ กาย, วัตถุ, ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ, ชันธ ๑
ส่วน“นาม”ได้แก่ ใจ, จิตวิญญาน, ชันธ ๔, อวิชชา
“ชีวิตนี้”ประกอบขึ้นด้วยสิ่งดังกล่าวนี้แล

จบคำตอบแล้ว ในประเด็นนี้
คำถามประเด็นต่อมา...ก็ยิ่งหมายถึง“ชีวิตนี้” แต่ถาม
เต็มออกไปว่า เป็นอยู่อย่างไร?

ก็ได้ตอบไปในฉบับที่แล้วๆพอสมควรว่า “ชีวิตนี้” เป็น
อยู่โดยรูปกับนามเหล่านั้นต่างทำหน้าที่ร่วมกันอยู่
อย่างพัฒนาสร้างสรรกันบ้าง อย่างทำลายกันบ้าง และ
อย่างสอดประสานสัมพันธ์กัน ชัดแย้งกัน หรือสังเคราะห์
กันอยู่-สังขารกันอยู่ ทั้งด้วยหน้าที่ทางเคมี-ฟิสิกส์-กลศาสตร์
-ชีววิทยา อีกทั้งด้วยหน้าที่ทางกรรม-วิบาก

และได้ขยายต่อไปว่า ทุกสิ่งทุกอย่างในมหาเอกภพนั้น
เมื่อนิยามออกมาเป็น“อตุ-พีชะ-จิต-กรรม-ธรรมะ” ก็จะ
เห็นได้ว่า“ชีวิตนี้”เป็นอยู่ ทั้งที่เกี่ยวกับ“อตุ” เกี่ยวกับ
“พีชะ” เกี่ยวกับ“จิต” และจะเกี่ยวกับ“กรรม” เกี่ยวกับ
“ธรรมะ”อย่างไร? ทั้งที่แบ่งขีด“ความเป็น”(ภาว)ของแต่ละ
นิยามกัน แยกไหน? ตามที่ได้อธิบายมาแล้ว ซึ่งส่วนนี้ย
ละเอียด ลึกซึ้งอย่างสำคัญทีเดียว สำหรับมนุษย์ควรจะรู้
[และได้อธิบายมาถึง กระทั่งว่า...]

“กรรม”คืออะไร?

กรรม คือ **บทบาทหรืออาการแห่งกิริยาของคน** ซึ่งเรียกเป็นภาษาไทยว่าการกระทำของคน อันมีได้เพียง ๓ อย่าง ได้แก่ กายกรรม-วจีกรรม-มโนกรรม

“กรรม”หรือ**“การกระทำ”**ที่เกิดขึ้นของ**“เจ้าของชีวิต”**ใดๆ เมื่อทำลงไปด้วยเจตนาทุกกรรม ก็จะส่งสมลงเป็น**“ทรัพย์สินของตนๆ”**(กัมมัสมณะ)แต่ละบุคคลในโลก และจะมีอำนาจบันดาลบันดาล**“ชีวิต”**ของผู้นั้นๆไป トラบ**“ปรินิพพาน”**ที่เดียว เพราะ**“กรรม** คือ **ผู้บันดาล** หรือคือ **พระเจ้า** และคือ **ขาดาน”**แท้จริง ที่สัมผัสได้และพิสูจน์ได้ ดุจเดียวกันกับวิทยาศาสตร์ ทว่าลึกซึ้งเป็นนามธรรมยิ่งกว่า

และ**“กรรม”**กับ**“ผลของกรรมที่ได้ส่งสมมาทุกๆชาติ”**(วิบาก)นี้แหละที่มีอำนาจทำให้ชะตาเดินไป ใครจะประสพกับดีหรือร้ายก็ล้วนเกิดล้วนเป็นไปตามความจริง ที่มาจาก**“กรรม”**หรือ**“การกระทำ”**ของตนเองทั้งสิ้น

หากใครได้ส่งสม**“กรรม”**ไม่ว่าเชิงดีหรือเชิงชั่วนั้นๆ มาจริง มี**“วิบาก”**(ผลแห่งกรรม)มาก จนกระทั่งเป็น**“พลังหรือฤทธิ์พิเศษ”** ก็เป็น**“บารมี”**จริงของผู้นั้นไม่ใช่เรื่องแปลกหรือเรื่องไม่จริง ซึ่งแม้จะมีได้อย่างมากมาย แม้จะประหลาดพิสดารจนน่ามหัศจรรย์ปานใดๆ ก็**เป็นเรื่องจริงสำหรับผู้มี“บุญบารมี”ถึงขั้นนั้นๆจริงๆ** [บุญก็เป็นพลังเสริมไปในเชิงบุญบาปก็เป็นพลังเสริมไปตามเชิงบาป]

“อำนาจพิเศษ”ตามนัยดังกล่าวนี้**“เรื่องที่มีมนุษย์นับถือว่าเป็น“สิ่งศักดิ์สิทธิ์ต่างๆ”หรือ“เป็นอำนาจของพระเจ้า”** หรือแม้แต่**“อำนาจของขาดาน”** ย่อมมีจริงเป็นจริง สำหรับ **ผู้มีบารมีแห่ง“กรรมวิบาก”**อย่างใดๆถึงขีดถึงขั้นจริง

ส่วนผู้**ไม่มี“ผลบุญ”**ของตนจริง ก็ไม่สามารถมี**“อำนาจพิเศษ”**หรือ**“สิ่งศักดิ์สิทธิ์”** หรือ**ไม่มี“พระเจ้า”**ที่จะบันดาลบันดาลอะไรให้ได้ แม้จะอ่อนน้อมจาก**“พระเจ้า”**อย่างสุดร้องสุดขอปานใดๆ ก็**ไม่มี“พระเจ้า”**บันดาลให้**“แห่ง”** มีหน้าซ้ำสำหรับผู้มี**“ผลบาป”**ของตนจริง ก็จะมี**ขาดาน-ผีร้าย**หรือ**“สิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่เลวที่ร้ายกันจริงๆที่เดียว เป็นผู้บันดาลบันดาลให้”** แม้เจ้าตัวจะไม่อยากได้ ก็จะได้จะเป็นไปตาม ฤทธิ์แรงแห่ง**“ผลบาป”**ของผู้**นั้นๆ**นั้นแหละ [ในประเด็นนี้ ศาสนาที่นับถือพระเจ้า ก็จะยอมรับความเลวความร้ายที่มาถึงนั้น ด้วยสำนวนว่า **“เป็นพระประสงค์ของพระเจ้า”** ท่านจะให้เลวให้ร้าย ก็ต้องเลว

ต้องร้าย..ว่า**“นั้นแกะ** หรือ**ไม่ก็“พระเจ้าลงโทษ”** เป็นต้น ซึ่งแท้จริง**“อำนาจขาดาน”**ต่างหากขณะ**“พระเจ้า”**]

“กรรม”ยิ่ง**ใหญ่และสำคัญ** ปาน**“พระอาทิตย์ที่เดียว”** ด้วยเหตุว่า**“กรรม”**เป็น**“ความสำคัญสำหรับชีวิตมากยิ่งยวด”** ถึงปาน**“พระอาทิตย์ที่เดียว”** พระพุทธเจ้าจึงตรัสเป็นคำตายไว้ว่า

“กัมมัสมณโกมติ-กัมมทายาโท-กัมมโยนิ-กัมมพันธ-กัมมปฏิสรโณ” [พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๕๘๑] ซึ่งคำตรัส ก็เพียงเป็นคำสั้นๆ ทว่าแต่ละคำๆนั้น มีเนื้อหาและนัยละเอียดลึกซึ้งซึ่งมากมายหลากหลายเชิงชั้นยิ่งนัก ในที่นี้ก็จะขอให้คำอธิบายในส่วนที่เห็นว่าน่าจะพูดถึงเท่านั้น

กัมมัสมณโกมติ หรือคำตรงๆว่า **กัมมัสมณะ** นั้น มีความหมายเดียวกัน หมายความว่า **กรรมใดใครทำก็เป็นทรัพย์สินของตนทั้งหมด** **ไม่ว่าทำกรรมนั้นในที่ลับหรือในที่แจ้ง “กรรม”** **ไม่ว่าจะน้อยจะเล็กละอองธุลีขนาดไหน แม้แค่เกิดเป็น“ชาติริเริ่มตัวริ”**ขึ้นในใจ(อารมณ์ธาตุ) หากความดำรินั้น**พร้อมไปด้วยเจตนา**ก็นับได้ทันทีว่า คือ **“กรรม”** ส่งสมเป็น**“วิบาก”** (ผลของกรรม) นับเป็น**“มโนกรรม”**แล้วที่เดียว อันคือ**ทรัพย์สิน** คือ**สมบัติ**แท้ของผู้**นั้นๆ** [คำบวว่า**“กัมม”**ที่นำหน้าคำตรัสทั้ง ๕ นั้น ก็คือ **“กรรม”**ที่**“คนไทยรู้จักนั่นเอง”**]

[รายละเอียดของ**“กัมมัสมณะ”**หรือ**“กัมมัสมณโกมติ”**และ**“กัมมทายาโท”**ก็ได้อธิบายไว้ในฉบับที่ ๖๙-๗๙ ไปแล้ว และเรื่องของ**“กัมมโยนิ”** ก็ได้อธิบายในฉบับที่ ๗๙-๙๐ จนจบไปแล้ว ในฉบับต่อมาก็ได้อธิบายถึง**“กัมมพันธ”**จบไปอีก ตอนนั้นกำลังอธิบายถึง**“กัมมปฏิสรโณ”** ซึ่งเป็นข้อสุดท้ายของ**“กรรม”**ทั้ง ๕ เราเพิ่งเริ่มอธิบาย**“กัมมปฏิสรโณ”** ในฉบับที่ ๑๔๖ ฉบับนี้ก็ยังคงอธิบายในเรื่องนี้ โปรดอ่านต่อได้เลย]

“ทางประพฤติสู่ความเป็นอาริยะหรือสู่นิพพาน” ก็คือ**“จรณะ ๑๕”** ดังนั้น**“ความประพฤติ ๑๕”**(จรณะ ๑๕) นี้จึงเป็น**“เครื่องวัดในตัวบุคคล”**ที่ชี้บ่ง**“ความเป็นพุทธ”**

[และได้พูดถึงความเห็นผิดในความ**“เป็นพุทธ”**ไปบ้างแล้ว คราวที่แล้วเรากำลังสรุปเรื่องของ**“กรรม”** ตั้งแต่**“กัมมัสมณะ”**อันเป็นของตน **“กรรม”**เป็น**“สมบัติแท้ที่สุดของมนุษย์”** และกำลังอธิบายมาถึง**“กัมมปฏิสรณะ”** ที่พึ่งแท้ๆของคนคือ**“กรรม”**]

เรามาศึกษาจากพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๓๔๑ ถึงข้อ ๓๔๒ กันดูชัดๆ จะเห็นได้ว่า พระพุทธเจ้าทรงยืนยัน**“ตลอดตั้งแต่ต้นแห่ง“อนุสาสนี”**(คำสอน)ของพระองค์ที่**“เดียว”**

ว่า **“อนุศาสน์ปฏิหารีย์”** นั้นคือ อย่างไร?

[ได้นำ**“จุลศีล”**มาให้ท่านจนครบแล้ว แม่**“มัชฌิมศีล”**อีก ๑๐ ข้อใหญ่ๆ และ**“มหาศีล”**อีก ๗ ข้อละเอียดลออ ก็คือ หลักสำคัญที่ผู้ปฏิบัติบรรลุมรรคผล ก็เป็น**“อนุศาสน์ปฏิหารีย์”**ทั้งสิ้น]

พระพุทธเจ้าตรัสไว้ทั้ง ๑๒ สูตร ในพระไตรปิฎกเล่ม ๙ คำตรัสถึงการปฏิบัติเหมือนกันหมด โดยเฉพาะข้อ ๓๔๒ **“เกวัญกุสูตร”** การปฏิบัติของพุทธ ซึ่งก็คือ **“จรณะ ๑๕”**นั่นเอง ก็เริ่มด้วย**ศีลสัมปทา** แล้วก็**อินทริยสังวร** **สติสัมปชัญญะ** และ**สันโดษ**

ตามทฤษฎีของศาสนาพุทธขั้นพื้นฐาน คนต้องถึงพร้อมด้วยความประพฤติด้านเป็นคุณธรรมที่มีคุณสมบัติตาม**ศีล ๕ ปกติในชีวิต** เป็นขั้นต่ำ **ศีล ๘ ปกติในชีวิต** ขึ้นต่อมา **ศีล ๑๐ ปกติในชีวิต** ขึ้นสูงขึ้นไป และ**ศีลสูง**ยิ่งกว่านั้นตามคุณธรรมของแต่ละคน คือ คนส่วนมากมี**ศีล**อย่างเห็นได้ในสังคมนั้นๆ หรือมี**ศีล**กันทั้งกลุ่มชุมชน มี**ศีล**กันทั้งหมู่บ้าน ซึ่งชุมชน**“ชาวอโคก”**ได้พิสูจน์ความเป็นไปได้นี้ กล่าวคือ ทุกคนในหมู่บ้านมี**ศีล ๕** เป็นอย่างต่ำ มี**ศีล ๘** **ศีล ๑๐** สูงขึ้นไปตามสังขารของแต่ละคน และมี**ศีลสูง**ยิ่งกว่านั้นก็ยังมีอีกตามคุณธรรมจริงของแต่ละคน

และหรือเป็นสังคมที่มีคุณสมบัติตามศาสนาถูกต้องชัดเจน เช่น มี**สัมมาอาชีวะ** ไม่มีการค้าขายผิดจากคำสอน (มัจฉาวณิชชา ๕) เราเป็นพุทธไม่ค้าขาย**มัจฉาชีพ** เป็นต้น การค้าขาย**มัจฉาชีพ ๕** ข้อนั้น(มัจฉาวณิชชา ๕) ได้แก่ [ฉบับที่แล้วได้อธิบาย มัจฉาชีพข้อ ๑ **“การค้าขายอาวุธ”** ข้อที่ ๒ **“การค้าขายสัตว์”**ไปแล้ว ถึงข้อ ๓ **“การค้าขายเนื้อสัตว์”** กำลังอธิบาย ยังไม่จบ โปรดอ่านต่อได้]

สรุปคือ ยังมีเศษบาป เศษทุกข์ให้พระองค์ต้อง**“ได้รับอยู่** แม้ในชาติปางต่อๆมา หากยังไม่หมดสิ้นเชื้อของ**“วิบากกรรม”**อันเป็น**“บาป”**ในจิตก็ยังมี**“วิบากบาป”**

“วิบากบาป”หมายความว่า **ผลของกรรม**หรือ**ผลของการกระทำ**อันตนกระทำแล้วเสร็จ มันยังไม่หมดสิ้นเกลี้ยงไปจาก**“จิต”** ที่เรียกว่า**“อนุสัย”** หรือ**“อาสวะ”**

ซึ่งเป็น**“ผลของการกระทำ”** ไม่ว่า ทำทางกาย หรือ ทำทางวาจา หรือทำทางใจ ที่เรียกว่า**บาป** ก็เพราะเกิดจากกิเลสหรือจิตชั่ว ที่เป็น**“เหตุ”**ให้ตนกระทำ เมื่อ**“กระทำ”**

ก็**“สั่งสม”**ลงเป็นของตน(กัมมัตสกะ)

“กรรมวิบาก”คำนี้ แปลว่า **ผลของการกระทำที่สั่งสมเป็นของผู้กระทำ**(กัมมัตสกะ)

วิบาก แปลว่า **ผล, ผลของกรรม, การสำเร็จผล**

กรรม แปลว่า **การกระทำ, การงาน**

การกระทำ คือ กิริยาต่างๆที่เกิดขึ้น ไม่ว่าทาง**“กาย”** ทาง**“วจี”** ทาง**“มโน”**

คำว่า **“กาย”**นี้แหละที่จะต้องอธิบายความกันอย่างสำคัญ เพราะมันกลายเป็นภาษาไทยที่ทำให้ผู้ปฏิบัติธรรมติดแหงกอยู่แค่นอก ไม่เลื่อนไหลเข้าไปหา**ปรมัตถธรรม**

กาย คำนี้ เป็นภาษาบาลี หมายถึง **องค์ประชุม, กลุ่ม, กอง, จำนวนที่รวมกัน, การรวมเข้าด้วยกัน หรือหมวดหมู่**

กาย คำนี้คำเดียว หมายถึง **องค์รวมทั้ง ๓** ภาวะคือ กายที่หมายรวมภาวะภายนอก แล้วก็**วาจา** และ**ใจ**

โดยเฉพาะไม่ใช่ภาวะที่หมายเอาเพียงโครงร่างหรือรูปร่างภายนอกที่ไม่มี**“นามธรรม”**รวมอยู่ด้วยเป็นสำคัญ จึงจะสามารถศึกษาเรียนรู้**“รูปรนาม”**หรือ**“นามรูป”** แล้วสามารถรู้**“ทุกข์”** ที่มี**“เหตุแห่งทุกข์”** และ**“ดับเหตุให้เป็นนิโรธ”**ด้วย**“มรรคอริยสัง”**ได้แท้จริง อย่าง**“สัมมาทิฐิ”**

“กาย”ไม่ใช่แปลว่า**โครงร่าง** หรือ**รูปร่าง** ที่ภาษาบาลีว่า**สรีระ** กายจึงมิได้หมายถึงแค่ร่างกายภายนอกเท่านั้นแต่เป็น**“การรวมกัน”** ไม่ว่าทั้งรวมภายนอกที่เป็น

รูปธรรมกับภายใน หรือรวมในภายในกับภายในเองที่เป็นนามธรรมล้วนๆเป็นสำคัญ ซึ่งคำว่า**“กาย”**จะต้องมีความเป็น**“นาม”**ร่วมด้วยอยู่เสมอ เพราะภายในหรือการมี**“นาม”**นี้แหละที่เป็นฐานที่ตั้งของความรู้สึกหรือความรับรู้ ที่จะต้องรู้ได้ด้วยการ**“สัมผัส”**

คำว่า**“กาย”**นี้ ขาด**“นามธรรม”**ไม่ได้ ถ้าขาด**“นาม”**ไม่เรียกว่า**“กาย”** ถ้าเรียกว่า**“กาย”**ต้องมี**“นามธรรม”**ร่วมประชุมอยู่ด้วยเป็นตัวหลัก

แม้**“นามธรรมรวมประชุมอยู่กับนามธรรม”**ไม่มีรูปภายนอกร่วมด้วยเลยก็เรียกว่า**“กาย”** เช่น **ชั้นอนาคามีภูมิ** ที่เรียกว่า**“อันตมสรีระ”** ซึ่งหมายถึง **ชั้นปลายสุดของ“กาย”**ที่จะต้อง**“วิตกวิจารณ์”**และ**“ทำใจในใจ”**ให้**“กาย”**ของสัตว์สิ้นหมด [มีต่อฉบับหน้า]

- อำนาจใด ถูกใช้ อย่างไร้ธรรม
- ทำระยำ คนซึ่ง ทั่วทุกที่
- ถ้าอำนาจ ถูกธรรม ใช้ให้ดี
- ย่อมมี คนรัก ทั้งแผ่นดิน

อำนาจที่ไร้ธรรม

วันหนึ่ง ภิกษุทั้งหลายประชุมกันใน
โรงธรรมว่า

“ดูก่อนท่านทั้งหลาย เมื่อพระเทวทัตผู้
ผูกอาฆาตต่อพระศาสดาของเรา ได้ตกจมลงไปใน
แผ่นดิน ตรงที่ใกล้ซุ้มประตูพระเชตะวันมหาวิหาร
หลังจากนั้นได้เก้าเดือน พอชาวนีกระจ่ายไปทั่ว
ชาวกรุงสาวัตถีและชาวแคว้นแคว้นโกศลทั้งปวง
ต่างก็รำเริงยินดีว่า พระเทวทัตผู้เป็นเสี้ยน-
หนามของพระพุทธองค์ ถูกแผ่นดินสูบไปนาน
แล้ว บัดนี้พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงไว้ซึ่งคัมภีร์แล้ว”

ขณะนั้นเองพระศาสดาเสด็จมา ได้ตรัสถาม
ภิกษุเหล่านั้น

“ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย บัดนี้พวกเธอนั่ง
ประชุมสนทนากันด้วยเรื่องอะไร”

เมื่อภิกษุทั้งหลายกราบพูลให้ทรงทราบแล้ว
พระพุทธองค์จึงตรัสว่า

“เมื่อเทวทัตตาย มหาชนยินดีรำเริง มิใช่ใน
บัดนี้เท่านั้น แม้เมื่อกาลก่อนก็เคยยินดีรำเริงมา
แล้วเหมือนกัน”

แล้วทรงนำเรื่องในอดีตมาตรัสเล่า

.....

ในอดีตกาล มีพระราชาพระองค์หนึ่งพระนามว่า
มหาปิงคละ เสวยราชสมบัติอย่างอธรรม อยู่ในกรุง
พาราณสี แต่มักอ้างการใช้อำนาจของพระองค์ว่า
เป็นธรรม ทรงสร้างบาปกรรมด้วยอคติ รีดนา
ทาเร้นประชาชนด้วยอาชญา(อำนาจ) เพิ่มภาษี
อากร ริบเงินทอง เป็นต้น ชาวบ้านชาวเมืองเป็น
ประดุจท่อนอ้อย ที่โดนจับใส่เครื่องทียบอ้อย ฉะนั้น

ก็เพราะพระเจ้ามหาปิงคละนั้นทรงบำนาญ
เป็นผู้มีนิสัยกักขะ หยาบช้า หุนหัน ไม่มีแม่
ความเอ็นดูในผู้อื่นใดเลย ดังนั้นจึงไม่เป็นที่รัก
ไม่เป็นที่พอใจของพวกสตรีและบุตรธิดาใน
พระราชวัง ตลอดจนอำมาตย์ ข้าราชการบริวาร คหบดี
หรือแม้พวกพราหมณ์ก็ตาม ต่างพากันรังเกียจ
เสมือนฝุ่นผงเข้าดวงตา เสมือนเม็ดกรวดที่ใน
ก้อนข้าว และเสมือนหนามที่ตำล้นเท้า ฉะนั้น

ครั้นเวลาล่วงเลยไปหลายปี โอรสของพระเจ้า
มหาปิงคละทรงเจริญวัยแล้ว ส่วนพระเจ้ามหา
ปิงคละก็ได้เสวยราชสมบัติมานาน เกิดประชวรหนัก
เสวยทุกข์ทรมานมากมาย จนเสด็จสวรรคต

เมื่อพระเจ้ามหาปิงคละเสด็จสวรรคตไปแล้ว
ชาวพาราณสีทั้งลี้ก็รำเรงยินดี ยิ้มแย้ม
แจ่มใสกันยกใหญ่ พากันไปถวายพระเพลิงศพ
กันอย่างเบิกบานใจ ด้วยพินพันธุ์เลมเกวียน
ดับเชิงตะกอนด้วยน้ำหลายพันหม้อ แล้วอภิเษก
พระโอรสขึ้นครองราชย์ ยังความปลาบปลื้มพอใจ
แก่ปวงประชาราษฎร์ว่า

**“ตอนนี้เราได้พระราชอาชู้ตั้งอยู่ในธรรมแล้ว
ทรงมีธรรมเป็นอำนาจอปกครองพวกเรา”**

แล้วพากันเที่ยวตักลองแห่กันครีกครื้น ตกแต่ง
พระนครด้วยธงทิวต่างๆ ทำปะรำตามประตูบ้าน
ทุกบ้าน แล้วฉลองนั่งกินเลี้ยงกันที่ปะรำนั้น
บริเวณพื้นดินก็โปรยปรายด้วยข้าวตอกและดอกไม้

ส่วนพระราชอาชู้ใหม่ก็ประทับนั่งทรงยศอัน
ยิ่งใหญ่ ท่ามกลางบัลลังก์ซึ่งกันด้วยเศวตฉัตร ณ
ท้องพระโรงอันประดับประดางามหรู ฝ่ายพวก
อำมาตย์ พราหมณ์ คหบดี เจ้าพนักงานและยาม
ประตูทั้งหลายต่างก็มาเข้าเฝ้ายืนแวดล้อมพระราช

ขณะเวลานั้นเอง...มียามประตูคนหนึ่งยืนอยู่
ในที่ไม่ว่างได้ถอนใจสะอึกสะอื้นอยู่ เมื่อพระ
ราชาทอดพระเนตรเห็นเข้า จึงตรัสถามด้วยความ
สงสัย

“นี่! นายประตู คนทั้งหลายเคยถูกพระบิดา
ของเราเบียดเบียนมาก่อน เมื่อพระบิดาของเรา
สวรรคตแล้ว พวกเขาได้รับความยินดีว่าเรื่อง

เที่ยวเล่นเที่ยวดูมหรสพกัน ส่วนท่านเหตุใดจึงมา
ยืนร้องไห้อย่างนี้เล่า หรือเพราะพระบิดาของเรา
เป็นที่รัก เป็นที่ชอใจของท่าน”

นายประตูนั้นรีบกราบทูลทันที

“พระเจ้ามหาปิงคละจะเป็นที่รักของข้า-
พระพุทเจ้าก็หาไม่ได้ แต่ข้าพระพุทธเจ้าร้องไห้
ด้วยเหตุกลัวว่า พระเจ้ามหาปิงคละนั้นจะเสด็จ
กลับมาได้อีก เพราะทุกคราวที่เสด็จขึ้นและลง
จากปราสาท พระเจ้ามหาปิงคละจะทรงเชก
ศีระเข้าพระองค์เจ็บๆ รวากับเคาะด้วยค้อนของ
ช่างทอง แม้บัดนี้เมื่อพระเจ้ามหาปิงคละเสด็จ
ไปจากโลกมนุษย์นี้แล้ว ก็คงจะไปเบียดเบียน
พญามัจจุราช เมื่อนั้นพญามัจจุราชก็จะคิดว่า
พระเจ้ามหาปิงคละนี้เบียดเบียนเรานัก เห็นที
จะต้องนำมาปล่อยคืนสู่โลกมนุษย์นี้อีก เมื่อเป็น
เช่นนั้น ข้าพระองค์ก็จะพึงถูกเชกศีระเจ็บอีก
เป็นแน่แท้”

พระราชาก็ฟังดังนั้น จึงตรัสปลอบใจนาย
ประตูผู้นั้นให้คลายความหวาดกลัว

“พระเจ้ามหาปิงคละนั้น พวกเราก็ช่วยกัน
เผาพระสรีระจนกลายเป็นพระอังคาร(ขี้เถ้า)ไป
หมดแล้ว ด้วยพินพันธุ์เลมเกวียน รดด้วยน้ำหลาย
พันหม้อ พื้นดินที่ตรงนั้นเราก็ป้องกันไว้แล้ว
อย่างดี ท่านอย่ากลัวเลย เพราะปกติผู้ตายแล้ว
จริงๆ หากไปสู่ปรโลก จะไม่กลับมาในร่างเดิม
อีกได้ แม้พระเจ้ามหาปิงคละก็ไม่อาจเสด็จกลับคืน
มาได้อีกอย่างแน่นอน”

ฟังดังนั้นนายประตูค่อยได้รับความโล่งใจ
คลายจากความทุกข์ใจที่หลงผิดนั้น ส่วนพระราช
าก็ทรงเสวยราชสมบัติโดยธรรม ทรงบำเพ็ญบุญ
มีทานเป็นต้น ตลอดพระชนม์ของพระองค์

.....

พระศาสดาทรงนำชาดกนี้มาแสดงแล้ว ตรัสว่า

**“พระเจ้ามหาปิงคละในครั้งนั้น ได้มาเป็นพระ
เทวทัตในบัดนี้ ส่วนพระโอรสก็คือเรตถาคต” ฮ**

(พระไตรปิฎกเล่ม ๒๗ / ข้อ ๓๒๙, อรรถกถาแปล
เล่ม ๕๗ / หน้า ๔๖๘)

บทความพิเศษ

● บุญถึง ลือชา

คอร์รัปชันซากเนาที่เรื้อรัง

● ต่อจากฉบับที่ ๒๘๓

๒. นักการเมือง...

ซาตานแห่งการคอร์รัปชัน

ปัจจุบัน การคิดฝันถึงนักการเมืองที่ทำเพื่อชาติ บ้านเมืองนั้น เหมือนงมเข็มในมหาสมุทร

เพราะนักการเมืองเกือบทุกคนทุกพรรค เน้นผลประโยชน์และอำนาจเป็นสำคัญ ดังนั้น นักการเมือง จึงตกอยู่ภายใต้อุ้งมือของนักธุรกิจผู้มีเงิน กลับกลายเป็นพนักงาน ผู้จัดการ ที่มีเงินเดือนรับจ้างอย่างเต็ม ปริบูรณ์

จึงเกิดปรากฏการณ์ ผู้บริหารนั่งสั่งการอยู่ต่างประเทศ แต่คนทำงานอยู่ในประเทศไทย เป็นเหตุการณ์ประหลาดมหัศจรรย์แห่งเดียวในโลกก็ว่าได้ สะท้อนถึงแผ่นดินสังคมนตกอยู่ในอุ้งมือของอำนาจเงินอย่างสิ้นเชิง

แต่นั้นแหละ ถึงอย่างไรนักการเมืองก็พยายามแสวงหาต้นทุน กำไร เพื่อมาต่อเติมฐานอำนาจ ผลประโยชน์ โดยคิดว่าสิ่งดังกล่าวคือความสุขอันแท้จริงในชีวิตนี้ มันจึงคือความวุ่นวายขัดแย้งกัน ไม่มีวันสิ้นสุด

คอร์รัปชัน จึงเป็นมหกรรมเบ่งบานเกือบจะทุกตารางเมตรบนผืนแผ่นดินไทย ทรายใต้ที่นักการเมือง

ยังไม่รู้จักคำว่าพอเพียง

หลาย ๆ จังหวัด จึงได้ยืมขวักนักการเมืองตระเวนเรียกเก็บส่วยในหน่วยราชการที่มีงบประมาณ เม็ดเงินจำนวนมากผ่านเข้าไป บางรายสร้างบิรวาร วานเครือ เข้าไปรับเหมาก่อสร้าง รัฐมนตรี ส.ส.บางคน ถึงกับเข้าไปดำเนินการจัดทำแผนพัฒนาจัดทำยุทธศาสตร์การพัฒนาจังหวัดเสียเอง โดยผู้ว่าราชการจังหวัดได้แต่นั่งมองทำนัยนตาปริบ ๆ

เมื่อมีขวาระบือไปทั้งแผ่นดิน นักการเมืองก็รีบปรับสีปรับแสงปรับตนเองเป็นจิ้งจกเปลี่ยนสี ชี้แจงผ่านสื่อมีคนเอาชื่อตนเองไปแอบอ้าง สร้างความเสียหายให้กับตนและครอบครัวอย่างย่อยยับ ขออย่าให้ใครหลงเชื่อ

เท่านั้นยังไม่พอ นโยบายระดับชาติของรัฐบาลกำหนดเป็นโครงการ เพื่อพัฒนาไปทั้งแผ่นดิน หากจะแก้ไขปัญหาน้ำท่วม ก็จะต้องสร้างอภิมหาโปรเจกพัฒนาทั้งลุ่มน้ำหากเป็นสถานีตำรวจ ก็สร้างผู้รับเหมามีผู้ดำเนินการเพียงไม่กี่คนที่เป็นบุคคลในเครือข่าย เปิดโอกาสให้บริหารเม็ดเงินจำนวนมาก แล้วคิดหรือว่าจะไม่มีการเอื้อประโยชน์ซึ่งกันและกันระหว่างผู้ให้และผู้รับ

นี่คือสถานการณ์ที่เกิดขึ้นบนแผ่นดิน ณ ขณะนี้ ในขณะที่คนไทยกำลังพัฒนาตนเองเป็นพ่อค้านักธุรกิจ วิชาชีพพุทธศาสนิกชนอีกต่อไป

สถานการณ์ปลาใหญ่กินปลาเล็กกำลังดำเนินไปอย่างซับซ้อน ด้วยการผันเฟื่องการอยู่ดีมีสุขแบบโลกวัตถุนิยม

ผู้รับเหมาที่จะต้องปรับตัวเองเป็นผู้รับเหมารายใหญ่ หรือไม่ก็ต้องไปแอบซบหน้าการเมือง พรรคการเมือง โดยเฉพาะซีกรัฐบาล ที่ควบคุมเม็ดเงินงบประมาณ

ผู้รับเหมาท้องถิ่นได้แต่นั่งทำนัยน์ตาปริบ ๆ แหงนมองฟ้าอย่างขอความเมตตา โครงการเข้ามาในพื้นที่ชนบทแต่ไม่ได้ทำ กลับเป็นใครไม่รู้ คนต่างถิ่น คนต่างจังหวัด ที่ไม่รู้ห้วนนอนปลายตีน เข้ามาจัดการในพื้นที่แบบเบ็ดเสร็จ หลังจากเช็คข้อมูล ขอเสียงชาวบ้านทำประชาคมเสร็จสิ้น

โครงการใหญ่ ๆ เม็ดเงินจำนวนมหาศาล พยายามแสวงหาพื้นที่ โกลหลูโกลตาสื่อมวลชนย้งบ้านนอกบ้านนา โกลปิ่นเที่ยง หรือไม่ก็กลางปากกลางเขายิ่งดี ย่อมได้เปรียบ อ้างเพื่อแก้ปัญหาอุทกภัยอย่างถาวร แล้วก็ดำเนินจัดทำโครงการไปอย่างเจียบ ๆ โดยประชาชนบ้านนอกเจ้าของพื้นที่ได้แต่นั่งมองอยู่ไกล ๆ ดืออยู่อย่างอ่อนแอ ๆ ก็ได้อ่างเก็บน้ำแก้มลิงไว้เก็บน้ำในฤดูแล้ง ได้ฝายลูกใหญ่ ๆ ไว้ใช้ในหมู่บ้านตำบล เพื่อทำการเกษตร ทำไร่นา ไร่จะเข้ามาทำอะไร รับเหมากันอย่างไร้ช่างเขาปะไร

องค์การบริหารส่วนตำบล เทศบาลขนาดเล็ก ได้แต่นั่งมองอย่างไม่เข้าใจ โครงการผ่านเข้ามา โดยเจ้าของพื้นที่ไม่รับทราบ บางแห่งทำผิด ๆ ถูก ๆ ไม่รู้จะผันน้ำไปได้หรือไม่ เห็นสร้างประตูละบายน้ำสูงกว่าอ่างเก็บน้ำตั้งเยอะ

นี่คือการสร้างจิตสำนึกให้คนทั้งแผ่นดินแสวงหาการกอบโกย เมื่อผู้นำมีจิตสำนึกเยี่ยงนี้ ย่อมกระทบไปถึงคนชั้นล่าง ที่เริ่มจะก่อเกิดจิตสำนึกการฉ้อฉลไปทั้งแผ่นดิน

การคอร์รัปชั่น จึงเป็นมหรรมที่อาจจะเป็นเรื่องไม่รู้จบ

แท้จริงนักการเมืองที่มีจิตสำนึกอันดีงามนั้นมีอยู่ เคารพศกติกาของประชาชน เข้าไปดูไปสัมผัสงานถึงพื้นที่

แล้วดันเงินงบประมาณผ่านองค์การบริหารส่วนตำบล เทศบาล งานปกครองท้องถิ่น หรือไม่กี่ส่งเงินถึงชุมชนอย่างแท้จริง ทำให้เกิดการสร้างงาน กระจายรายได้ จ้างงานในชนบทเป็นที่พึงพอใจของประชาชน ในสิ่งที่ได้รับ การแก้ไขปัญหาดตรงเป่า ตรงพื้นที่ มีผู้รับเหมาในท้องถิ่น พุดคุยกันได้ การแก้ไขปัญหาก็ไม่เป็นอุปสรรค สามารถเรียกหาได้ตลอดเวลาในตำบล หมู่บ้านของตนเอง ทว่าทุกอย่างก็ถูกตัดตอนด้วยอภิมหาโปรเจก จ้างนักวิชาการมาทำวิจัย เพื่อทำเป็นภาพรวมในการแก้ไขปัญหาทั้งระบบ ทั้งลุ่มน้ำ สร้างสถานีตำรวจทั้งประเทศไทย จึงได้เกิดขึ้นด้วยเหตุฉะนี้

นี่คือการคอร์รัปชั่นเชิงนโยบาย เอาหลักวิชาการมาเป็นเครื่องมือ เพื่อตอบสนองตันท้าที่ฝั่งรากลึกในหัวใจของผู้ปกครองประเทศ

นักการเมืองที่มีจิตสำนึกรับใช้ประชาชน จึงเป็นหัวใจในการปกครองประเทศบ้านเมืองเป็นอย่างยิ่ง ถ้าได้นักการเมืองที่หวังแต่ผลประโยชน์เฉพาะหน้าหวังแต่สร้างคามอยู่ดีมีสุขเฉพาะตน ก็ย่อมจะสร้างความหายนะให้แก่ประเทศชาติบ้านเมืองอย่างแน่นอน

นักการเมืองในอดีต คือแบบอย่างนักการเมืองเพื่อรับใช้ประชาชนอย่างแท้จริง แต่ปัจจุบันไม่น่าจะใช้ เพราะการทำงานเหมือนเป็นพนักงานบริษัท ที่คอยรับคำสั่งของผู้อำนวยการบริษัท เจ้าของที่แท้จริงที่หวังจะทำลายชาติบ้านเมืองอย่างย่อยยับในทุกวิถีทาง เพียงหวังความอยู่ดีมีสุขของคนเพียงไม่กี่คนเท่านั้น

ถึงเวลาหรือยัง ที่ประชาชนจะลุกขึ้นมาตรวจสอบการทำงานที่แท้จริง ความเป็นแก่นสารของบ้านเมืองของชีวิต และความสุจริตแท้จริงของสังคม

ไม่ใช่หลงแต่เทคโนโลยีความทันสมัย โดยลืมรากเหง้าอันแท้จริงของตนเอง

ถ้าคิดได้และคิดเป็น เส้นทางแห่งหายนะของประเทศชาติบ้านเมืองจะลดลง

แต่ถ้าคิดไม่เป็น ประเทศชาติบ้านเมืองโอกาสจะล่มสลายมีแน่นอน

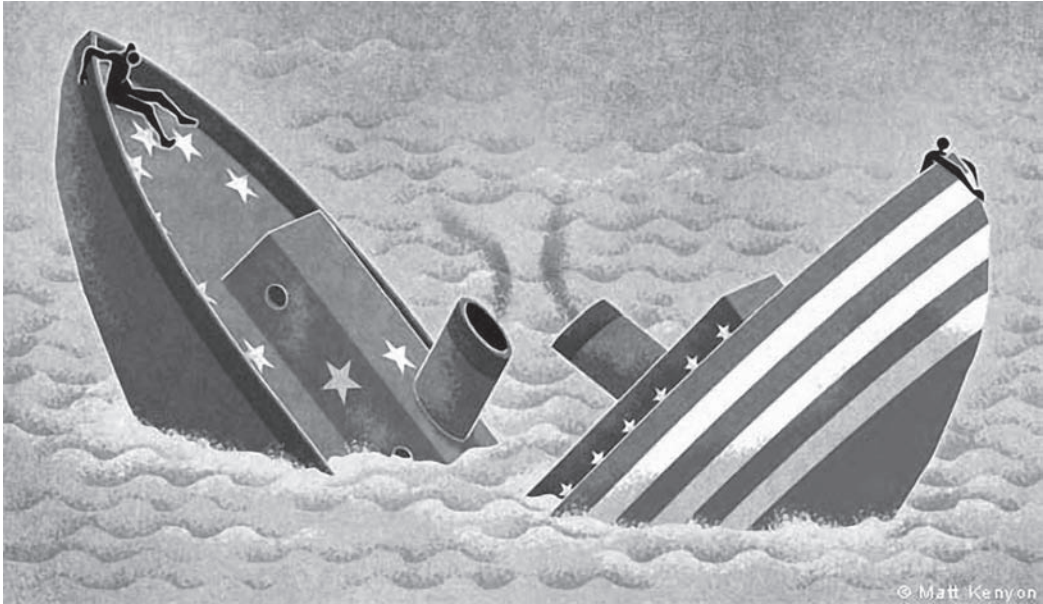
กว่าจะคิดได้ในวันนั้น วันเวลาก็อาจจะหายไป **๒**

บทความพิเศษ

โดย : พิมลวิทย์ ชูโต

● ต่อจากฉบับที่ ๒๔๓

ศาสตราจารย์วอลเดน เบลโล นักวิชาการชาวฟิลิปปินส์
ซึ่งเป็นที่ยอมรับกันทั่วโลกกล่าวว่า
“สหรัฐฯปกป้องเศรษฐกิจของตนเอง แต่ปิดเสรีประเทศอื่น”
และการกระทำเช่นนี้ถือได้ว่าสหรัฐฯ “ล้มเหลวอย่างยิ่ง”
ในเรื่องการค้าเสรีที่สหรัฐฯได้ผลักดันตลอดมา

<http://www.veteransnewsnow.com/wp-content/uploads/2012/07/Approaching-Financial-Abyss.jpg>

สหรัฐอเมริกา : ประเทศที่ล้มเหลว???

(USA : Failed State)

นอกจากจะให้เงินสนับสนุนในด้านการเกษตรแล้ว สหรัฐฯยังให้เงินสนับสนุนทั้งในรูปแบบของเงินสดและอื่นๆ แก่บริษัทข้ามชาติทั้งหลายของตนด้วย เช่น :

๑๙๘๐-๑๙๙๔ (๒๕๒๙-๒๕๓๓) รัฐบาลให้เงิน ๑.๖ ล้านดอลลาร์แก่บริษัทอาหารจานด่วน “แมคโดนัลด์” เพื่อช่วยในการทำตลาด “ไก่ก้อน” ของบริษัทในสิงคโปร์

๑๙๙๓ (๒๕๓๖) บริษัทเวสต์อิงเฮาส์ได้รับการยินยอมให้ทำบัญชีเพื่อให้เสียภาษีน้อยลง ๒๑๕ ล้านดอลลาร์ แต่ในปีเดียวกันบริษัทก็ปลดพนักงานจำนวน ๒๔,๗๐๐ คน

๑๙๙๕ (๒๕๓๘) บริษัทล็อกฮีด มาร์ติน เป็นบริษัทผลิตยุทโธปกรณ์ที่ใหญ่ที่สุดในสหรัฐฯ บริษัทได้จัดแสดงคอนเสิร์ตให้พนักงานดูฟรี แต่กลับเบิกค่าใช้จ่ายจำนวน ๒๖๓,๐๐๐ ดอลลาร์จากรัฐบาล นอกจากนี้ล็อกฮีดยังได้รับสวัสดิการในเรื่องอื่นๆ อีก เช่น :

- หนึ่งพันล้านดอลลาร์เป็นค่าชดเชยในการปิดโรงงาน

- ๒.๖ ล้านดอลลาร์สำหรับการขายผลิตภัณฑ์ของบริษัทในต่างประเทศ

- ๓๓๐ ล้านดอลลาร์สำหรับการรวมเอาสาขาของบริษัทจีอี เข้าไว้เป็นส่วนหนึ่งของบริษัท

- ได้รับลูกกอล์ฟมูลค่า ๒๐,๐๐๐ ดอลลาร์ สำหรับผู้บริหาร

- ๔๑๗,๖๒๙ ดอลลาร์เป็นค่าดำเนินงานและซ่อมบำรุงสวนของบริษัท

บริษัทเอ็กซ์ซอนยื่นขอลดภาษีได้เป็นเงินเกือบ ๓๐๐ ล้านดอลลาร์ หลังจากเรือขนน้ำมัน “เอ็กซ์ซอน-วัลเดส” ประสบอุบัติเหตุ ปลอ่ยน้ำมัน ๑๑ ล้านแกลลอนลงทะเล

บริษัทฟิลเบอร์ได้เงิน ๑๑ ล้านดอลลาร์เพื่อส่งเสริมการขาย

บริษัทเดินเรือ “แคริเบียนครูซ” ได้รับการยกเว้นภาษีเป็นกรณีพิเศษ สำหรับกำไรจำนวน ๑๕๕ ล้านดอลลาร์

ด้วยเหตุนี้เองที่สหรัฐฯได้อันดับ ๖๒ ในเรื่องการเปิดรับการค้าเสรี และศาสตราจารย์วอลเดน เบลโลนนักวิชาการชาวฟิลิปปินส์ซึ่งเป็นที่ยอมรับกันทั่วโลกถึงกับกล่าวว่า “**สหรัฐฯปกป้องเศรษฐกิจของตนเอง แต่ปิดเสรีประเทศอื่น**” และการกระทำเช่นนี้ถือได้ว่าสหรัฐฯ “**ล้มเหลวอย่างยิ่ง**” ในเรื่องการค้าเสรีที่สหรัฐฯได้ผลักดันตลอดมาตั้งแต่ปี ๑๙๘๐ (๒๕๒๓)???

๑๘. อารยธรรมทำลายโลก : ในปี ๑๕๙๐ (๒๑๓๓) เศรษฐกิจของโลกถูกขับเคลื่อนด้วยเชื้อเพลิงที่เป็นไม้ พลังน้ำ พลังลมและสัตว์ต่าง ๆ ยุคอุตสาหกรรมเริ่มต้นด้วยการที่อังกฤษนำเข้าถ่านหิน ๒๔,๐๐๐ ตัน หลังจากนั้นจึงถึงยุคอุตสาหกรรมเต็มตัวที่ใช้เชื้อเพลิงจากฟอสซิลอย่างมหาศาล และนั่นทำให้ระดับคาร์บอนไดออกไซด์ในปัจจุบันพุ่งสูงขึ้นกว่า ๑๐๐% ไปอยู่ที่ระดับกว่า ๓๘๐ ส่วนต่อล้านส่วน และจะสูงขึ้นอย่างน้อยปีละ ๒ ส่วนด้วย อุณหภูมิของโลกก็สูงขึ้นกว่าเมื่อศตวรรษที่แล้ว ๐.๘ องศาเซลเซียส ซึ่งเป็นตัวเลขที่สูงที่สุดในรอบ ๑,๐๐๐ ปีที่ผ่านมา ส่งผลให้เกิดปรากฏการณ์สำคัญที่น้ำระเหิด ๖ ประการ คือ :

๑. น้ำแข็งทั่วโลกละลายอย่างรวดเร็ว ยอดภูเขาต่าง ๆ ในทุกทวีป ซึ่งเคยมีหิมะปกคลุมอยู่

ตลอดปีกลับแทบจะไม่มีน้ำแข็งเลยแม้แต่ในฤดูหนาว โดยเฉพาะอย่างยิ่งน้ำแข็งในเขตขั้วโลกเหนือขั้วโลกใต้ และเกาะกรีนแลนด์ ซึ่งเป็นบริเวณที่มีน้ำแข็งปกคลุมอยู่มากที่สุด น้ำแข็งที่ขั้วโลกใต้ซึ่งปกคลุมแผ่นดินอยู่ ได้แตกและละลาย มีขนาดตั้งแต่ ๓,๐๐๐-๑๓,๐๐๐ ตร.กม. และน้ำแข็งบนเกาะกรีนแลนด์ก็ละลายไปแล้วถึง ๑ ใน ๓ ของทั้งหมด ส่วนธารน้ำแข็งตามเทือกเขาใหญ่ ๆ ก็ละลายอย่างรวดเร็วด้วย เช่น ธารน้ำแข็ง ๔๖,๐๐๐ แห่งบนเทือกเขาหิมาลัย ซึ่งเป็นต้นกำเนิดของแม่น้ำหลายสายในทวีปเอเชีย เช่น คงคา ฮวงโห แยก-ซีเกียง และแม่โขง ก็ละลายเร็วกว่าเดิมร้อยละ ๒๐ ซึ่งจะส่งผลให้เกิดน้ำท่วมตามลุ่มแม่น้ำข้างต้นในระยะ ๒๐ ปีข้างหน้า และจะเกิดน้ำแล้งหลังจากนั้น อนึ่ง คาดว่าอุณหภูมิของโลกจะสูงขึ้นอีก ๑.๔-๕.๘ องศาเซลเซียส ภายในศตวรรษที่ ๒๑ ซึ่งจะสร้างวิกฤติให้โลกอย่างร้ายแรงยิ่งกว่าปัจจุบันมาก

๒. น้ำทะเลสูงขึ้นเพราะน้ำขยายตัวและน้ำแข็งละลาย ซึ่งจะส่งผลให้น้ำท่วมที่ราบลุ่มและชายฝั่งที่ต่ำทั่วโลก คนนับร้อย ๆ ล้านจะต้องอพยพ เพราะคนกว่า ๖๐๐ ล้านอาศัยอยู่ริมทะเล และอีกกว่า ๓๖๐ ล้านคนอยู่ใกล้ทะเล น้ำทะเลที่สูงขึ้นในปัจจุบันได้ทำให้เกาะอย่างน้อย ๒ เกาะในมหาสมุทรแปซิฟิกถูกน้ำท่วม และชาวเกาะทั้งสองต้องอพยพไปอยู่ที่อื่นแล้ว และเกาะอื่น ๆ อีกหลายเกาะก็กำลังถูกน้ำทะเลคุกคามเช่นเดียวกัน รวมทั้งเกาะมาดากัสการ์ในมหาสมุทรอินเดีย น้ำทะเลที่สูงขึ้นจะทำให้ลายการเกษตรชายฝั่งปะการัง และป่าชายเลนซึ่งยอมส่งผลถึงห่วงโซ่อาหาร องค์การสหประชาชาติเตือนเมื่อต้นปี ๒๕๕๐ ว่าน้ำทะเลจะเพิ่มขึ้นราว ๑๘-๕๙ ซม. ภายในปี ๒๖๔๓ หรืออีก ๙๐ ปีข้างหน้า ขณะเดียวกันนักวิทยาศาสตร์ของนาซาเตือนว่า หากต้องการหลีกเลี่ยงมหันตภัยจากภาวะโลกร้อน รัฐบาลประเทศต่าง ๆ จะต้องปรับใช้มาตรการต่าง ๆ เพื่อการแก้ไขก่อนที่จะดาวเคราะห์ดวงนี้จะ

เปลี่ยนสภาพไป

๓. อุณหภูมิสูงขึ้นทำให้น้ำระเหยเร็วขึ้นและมากขึ้น ส่งผลให้มีฝนและพายุบ่อยขึ้นและรุนแรงขึ้นในหลายพื้นที่ ทั้งในเขตเขตร้อน แอตแลนติก และมหาสมุทรอินเดีย ในขณะที่เดียวกันก็เกิดความแห้งแล้งอย่างหนักในหลายพื้นที่ เช่น อัฟริกันและออสเตรเลีย การเกษตรและความมั่นคงทางด้านอาหารจะถูกกระทบกระเทือนอย่างหนักทั่วโลก โดยเฉพาะในประเทศยากจน

๔. น้ำแข็งที่ละลายลงในทะเลในแถบขั้วโลกทำให้ความเค็มของน้ำทะเลมีน้อยลง และเป็นภัยต่อการดำรงอยู่ของสัตว์ทะเลขนาดเล็ก เช่น แพลงก์ตัน ซึ่งเป็นจุดเริ่มต้นของห่วงโซ่อาหารในทะเล รวมทั้งยังทำให้กระแสน้ำอุ่นจากเขตร้อนทางทิศใต้ซึ่งไหลเป็นปกติไปสู่ทิศเหนือ แล้วจมลงเมื่อถูกอากาศเย็นและไหลย้อนกลับลงสู่ทิศใต้ต้องไหลช้าลงแล้ว ๓๐ เปอร์เซ็นต์ ซึ่งจะส่งผลให้อากาศทางภาคใต้ร้อนยิ่งขึ้น และอากาศทางทิศเหนือหนาวเย็นลงเกินกว่าที่มนุษย์จะอาศัยอยู่ได้ ยิ่งกว่านั้นคาร์บอนไดออกไซด์ ซึ่งมีมากขึ้นจะลงผสมในน้ำทะเล ทำให้มีสภาพเป็นกรดและเป็นภัยต่อสัตว์ทะเลและปะการังทั่วโลก ซึ่งจะทำให้ความมั่นคงทางด้านอาหารลดลงด้วย

๕. อากาศที่ร้อนขึ้นจะทำให้เชื้อโรคเจริญเติบโตได้ดีขึ้น และอาจสามารถกลายพันธุ์จนเป็นภัยต่อมนุษย์ยิ่งขึ้น เช่น เขตเหนือซึ่งเคยหนาวเย็นและอบอุ่นขึ้นจะมีโรคซึ่งไม่เคยมี เช่น มาเลเรีย เป็นต้น

๖. ป่าไม้ พืชพันธุ์และสิ่งมีชีวิตซึ่งปรับตัวไม่ได้จะถูกทำลายอย่างมหึมา ในปี ๒๕๓๙ สหพันธรัฐอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม (World Conservation Union) ร่วมกับนักวิทยาศาสตร์กว่า ๖๐๐ คน ได้เผยแพร่การสำรวจที่จะเฝ้าติดตามเกี่ยวกับสภาวะพืชและสัตว์ต่าง ๆ ว่าพันธุ์พืชเกือบ ๒๖,๐๐๐ ชนิด สัตว์เลี้ยงลูกด้วยนม ๑,๑๐๐ ชนิด สัตว์ปีก ๑,๒๐๐ ชนิด ร้อยละ ๒๐ ของสัตว์เลี้ยงลูกด้วยนม และร้อยละ ๓๔ ของปลา กำลังใกล้จะสูญพันธุ์ นอกจากนี้พืชพันธุ์ ๖,๐๐๐ ชนิดก็กำลังใกล้จะสูญพันธุ์ด้วย

เพราะจากการวิจัยพบว่าเมื่อพืชหรือสัตว์ชนิดใดชนิดหนึ่งสูญพันธุ์ไป ก็จะมีพืชและสัตว์ชนิดอื่นซึ่งเคยพึ่งพิงสัมพันธ์กันพลอยสูญพันธุ์ไปด้วย

ต้นไม้ยังถูกทำลายอย่างหนักทั่วโลก และการสูญเสียน้ำไม่ว่าจะเกิดจากน้ำมีอมมนุษย์หรือจากภาวะโลกร้อน จะช่วยเร่งกระบวนการเพิ่มอุณหภูมิของโลก ทั้งนี้เพราะต้นไม้ที่ถูกทำลายหรือล้มตายลงจะปล่อยคาร์บอนไดออกไซด์ที่ต้นไม้ดูดซับไว้ ออกสู่บรรยากาศ ยิ่งกว่านั้นเมื่อพื้นดินไม่มีต้นไม้ปกคลุม คาร์บอนไดออกไซด์ในดินก็ถูกปล่อยออกสู่บรรยากาศด้วย นักวิทยาศาสตร์วิจัยพบว่าพื้นดินที่ไม่มีต้นไม้ ปล่อยคาร์บอนไดออกไซด์จำนวนมหาศาล เฉพาะในอังกฤษประเทศเดียวพื้นดินก็ปล่อยคาร์บอนไดออกไซด์ถึง ๑๓ ล้านตันต่อปี ซึ่งมากพอที่จะทำให้การลดการปล่อยคาร์บอนไดออกไซด์ของอังกฤษตามพิธีสารเกียวโตไร้ความหมายเด็ดดอกไม้สะเทือนถึงดวงดาว !!!

ปีเตอร์ รัชเชล นักฟิสิกส์ระดับโลกเปิดเผยว่า “ในปัจจุบันจำนวนพลเมืองของโลกตะวันตกมีมากกว่าเมื่อ ๓๐๐ ปีที่แล้ว ๑๐ เท่า ในขณะที่ผลรวมของการบริโภคเพิ่มขึ้น ๒,๐๐๐ เท่า ฉะนั้น ในปีเดียวในปัจจุบันประเทศตะวันตกใช้ทรัพยากรและพลังงานมากกว่าที่เคยใช้ ๒,๐๐๐ ปีในอดีตรวมกัน” สำหรับสหรัฐฯ รถยนต์จำนวนกว่า ๑ ใน ๓ ของโลก หรือกว่า ๒๐๐ ล้านคันอยู่ที่สหรัฐฯ คนอเมริกันแต่ละคนปล่อยคาร์บอนไดออกไซด์ขึ้นสู่บรรยากาศประมาณ ๔๐,๐๐๐ ปอนด์หรือ ๑๔,๐๐๐ กิโลกรัมต่อปี บริษัทเอ็กซอนของสหรัฐฯบริษัทเดียวปล่อยคาร์บอนไดออกไซด์ขึ้นสู่บรรยากาศถึงร้อยละ ๑.๐ ของการปล่อยทั้งโลก และบริษัทอามโก้ซึ่งเป็นบริษัทน้ำมันร่วมทุนของสหรัฐฯ และซาอุฯปล่อยคาร์บอนไดออกไซด์ในแต่ละปีมากกว่าประเทศปากีสถาน บังกลาเทศ และเกาหลีใต้รวมกัน สหรัฐฯ มีประชากรเพียงร้อยละ ๔.๗๖ ของโลก แต่สหรัฐฯ บริโภคทรัพยากรร้อยละ ๔๐ ของโลก บริโภคพลังงานร้อยละ ๓๐ ของโลก และปล่อยคาร์บอนไดออกไซด์ถึงร้อยละ ๒๕

ของโลก (จีนและไทยปล่อยร้อยละ ๑๒ และ ๐.๖ ตามลำดับ)

สภาวะโลกร้อนได้เริ่มสร้างผลกระทบต่อผู้คนทั่วโลกแล้ว รวมทั้งในสหรัฐอเมริกาเองด้วย เช่น คลื่นความร้อนและหิมะที่รุนแรงขึ้น ไฟไหม้ป่าซึ่งกินพื้นที่เป็นล้าน ๆ ไร่ และต้องใช้เวลาดับเป็นเดือน แทนที่ต้องใช้เวลาเพียงสัปดาห์เช่นในอดีต ที่เห็นได้ชัดคือกรณีพายุ “แคทรินา” ที่เข้าถล่มเมืองนิวออร์ลีนส์จนราบคาบ มีคนเสียชีวิตมากกว่า ๑,๐๐๐ คน และเสียค่าใช้จ่ายในการฟื้นฟูเป็นเงินเกือบ ๑๐๐,๐๐๐ ล้านดอลลาร์ สำหรับทั่วโลก ในช่วงทศวรรษที่ผ่านมา ประชากรทั่วโลกไม่น้อยกว่า ๒.๕ พันล้านคน ได้รับผลกระทบจากภัยพิบัติเพิ่มขึ้นถึง ๖๐ เปอร์เซนต์ เมื่อเทียบกับช่วงทศวรรษก่อน องค์การอนามัยโลกระบุด้วยว่า ในจำนวนคนตาย ๔๙ ล้านคนทั่วโลก ๓ ใน ๔ มีสาเหตุมาจากภาวะแวดล้อมที่เลวร้ายลง นอกจากนี้บริษัท “มิวนิคริ” ซึ่งเป็นบริษัทประกันภัยเสริมรายใหญ่ที่สุดในโลกเปิดเผยว่า ภัยธรรมชาติตลอดทั้งปี ๒๕๔๗ (ไม่รวมสึนามิ) จำนวน ๕๖๐ ครั้ง ได้ก่อให้เกิดความสูญเสียทางเศรษฐกิจไม่น้อยกว่า ๕ ล้านล้านบาท หนึ่ง องค์การอนามัยโลกประเมินว่า “โลกร้อน” จะส่งผลให้ชาวโลกที่ยากจนต้องเสียชีวิตปีละกว่า ๑๕๐,๐๐๐ คน และอีก ๕ ล้านคนเจ็บป่วย และจำนวนนี้จะเพิ่มขึ้นอีก ๑ เท่า เมื่อถึงปี ๒๕๗๓ และคาดด้วยว่ามลพิษจากโรงงาน รถยนต์ ไฟไหม้ป่า ฯลฯ จะคร่าชีวิตชาวโลกอีกปีละ ๓ ล้านคนด้วย

เมื่อกลางเดือนพฤษภาคม ๒๕๕๐ องค์การช่วยเหลือด้านมนุษยธรรมได้ออกรายงานเตือนว่า “เมื่อถึงปี ๒๕๗๓ หรือ ๔๓ ปีจากปัจจุบัน โลกร้อนจะทำให้ผู้คนนับพันล้านคนต้องอพยพหนีภัยธรรมชาติและความอดอยาก จะนำไปสู่ความขัดแย้งอย่างรุนแรง” ขณะเดียวกันคณะกรรมการระหว่างชาติว่าด้วยการเปลี่ยนแปลงของภูมิอากาศ (ไอพีซีซี) ชี้ว่า เมื่อถึงปี ๒๖๒๓ หรือ ๗๓ ปีจากปัจจุบัน ประชากรโลกราว ๓,๒๐๐ ล้านคนจะขาดแคลนน้ำ ๖๐๐ ล้านคนจะเผชิญปัญหาขาดแคลนอาหาร และคนอีก ๙๐ ล้านคน

ที่อาศัยอยู่ริมทะเลจะต้องอพยพ เพราะน้ำทะเลที่สูงขึ้น สิ่งเหล่านี้เกิดจากการพัฒนาแบบ “ละโมภนิยม” ของตะวันตกซึ่งครอบงำโลกอยู่ทั้งสิ้น???

อย่างไรก็ตาม สหรัฐฯและออสเตรเลียซึ่งถูกจัดว่าเป็นประเทศร่ำรวย(ทางวัตถุ?) กลับไม่ร่วมการประชุมที่เกี่ยวข้องในเรื่องลดความร้อนของโลก ซึ่งมีกว่า ๑๔๐ ประเทศได้ให้สัตยาบันไปแล้ว ด้วยเหตุนี้จึงกล่าวได้ว่าสหรัฐฯ “ล้มเหลวอย่างยิ่ง” ในการเข้าร่วมแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นในสังคมโลก ทั้งๆที่เป็นผู้ก่อความ “วิบัติ” เป็นส่วนใหญ่???

๑๙. ข้างนอกสุกใส ข้างในเป็นโพรง : ภาคสังคมเป็นภาคที่เสื่อมทรามที่สุดของสหรัฐฯ เหมือนสนิมเหล็กที่กัดเซาะให้เกิดความผุพังอยู่ในและรอเวลาที่จะล่มสลายในไม่ช้าก็เร็ว อย่างยากที่แก้ไขเยียวยา ตัวอย่างของความเสื่อมทรามในแง่มุมต่าง ๆ มีดังนี้ :-

● ลินน์ สมิธ-เลฟวิน อาจารย์มหาวิทยาลัยดุ๊กของสหรัฐฯได้เปิดเผยผลของการศึกษาที่ทำมาตั้งแต่ปี ๒๕๑๕ ว่า ตั้งแต่ปี ๒๕๒๔ คนอเมริกันซึ่งส่วนใหญ่เคยมีเพื่อนสนิทที่คบหากันมานานราว ๆ ๓ คน กลับเปลี่ยนแปลงในทางที่แยกลง โดยกลุ่มตัวอย่างถึง ๑ ใน ๔ ไม่มีเพื่อนสนิทเลยสักคนที่จะสามารถพูดคุยหรือปรึกษาเรื่องราวส่วนตัวได้ อีกร้อยละ ๕๐ สามารถเอ่ยชื่อคนสนิทได้ ๒-๓ คน แต่ก็ยังเป็นพี่น้องหรือคนในครอบครัว ผู้วิจัยกล่าวว่า “นี่ถือเป็นการเปลี่ยนแปลงขนานใหญ่ ซึ่งไม่เป็นผลดีต่อเราเลย” การมีกลุ่มเพื่อนสนิทเป็นการสร้างเครือข่าย “ความปลอดภัย” ขึ้นในสังคม นอกจากจะเป็นผลดีต่อสังคมโดยรวมแล้ว ยังเป็นการดีต่อตัวบุคคลด้วย เพราะช่วยให้ได้รับกำลังใจและแรงสนับสนุนทั้งในยามปกติและยามตกทุกข์ได้ยาก สำหรับสาเหตุของการมีเพื่อนน้อยลงน่าจะเป็นเพราะคนอเมริกันทำงานมากขึ้น แต่งานซ้ำและมีลูกน้อยลง รวมทั้งใช้เวลาในการเดินทางมากขึ้นด้วย (มติชนรายวัน ๑/๗/๕๙) อีกปัจจัยหนึ่งน่าจะเป็นเพราะลัทธิปัจเจกนิยมซึ่งส่งเสริมให้คนสนใจแต่ความต้องการของตนเอง และมี “อึดตา” สูงขึ้นทุกที???

สุดยอดปาฏิหาริย์ของการชุมนุม

เพิ่งผ่านพ้นงานพุทธาภิเษกสุดยอดปาฏิหาริย์ที่ต้องมาจัดงานท่ามกลางสถานที่ชุมนุมอีกครั้ง และดูเหมือนว่าครั้งนี้จะเป็นครั้งที่ต้องเจอกับปาฏิหาริย์ของการชุมนุมตั้งชื่องานพุทธาฯ เพราะในช่วงงานก็ต้องปฏิบัติธรรมกันอยู่ท่ามกลางเสียงระเบิด และการจะเข้าขอคืนพื้นที่ต้องทำใจกับเหตุการณ์ ข่าวคราวต่าง ๆ ที่เจ้าหน้าที่รัฐพร้อมจะเข้ามาสลายผู้ชุมนุมได้ทุกขณะ

แต่เพราะชาวเราบ่มเพาะการปฏิบัติธรรมท่ามกลางผัสสะกันมาอย่างโชกโชน หลากหลายสนามรบ จึงสามารถนั่งสงบสยบความเคลื่อนไหวกันได้อย่างสันติ อหิงสา ปราศจากอาวุธอย่างแท้จริง แม้กระทั่งในเวทีการชุมนุมของที่ต่าง ๆ ก็ปรากฏภาพผู้ชุมนุมที่นั่งสวด อิติปิโส เผชิญหน้ากับอรินทราช อาวุธครบมืออย่างสงบจนเป็นภาพข่าวประทับใจสื่อออกไปทั่วโลก

นับเป็นความสำเร็จของการชุมนุมอีกก้าวหนึ่ง ที่นอกจากจะยกระดับคนไทย จากไทยเฉยเป็นไทยตื่นรู้ เป็นไทยเข้มแข็ง ออกมาช่วยกู้ชาติกันนับสิบล้าน เพื่อร่วมกันชุมนุมต่อสู้กับระบอบทักษิณที่กัดกินประเทศไทยมาอย่างยาวนาน มาถึงตอนนี้ก็สามารถยกระดับเข้าถึงจิตใจของผู้ชุมนุมให้ยึดมั่นในแนวทางสันติ อหิงสา ปราศจากอาวุธได้อย่างแท้จริง

แม้การชุมนุมที่ผ่านมาเหล่ามวลชนหาประชาชนจะต้องสูญเสีย บาดเจ็บและล้มตายดูไบไม่ร่วงจากการกระทำของฝ่ายทรราชย์ไปไม่น้อย แต่แกนนำก็ยังสามารถควบคุมการชุมนุมให้เป็นไปตามหลักอหิงสาตั้งได้ยึดถือกันมาตั้งแต่ต้น เราจะเก็บทุกแรงโกรธแค้น จะกลืนทุกคราบน้ำตา มาแปรเปลี่ยนเป็นพลัง เพื่อช่วยกันเปลี่ยนแปลงประเทศไทย ปฏิรูปไปสู่ระบอบประชาธิปไตย อัน

มีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุขอย่างแท้จริง อย่างที่เราฝันหา

เคยได้ยินท่านสมณะ ลิกขมาตุสอนพวกเราว่า “เราอย่าไปโกรธ เกลียดที่ตัวบุคคล อย่าไปเกลียดคุณทักษิณ คุณยิ่งลักษณ์ คนเลื้อยแดง หรือใคร แต่ให้เกลียดพฤติกรรมหรือการกระทำไม่ดีเหล่านั้น สิ่งที่เขาทำมันไม่ดี ก็ให้มองเป็นบทเรียน ที่ต้องย้อนกลับมามองตัวเองว่า เรายังมีระบอบทักษิณอยู่ในจิตใจของเรามั้ย เรายังขี้โลก ขี้โกรธ อยากได้ อยากมีจนเกินตัวอยู่ มั้ย ถ้าเรายังมีอยู่ เรายังเป็นคนของระบอบทักษิณอยู่”

เป็นมุมมองอีกแง่มุมหนึ่งที่หลายคน รวมทั้งตัวฉันเองอาจไม่เคยคิดมาก่อน เมื่อก่อนฉันเป็นคนที่ไม่สนใจการเมืองเลยเพราะ มันเป็นเรื่องเครียด น่าเบื่อ มีแต่เรื่องผลประโยชน์ ฉันไม่ชอบฟัง ไม่ชอบอ่านข่าวการเมืองใด ๆ เพราะมันไกลตัว ไม่น่าภิรมย์ และเราก็กังเดกเกินไปที่จะเข้าใจเรื่องยาก ๆ เหล่านี้

แต่ช่วงชีวิตของฉันก็ถูกดึงให้เชื่อมโยงกับการเมืองอยู่เสมอ ๆ ตั้งแต่เรียนชั้นมัธยมศึกษา จนเรียนจบก็ยังไม่หนีไม่พ้น มาคิดดูในตอนนี้ฉันว่าเป็นความเมตตาของพระโพธิสัตว์ที่คอยกระตุ้นลูกหลานไม่ให้หยุดอยู่ในกุศลธรรม และเป็นความโชคดีที่เราได้เป็นลูกหลานของท่าน เพราะถ้าเราไม่ออกมาเจอผู้คน ไม่ออกมาสู่ชาติ ไม่ออกมาทำงานการเมือง เราก็จะคงไม่เจริญ คงไม่ได้เรียนรู้กิเลสที่นอนเนื่องอยู่ในจิตใจมาอย่างยาวนาน ได้ปฏิบัติธรรมท่ามกลางเสียงระเบิดเสียงปืนอันน่ากลัว เหมือนกับที่หลวงปู่เขียนหนังสือชื่อว่า “ถ้าไม่อกรบ ก็คงไม่พบสังฆะ” นั่นแหละ

ฉันไม่ได้เป็นเด็กดีเลิศอะไร ไม่ได้เป็นคนธรรมะธัมโมเลย แต่การอยู่วัดช่วยกล่อมเกลาคติวิญญาณของฉันให้ไปสู่สิ่งที่ดีโดยไม่รู้ตัว ฉันชอบฟังคำสอนของผู้ใหญ่ ชอบฟังเทศน์จากหลวงปู่สมณะโพธิรักษ์ ของท่านสมณะ ลิกขมาตุ หลายสิ่งเป็นเรื่องราวดี ๆ ที่ให้แง่คิด ให้มุมมองใหม่ ๆ

ที่เราอยังมองไม่เห็นเหมือนเรื่องนี้ ฉันฟังแล้วก็ประทับใจมาก และเอาคำเหล่านี้มานั่งคิดทบทวนอยู่เสมอ

แล้วฉันก็ค้นพบว่า “การที่เราจะได้ชัยชนะที่เป็นทั้งของประเทศชาติ ของประชาชนไทยทุกคน รวมทั้งของตัวเราเอง นั่นก็คือ การที่เราสามารถลดกิเลสของแต่ละคนได้ให้น้อยลง ๆ ลดได้มากเท่าไรก็ยิ่งเป็นชัยชนะที่ชาวสะอาดบริสุทธิ์ได้มากยิ่งขึ้นเท่านั้น

เราไม่ได้ต้องการชัยชนะที่มีแต่ความโกรธแค้น ชิงชังชัยชนะที่ต้องรบราฆ่าฟัน ทำร้ายกัน แต่เราจะลดละกิเลสในตัวเราเอง จนสามารถให้อภัยผู้ที่กระทำผิด มองข้ามความโกรธแค้น ตัวบุคคล เกลียดชังที่คนนั้นคนนี้ ให้เกลียดชังในพฤติกรรม การกระทำที่ไม่ดีเหล่านั้น แล้วนำมาเป็นข้อเตือนใจว่าเราจะไม่ทำแบบนั้น เราจะไม่ทำ ความชั่วแบบเขา สิ่งที่เราควรเกลียดชังและหนีจากมันให้ไกลก็คือ กิเลสเท่านั้น ไม่มีอื่นเลย”

ตั้งงานพุทธาภิเษก สูดยอดปาฏิหาริย์ที่ชาวอโศกจัดขึ้น เป็นงานเรียบง่ายธรรมดา ๆ ที่พุทธศาสนิกชนช่วยกัน “อภิเษก” หรือช่วยกันทำให้เกิด ให้มี ให้เจริญขึ้น ได้ถูกตรง ถูกถ้วน ถูกแท้ จนมีประสิทธิภาพ มีคุณภาพ ส่งผลสูงสุดต่อการพัฒนาจิตวิญญาณของคนให้เป็น “พุทธแท้”

ส่วนสูดยอดปาฏิหาริย์ของพุทธ ที่เน้นอนุสาสนียปาฏิหาริย์ คือ เน้น “คำสอน” จนมีปาฏิหาริย์เพราะประพฤติตามคำสอนได้ ลดได้ เลิกได้ ทำได้สำเร็จเด็ดเดี่ยว ชนะความเห็นแก่ตัว

การประชุมของมวลมหาประชาชนผู้มีหัวใจรักชาติ ศาสนาและพระมหากษัตริย์ที่ยังคงชุมนุมประท้วงต่อต้านรัฐบาลทหารราชย์จนเข้าสู่ร้อยกว่าวันของการต่อสู้ด้วยหลักการสันติ อหิงสา ปราศจากอาวุธอย่างต่อเนื่อง จนเกิดปาฏิหาริย์ที่เหล่ามวลมหาประชาชนทุกคนร่วมกันสร้างสรรค์ขึ้น ด้วยหัวใจของความสงบ สันติ อหิงสาร่วมกัน อย่างแท้จริง เพื่อเกิดผลแก่ประเทศชาติของเราต่อไป....

๒ อ่านต่อฉบับหน้า

น่ากลัวจริงๆ!!!

● ตำรวจสลายผู้ชุมนุม
ที่ชุมนุมอย่างสงบ
ที่สะพานผ่านฟ้าลีลาศ
๑๘ ก.พ. ๕๗

หลายคนแปลกใจฝ่ายรัฐบาลนายกาปูที่มุ่งมันเหลือเกิน ใครจะบาดเจ็บล้มตายก็ดูจะไม่ใส่ใจเลย จะเลือกตั้งให้ได้ แม้ศาลรัฐธรรมนูญจะชี้ช่องว่าเลื่อนได้ ก็ไม่สนใจ จนประชาชนหลายล้านคนสงสัยว่า ทำไมคุณปูและคณะพวกพ้องจึงต้องพยายามถึงขนาดนั้น ผิดวิสัยรัฐบาลที่ดีที่มองประชาชนดูจลูก หรือดูเจ้านายที่มีพระคุณ ทั้ง ๆ ที่ประชาชนจำนวนหลายล้านคนไม่ได้ปฏิเสธการเลือกตั้ง แต่ต้องการปฏิรูปการเลือกตั้งให้บริสุทธิ์ยุติธรรมกว่าที่ผ่าน ๆ มา

ถ้าเป็นรัฐบาลที่ดีของประชาชนก็น่าจะยินดีพอใจกับข้อเสนอนี้ เพื่อความโปร่งใส แต่ดูรัฐบาลรักษาการยุคนายกาปูที่อ้างว่าตัวเองเป็นรัฐบาลประชาธิปไตย มาจากการเลือกตั้งนั้น ดูจะไม่ใส่ใจกับข้อเสนอของประชาชนหลายล้านคน แต่ดูเหมือนจะรู้ว่าการเลือกตั้ง ถ้ามีการปฏิรูปจะทำให้ใช้เงินซื้อเสียงให้ตัวเองและพวกพ้องเข้ามามีอำนาจจัดตั้งรัฐบาลเช่นที่ผ่าน มาได้ยากยิ่งขึ้น

ผมจึงไม่เห็นฝ่ายนายกาปูได้ดูข้อเสนอของประชาชนที่ต้องการให้การเลือกตั้งบริสุทธิ์

ยุติธรรมว่า จะต้องทำอะไร ปรับอย่างไร จนมันสะท้อนความไม่บริสุทธิ์ใจของฝ่ายนายกาปูที่ต้องเลือกตั้งในวันที่ ๒ ก.พ. ๕๗ ให้ได้ แม้จะเกิดการบาดเจ็บล้มตายยังไงก็ไม่ใส่ใจได้แต่พูดสวย ๆ ว่าขอความร่วมมือ ขอให้เห็นใจ ขอให้สงบ ไม่ให้เกิดความรุนแรง ทั้ง ๆ ที่รัฐบาลสามารถหยุดยั้งความรุนแรงโดยการฟังเสียงประชาชน แล้วเลื่อนวันเลือกตั้งออกไปก่อนอย่างไม่มีกำหนดเพียงเท่านั้น จนกว่าผู้ประท้วงกับรัฐบาลรักษาการจะเจรจากันลงตัว ประเทศก็จะสงบ ไม่มีใครต้องบาดเจ็บล้มตายดังที่ผ่านมา ซึ่งนายกาปูก็มักจะเรียกร้องให้มีการเจรจากันก่อนมิใช่หรือ เมื่อมีข้อขัดแย้งเกิดขึ้น เพื่อจะได้มีที่ยืนกันทุกฝ่าย

ยังได้เห็นศูนย์รักษาความสงบ (ศรส.) ของรัฐบาลรักษาการของนายกาปู ที่ใช้ความรุนแรงกับประชาชนที่ชุมนุมอย่างสงบแถวสะพานผ่านฟ้าลีลาศ เมื่อ ๑๘ ก.พ. ๕๗ ที่ผ่าน มา จนเกิดการบาดเจ็บล้มตายเป็นจำนวนมาก ก็ยังเห็นความโหดเหี้ยมของผู้ถืออำนาจรัฐแบบหน้ามืด ละเมิดคำสั่งศาลแพ่ง ไม่เคารพกติกาหรือกฎหมายของบ้านเมือง โดยมีพฤติกรรมใช้อำนาจ

บาตรใหญ่ข่มขู่ทั้งประชาชนมือเปล่าและศาล ทำราวกับว่าบ้านเมืองไม่มีชื่อไม่มีแป!

ผมจึงหายสงสัยแล้วว่า ทำไมพวกเขาจึงอยากให้มีการเลือกตั้งเพื่อได้อำนาจรัฐเร็ว ๆ ไร ๆ โดยไม่เห็นแก่ชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนที่ออกมาชุมนุมอย่างสันติ อหิงสาตามกฎหมายรัฐธรรมนูญ อีกทั้งยังไม่ได้ออกมาแสดงความรับผิดชอบใด ๆ เลย อันแสดงถึงวุฒิภาวะการเป็นผู้นำประเทศของนายกปปส ต่อการบาดเจ็บล้มตายของผู้ชุมนุมประท้วงรัฐบาลที่ผ่านมา

ก็ไม่น่าสงสัยหรอกว่า ทำไมนายกปปส เมื่อบริหารประเทศผิดพลาด แล้วทำไมจึงไม่ออกมาแสดงความรับผิดชอบเฉกเช่นผู้นำที่มีวุฒิภาวะทั้งหลาย เพราะเป็นมาตั้งแต่การบริหารจัดการน้ำที่นายกปปสยืนยันว่า “เอาอยู่” น้ำไม่ท่วมกทม. แม้แต่ก็ท่วมจนและทำให้คน กทม. เสียชีวิตและทรัพย์สินเป็นจำนวนมากแม้กระทั่งล่าสุดชวนาฆ่า

ตัวตายทั้งผูกคอตายกินยาตายก็กลับออกมาพูดขอความเห็นใจรัฐบาล แทนที่รัฐบาลจะเห็นใจชาวนาที่เครียดจนถึงฆ่าตัวตายทั้ง ๆ ที่สัญญากับชาวนาว่าจะจ่ายเงินให้ชวนาภายใน ๗ วัน หลังจากนำข้าวเปลือกมาจำหน่ายแล้ว แต่นายกปปสกลับออกมาพูดเช่นนั้นแล้วยังยืนยันว่าโครงการจำหน่ายข้าวที่ผ่านมาถูกต้อง!

มันจะถูกต้องได้อย่างไร เพราะรัฐบาลผิดสัญญาที่ให้ไว้กับชาวนาดังหลายเดือน ก่อนจะมีการชุมนุมประท้วงของคณะ กปปส. เสียอีก

นอกจากจะขาดสำนึกรับผิดชอบในความผิดพลาดที่เกิดขึ้น แต่นายกปปส กลับหวังอำนาจรัฐอยากเป็นนายกรัฐมนตรียีก แม้ว่าชาวนาจะเดือดร้อนเป็นจำนวนมากจากโครงการรับจำนำข้าว แม้ว่าประชาชนหลายล้านคนจะเดือดร้อนจากการบริหารประเทศที่ผิดพลาดของรัฐบาลก็ตาม น่ากลัวจริง ๆ **๓**

ไม่กังวลกับความร่ำรวย
ไม่หิวโหยกับความบันเทิง
ไม่อยากเป็นใหญ่เป็นโต
ไม่มีปัญหากับความเครียด
ชีวิตจึงไม่ขาดแคลนความเบิกบาน

● พ่อครูสมณะโพธิรักษ์

หจก.จ.บริการพยุหะ
ผลิตภัณฑ์น้ำมันเชื้อเพลิง
และน้ำมันเครื่องคุณภาพมาตรฐาน

ขอสนับสนุนหนังสือพิมพ์เราคิดอะไร

สุขแท้ คือ ทำเต็มที่

รวยให้ทุกซ์ทำไม่

เพราะความรวยคือความชั่วร้าย...

...และน่าสงสารที่สุดในโลก

เนื่องจากความรวย...

จะนำความทุกข์ความเดือดร้อนอันแสนสาหัส

มาสู่ตนเองและผู้อื่น

ส่วนคนพอเพียงดำรงชีวิตด้วยการพึ่งตน

เรียบง่าย ประหยัด ขยัน แบ่งปัน

ก็จะมีชีวิตที่มั่นคง มีคุณค่า

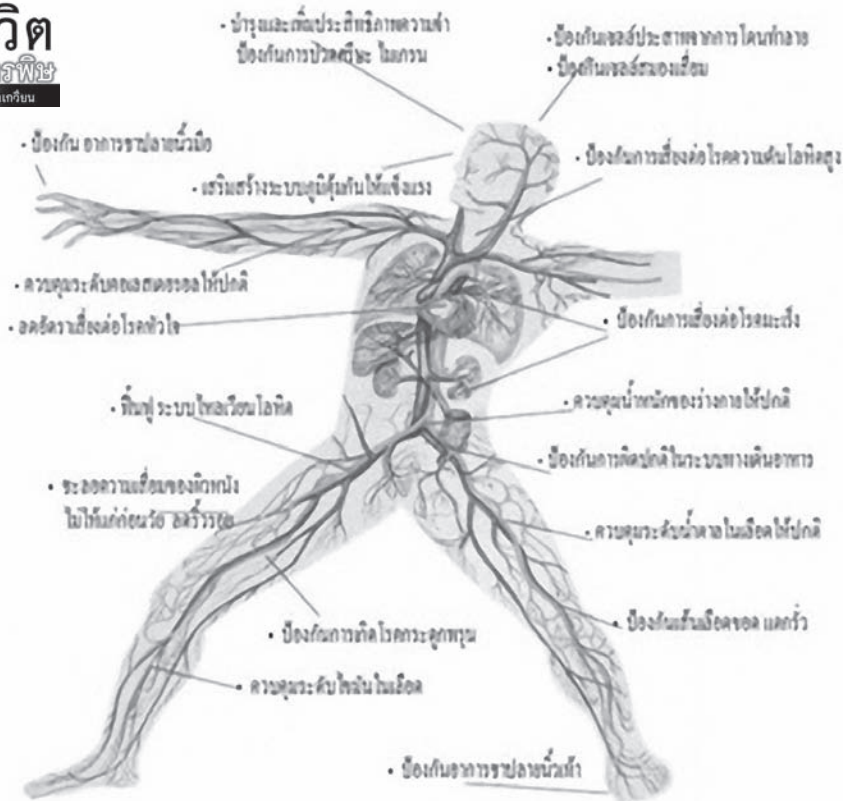
และมีความสุขที่สุดในโลก...

(หมอเขียว ใจเพชร กล้าจน)

บ้านสุขภาพดีวิถีธรรม

สมุนไพรรักษาเย็นตะวันเดือน

โทร.081-777-2586, 085-255-1828

คัมภีร์ฟ้ามือพิชิตมังกร (ตอนที่ ๕๑) เข้าโปรแกรม ล้างพิษ (Detoxification program)

การทำน้ำหมักชีวภาพไม่ใช่เรื่องยาก แต่ต้อง **อาศัยเวลา** และ **ความอดทน** ที่สำคัญน้ำหมักชีวภาพไม่มีสูตรที่ตายตัว เราสามารถทดลองทำปรับเปลี่ยนวัตถุดิบให้เหมาะสมกับสภาพร่างกายหรือท้องถิ่นของเรา เพราะสภาพแวดล้อมแต่ละท้องถิ่นมีความแตกต่างกัน มีความต้องการการดูแลที่แตกต่างกัน น้ำหมักชีวภาพจึงจำเป็นต้องมีความแตกต่างกันตามท้องถิ่น

ดังนั้น ถ้าจะทำน้ำหมักชีวภาพใช้ ควรเริ่มต้นจากภายนอกก่อน เมื่อมีความเชี่ยวชาญและเข้าใจถึงธรรมชาติการหมักแล้ว ค่อยมาทำน้ำหมักเอนไซม์ใช้ภายในกันต่อ

เอนไซม์ ความหมายเดิม หมายถึง

การหมัก (Fermentation) จึงเคยมีชื่อว่า Zymosis โดยมีรากศัพท์เดิมมาจากภาษากรีกโบราณ (ค.ศ.1878) ซึ่งแปลว่า **“การหมัก”**

เอนไซม์ คือ **กลุ่มโมเลกุลของโปรตีนขนาดใหญ่ในสิ่งมีชีวิต** ที่ทำหน้าที่เป็นตัวช่วยและเร่งปฏิกิริยาเคมี หรือสารชีวเคมีใดๆซึ่งทำหน้าที่เร่งปฏิกิริยาเคมีซึ่ง เกี่ยวข้องกับสิ่งมีชีวิต

เอนไซม์ ที่ผลิตโดย พืช หรือ สัตว์ หรือ แม้แต่ในร่างกายของมนุษย์เอง รูปร่างของ **โปรตีนจะเป็น กรดอมิโน (Amino Acid)** ต่อกันเป็นสายยาวๆ (Long Chain of Amino Acid) มีคุณสมบัติเร่งปฏิกิริยาเคมีที่มีประโยชน์อย่างยิ่งต่อสิ่งมีชีวิต จนกล่าวได้ว่า **ถ้าขาดเอนไซม์ หรือ**

เอนไซม์หยุดทำงาน ชีวิตก็จะดับสิ้นไป (Every significant life process is dependent on enzyme activity)

- ๑. Protease ย่อยโปรตีน
- ๒. Amylase ย่อยแป้ง
- ๓. Invertase ย่อยสลายน้ำตาล
- ๔. B-gluconase ย่อยซาก
- ๕. Phytase ย่อยแป้ง ไขมัน
- ๖. Cellulose ย่อยสลายเส้นใย
- ๗. Xylanase ย่อยสลายเกล็ดสีของแร่ธาตุ

สิ่งที่ควรรู้เกี่ยวกับเอนไซม์ คือ

๑. สิ่งมีชีวิตทุกชนิด สามารถสร้างเอนไซม์ขึ้นมาใช้เองด้วยความสามารถในการผลิตที่แตกต่างกัน

๒. เอนไซม์ทำหน้าที่เป็นตัวเร่งในการย่อยอาหารให้สมบูรณ์ ทำให้ร่างกายได้รับสารอาหารที่มีคุณภาพเพื่อนำไปใช้ ถ้าย่อยได้ไม่ดีถึงกินอาหารแสนดีก็ไม่เกิดประโยชน์ใดๆทั้งสิ้น

๓. เอนไซม์ควบคุมและเร่งปฏิกิริยาเคมีทุกชนิด ถ้าไม่มีเอนไซม์ปฏิกิริยาเคมีทุกชนิดจะเกิดขึ้น จนนชีวิตไม่สามารถรอดอยู่ได้

๔. เอนไซม์แต่ละชนิดมีหน้าที่เฉพาะตัว และจะทำปฏิกิริยาเคมีเฉพาะกับสารตั้งต้น (Substrate) ที่ถูกกำหนดเท่านั้น เอนไซม์ชนิดย่อยแป้งจะไม่ย่อยโปรตีน เอนไซม์ชนิดย่อยไขมันจะไม่ย่อยแป้ง เป็นต้น

๕. เอนไซม์ถูกทำลายโดยง่ายที่ความร้อนสูงเกิน 118°F (๔๕ องศาเซลเซียส)หรือกล่าวอีกนัยว่า เอนไซม์เปราะบางมาก

๖. การแช่แข็ง (Freezing) จะไม่ทำลายความสามารถของเอนไซม์ส่วนใหญ่

๗. เอนไซม์บางชนิด จะส่งเสริมการทำงานของหัวใจ ฯลฯ เอนไซม์แต่ละอย่างมีหน้าที่แตกต่างกันไป

๘. การขาดเอนไซม์ส่วนใหญ่เกิดขึ้นเพราะไม่รักษาสุขภาพของตนเอง แต่บางกรณีอาจเกิดจากปัญหาสรีรพันธุ (โรคที่ถ่ายทอดจากพ่อแม่)

๙. เอนไซม์ที่มีระดับต่ำ (Low Enzyme Level)

ในร่างกาย จะสัมพันธ์กับโรคของความเสื่อมต่างๆ คือ ถ้าเอนไซม์ต่ำมากโรคแห่งความเสื่อมก็เกิดขึ้นมากตาม

เอนไซม์มีความสำคัญและจำเป็นสำหรับสิ่งมีชีวิต เพราะว่าปฏิกิริยาเคมีส่วนใหญ่ในเซลล์จะเกิดช้ามาก หรือถ้าไม่มีเอนไซม์อาจทำให้ผลิตภัณฑ์จากปฏิกิริยา กลายเป็นสารเคมีชนิดอื่น ซึ่งถ้าขาดเอนไซม์ระบบการทำงานของเซลล์จะผิดปกติ (malfunction) เช่น

- * การผ่าเหล่า (mutation)
- * การผลิตมากเกินไป (overproduction)
- * ผลิตน้อยเกินไป (underproduction)
- * การขาดหายไป (deletion)

สภาพเมื่อร่างกายขาดเอนไซม์

ปวดตามที่แตกต่างกัน

ผมร่วง, ผมหงอก

นอนไม่หลับ, หงุดหงิดง่าย

ท้องอืด อาหารไม่ย่อย

เกิดโรคร้ายตามมา

ปัจจัยที่ทำให้เอนไซม์บกพร่อง

อาหารปนเปื้อนไปด้วยสารพิษ

อากาศเป็นพิษ

อารมณ์โกรธ หงุดหงิด

การอยู่กับคลื่นแม่เหล็กไฟฟ้า

ไม่นอนหลับพักผ่อนช่วง ๒๑.๐๐-๐๓.๐๐ น.

ดื่มน้ำไม่เพียงพอ

ไม่ขับถ่ายก่อน ๐๖.๓๐ น.

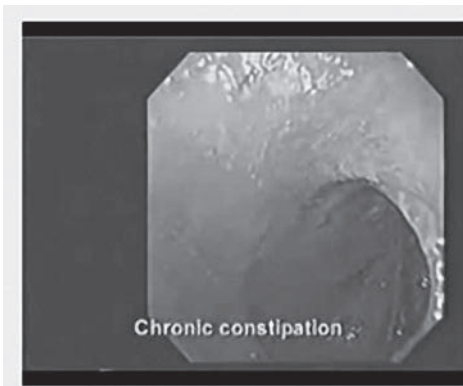
เอนไซม์ กำกับระดับน้ำตาลในเลือด จะทำให้เกิดโรคต่างๆ

ผลของการศึกษาพบว่า ถ้าเอนไซม์มีระดับต่ำกว่าปกติในเลือด (LEL=Low Enzyme Level) จะทำให้เกิดโรคต่างๆ คนไข้ที่ป่วยเป็นโรคเบาหวาน (Diabetes Mellitus) พบว่าเอนไซม์ไลเปส (Lipase) และเอนไซม์ทริปซิน (Trypsin) ในเลือดมีระดับต่ำมาก ไลเปสเป็นตัวย่อยไขมัน ส่วนทริปซินย่อยโปรตีน(เช่น เนื้อสัตว์ต่างๆ) ผู้ป่วยที่เป็นโรคผิวหนังบางชนิด (Psoriasis) จะมีระดับเอนไซม์อไมเลส (Amylase) ต่ำในเลือด อไมเลสเป็นกลุ่มเอนไซม์ที่ย่อยแป้ง(เช่น ข้าวต่างๆ)

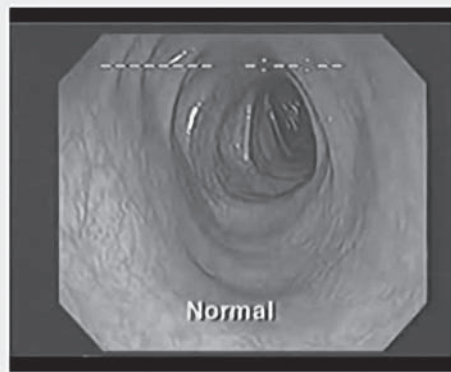
ผู้ป่วยโรคตับควรใช้เอนไซม์อไมเลสเป็นอาหารเสริม

มีการศึกษาในผู้ป่วยด้วยโรคเกี่ยวกับตับ เช่น ตับแข็ง ตับอักเสบ ถุงน้ำดีอักเสบ จะพบว่า ถ้าให้ผู้ป่วยเหล่านี้มีระดับเอนไซม์อไมเลสสูงขึ้น อาการป่วยด้วยโรคดังกล่าว จะทุเลาเองได้

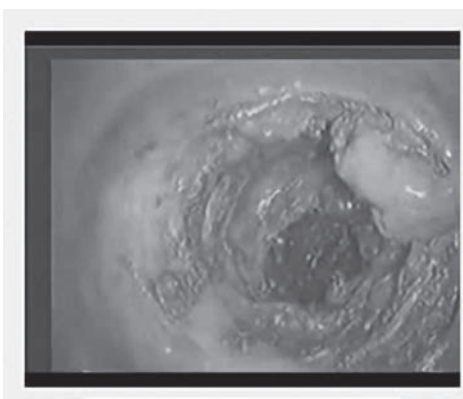
การใช้เอนไซม์เป็นอาหารเสริม หรือการกินอาหารสดที่อุดมด้วยเอนไซม์ก็จะทำให้ผู้ป่วยหายจากโรค ถ้ามีเอนไซม์ย่อยอาหารในร่างกายเพียงพอ เอนไซม์อไมเลสอื่นก็เอามาทำหน้าที่เป็นเมตาบอลิซึมเอนไซม์ (Metabolic Enzyme) ไว้ใช้ต้านทานโรคและซ่อมแซมอวัยวะที่สึกหรอ ก็จะช่วยทำให้ผู้ป่วยมีชีวิตยืนยาว

สภาพขาดเอนไซม์

ร่างกายปกติ

สภาพขาดเอนไซม์

เมื่อใช้วิธีการทางธรรมชาติ

๒

● นายชิง วินเทอร์

๑. มลพิษ ยันรถคันแรกทำฝุ่นกรุงเพิ่ม...ทำจราจรติดขัด เพิ่มปริมาณฝุ่นขนาดเล็ก ทำอากาศแย่กว่าทุกปี (มติชน ๑๑ ก.พ.๕๗)

๒. โกงเหมือนกัน แฉญาติผู้นำเงินชุกบัญชีนอกอื้อ โดยเฉพาะหมู่เกาะบริติชเวอร์จิน (ไทยโพสต์ ๒๓ ม.ค.๕๗)

๓. ต่อต้านเจียบ ๆ กองทัพอากาศฉีกหน้ารัฐบาลไม่ให้ใช้พื้นที่ตั้ง "ครส"...ส่วนบักตู่แสดงท่าทีไม่ร่วมก๊วน "ผอ.เจลิม" ด้วยการชกมือกลับ ไม่จับมือด้วย (ไทยโพสต์ ๒๔ ม.ค.๕๗)

๔. ความหวังแห่งชีวิต ธีรยุทธ บุญมี แสดงความเห็น "การที่มวลมหาประชาชนบอกว่าต้องต่อสู้เพื่อลูกหลานเป็นเหตุผลที่ฟังขึ้น ทำให้ตนมีความหวัง หลังจากที่เคยหมดหวังไปแล้ว..." (ไทยโพสต์ ๒๙ ม.ค.๕๗)

๕. ความช่วยของเด็ก

ห่วงการศึกษาเด็กไทยได้ผลต่ำ ลวนทาง "ใช้เวลาเยอะ-ทุนสูง" (มติชน ๙ ม.ค.๕๗)

๖. จำต้องหนีตาย รัฐบาลรักษาการ เร่งระดมข่าวหาเงินจ่ายชานาในโครงการรับจำนำ ป่วนตลาดข้าวโลก ผู้ซื้อตราขายของไทย ข้าวหอมมะลิดีที่สุดในรอบเกือบ ๒ ปี (มติชน ๑๓ ก.พ.๕๗)

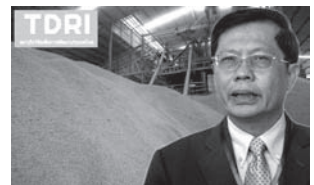
๗. คนไม่เชื่อกรรม

แม้แก้กรรมบิณฑบาตบุญพามา ดวงตก หวันถูกลบฆ่า (เดลินิวส์ ๑๑ ก.พ.๕๗)

การ์ตูนผู้จัดการ

๘. กว่าถั่วจะสุก - งาก็ไหม้ อคส.เรขายข้าวใช้หนี้หาออร์เดอร์ต่างประเทศเงินไม่พอคืนข้าวชานา (เดลินิวส์ ๑๑ ก.พ.๕๗)

๙. โกงจนฉิบหาย นักวิชาการ TDRI ลับโครงการรับจำนำข้าว ทำวินัยการเงินการคลังพัง เปิดช่องทุจริตมหุฬาร (ไทยโพสต์ ๑๒ ก.พ.๕๗)

๑๐. แชมป์ที่ไม่ต้องการ กระทรวงสาธารณสุขเผย แม่วัยใสไทยพุ่งต่อเนื่อง อันดับ ๒ ของอาเซียน (มติชน ๑๒ ก.พ.๕๗)

○ อำนาจที่เป็นธรรมนั้น
เป็นไปเพื่อกำจัดกิเลสตน
เพื่อความผาสุกแก่มหาชน
เพื่อความตั้งมั่นแห่งธรรมของคนดี

อำนาจที่เป็นธรรม

สมัยหนึ่ง พระผู้มีพระภาคเจ้าประทับอยู่ ณ พระเชตวัน อารามของอนาถบิณฑิกเศรษฐี ครั้งนั้น ภิกษุทัตถกศากยบุตรเป็นคนลับปลับ เมื่อเจรจากับพวกเดียรถีย์ (นักบวชนอกพุทธศาสนา) จะกล่าวปฏิเสธแล้วรับ กล่าวรับแล้วปฏิเสธ เอาเรื่องหนึ่งมากล่าวกลบเกลื่อนอีกเรื่องหนึ่ง กล่าวเท็จทั้ง ๆ ที่รู้อยู่ บอกนัยหมายไว้แล้วก็ทำให้คลาดเคลื่อน

พวกเดียรถีย์จึงพากันเพ่งโทษ ตีเตียน โปนทะนาวา

“ไฉนภิกษุหัตถกคากยบุตร เมื่อเจรจากับพวก เรา จึงปฏิเสธแล้วรับ รับแล้วปฏิเสธ เอาเรื่องหนึ่ง มากลบเกลื่อนอีกเรื่องหนึ่ง กล่าวเท็จทั้ง ๆ ที่ รู้อยู่ นัดหมายแล้วก็ทำให้คลาดเคลื่อนเล่า”

เหล่าภิกษุได้ยินเดียรถีย์พวกนั้นเพ่งโทษ ตีเตียน โปนทะนาวาอยู่ จึงเข้าไปหาภิกษุหัตถกคากยบุตรถึงที่พัก แล้วได้ถามว่า

“ท่านหัตถกคะ ขาวว่าท่านเจรจากับพวก เดียรถีย์ กล่าวปฏิเสธแล้วรับ รับแล้วปฏิเสธ เอาเรื่องหนึ่งมากลบเกลื่อนอีกเรื่องหนึ่ง กล่าวเท็จทั้ง ๆ ที่รู้อยู่ นัดหมายแล้วก็ทำให้ คลาดเคลื่อน จริงหรือ?”

ภิกษุหัตถกคะก็ตอบตามจริง

“ท่านทั้งหลาย ขึ้นชื่อว่าเดียรถีย์เหล่านี้ เรา ต้องเอาชนะด้วยวิธีใดวิธีหนึ่ง เราไม่ควรให้ ความได้ชัยแก่เดียรถีย์พวกนั้น”

บรรดาภิกษุทั้งหลายที่เป็นผู้มักน้อย (กล้าจน) สันโดษ (ใจพอ) บังเกิดความละอายและความ รังเกียจ ส่วนผู้ใคร่ต่อสิกขา (การศึกษาปฏิบัติ) ต่างก็พากันเพ่งโทษ ตีเตียน โปนทะนาวา แล้วได้ไป เข้าเฝ้าพระศาสดา กราบทูลเรื่องนั้นให้ทรงทราบ

พระผู้มีพระภาคเจ้ารับสั่งให้ประชุมหมู่สงฆ์ เพราะเหตุเป็นเค้ามูลนั้น ทรงสอบถามภิกษุ หัตถกคากยบุตร

“จริงหรือหัตถกคะ ได้ยินว่าเธอเจรจากับ พวกเดียรถีย์ กล่าวปฏิเสธแล้วรับ รับแล้วปฏิเสธ เอาเรื่องหนึ่งมากลบเกลื่อนอีกเรื่องหนึ่ง กล่าวเท็จทั้ง ๆ ที่รู้อยู่ นัดหมายแล้วก็ทำให้ คลาดเคลื่อน”

“จริง พระพุทธเจ้าข้า”

“ดูก่อนโฆชบรูษ (คนเสียชาติเกิด) การ กระทำของเธอ นั้น ไม่เหมาะ ไม่สมควร ไม่ใช่ กิจของสมณะ ใช้ไม่ได้ ไม่ควรทำ ไม่เป็นไปเพื่อ ความเลื่อมใสของชุมชนที่ยังไม่เลื่อมใส ไม่เป็น ไปเพื่อ ความเลื่อมใสยิ่งของชุมชนที่เลื่อมใสแล้ว

โดยที่แท้การกระทำของเธอ นั้น เป็นไปเพื่อความ ไม่เลื่อมใสของชุมชนที่ยังไม่เลื่อมใส เป็นไปเพื่อ ความไม่เลื่อมใสของชนบางพวกที่เลื่อมใสแล้ว”

ทรงตีเตียนภิกษุหัตถกคากยบุตร โดย อเนกปริยาย (ประการต่างๆ) แล้ว ได้ตรัสโทษ ของความเป็นคนเลี้ยงยาก บำรุงยาก มักมาก ไม่สันโดษ คลุกคลี เกียจคร้าน

แล้วตรัสคุณของความเป็นคนเลี้ยงง่าย บำรุงง่าย มักน้อย สันโดษ ชัดเกลา กำจัดกิเลส มีอาการที่น่าเลื่อมใส ไม่สะสม ปรารภความเพียร (ยอดขยัน)

จากนั้นได้รับสั่งแก่หมู่สงฆ์ว่า

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย เพราะเหตุ นั้น เราจะ บัญญัติสิกขาบท (ข้อศีลข้อวินัย) แก่เธอทั้งหลาย โดยอาศัยอำนาจประโยชน์ (อำนาจธรรม)

๑๐ ประการ คือ

๑. เพื่อความรับว่าดีแห่งสงฆ์ (หมู่)
๒. เพื่อความสำราญแห่งสงฆ์ (หมู่)
๓. เพื่อชมบุคคลผู้เกื้อ (อายุ) ยาก
๔. เพื่อความอยู่สำราญแห่งภิกษุผู้มีศีล เป็นที่รัก
๕. เพื่อป้องกันอาสวะ (กิเลสที่หมักหมมใน สันดาน) อันจะบังเกิดในปัจจุบัน
๖. เพื่อกำจัดอาสวะ อันจะบังเกิดในอนาคต
๗. เพื่อความเลื่อมใสของชุมชนที่ยังไม่ เลื่อมใส
๘. เพื่อความเลื่อมใสยิ่งของชุมชนที่เลื่อมใส แล้ว
๙. เพื่อความตั้งมั่นแห่งพระสังฆธรรม (ธรรมของคนดี)
๑๐. เพื่อถือตามพระวินัย (ข้อบังคับ)

เราจึงจะบัญญัติไว้ พวกเธอพึงยกข้อศีลข้อ วินัยนี้ขึ้นแสดงว่า

“ภิกษุต้องอาบัติปาจิตตีย์ (กระทำความผิด ชั้นเบา) เพราะกล่าวเท็จทั้ง ๆ ที่รู้อยู่ (สัมปชาน-มุสาวาท)”

☞

(พระไตรปิฎกเล่ม ๒ “มุสาวาทวรรค” ข้อ ๑๓๓)

ปรัชญาแห่งเศรษฐกิจพอเพียงนี้ ก็คือกรอบของหลักคิด
ที่บูรณาการปัญหาทางวิทยาศาสตร์ ปัญหาทางจริยปรัชญา และ
ปัญหาทางศาสนาให้กลายเป็นเอกภาพหนึ่งเดียว

● ต่อจากฉบับ ๒๘๓

● กะหล่ำปลีไร้สารพิษ
ที่บ้านราช

การเรียนรู้ร่วมกัน แบบมีเข็มมุ่งสู่วิถี เศรษฐกิจพอเพียง

SEAL- Sufficiency Economy Active Learning

ความมีเหตุผล ความพอประมาณ และการ
มีระบบภูมิคุ้มกัน ตามนัยแห่งความหมายของ
เศรษฐศาสตร์กระแสหลักดังที่กล่าวมานี้ จะต้อง
อาศัยเงื่อนไขของ “ความรู้” เป็นพื้นฐานรองรับ
และโลกทุกวันนี้ผู้คนก็แข่งขันกันใช้ความรู้ในการ
ผลิตสินค้าหรือบริการเพื่อเอาชนะคู่แข่งอื่น ๆ อยู่
แล้ว อันไม่ใช่หลักการที่แปลกใหม่อะไร

ขณะเดียวกันนอกเหนือจากการอาศัยเงื่อนไข

ของความรู้เพื่อเป็นเครื่องมือสร้างความมั่งคั่งทาง
เศรษฐกิจในลัทธิทุนนิยม-บริโภคนิยมแล้ว ก็ยัง
ต้องอาศัยเงื่อนไขของ **คุณธรรม** เป็นเครื่องมือ
ทำให้ผู้คนแข่งขันกันพัฒนาศักยภาพในการผลิต
อย่างมีประสิทธิภาพสูงสุดด้วย แนวคิดเรื่อง
หลักการบริหารจัดการที่ดี (Good Governance)
โดยไม่มีการทุจริต โปร่งใส ตรวจสอบได้ รวมถึง
การเคารพในสิทธิมนุษยชนการรักษาสิ่งแวดล้อม
และมีความรับผิดชอบต่อสังคม (Corporate

Social Responsibility หรือ CSR) ฯลฯ เหล่านี้ ล้วนเป็นเงื่อนไขของคุณธรรมภายใต้กระบวนการทัศน์ ของเศรษฐศาสตร์กระแสหลัก ซึ่งประเทศที่มี ศักยภาพเหนือกว่าในการแข่งขันทางเศรษฐกิจ (เพราะผ่านการพัฒนาอย่างไร้คุณธรรมมาแล้ว ด้วยการกอบโกยเอาไรต์เอาเปรียบผู้อื่นจนมีความ มั่งคั่งเข้มแข็งทางเศรษฐกิจ) ใช้เป็นข้ออ้างแห่ง **ความมีคุณธรรม**ของตน เพื่อกีดกันสินค้าของประเทศกำลังพัฒนาอื่น ๆ ที่ไม่รักษาสິงแวดล้อม ใช้แรงงานของเด็กและผู้หญิงอย่างกดขี่เอาไรต์-เอาเปรียบ มีการละเมิดสิทธิมนุษยชน ไม่ยอม ปกครองในระบอบประชาธิปไตยที่ยึดถือประชาชน เป็นศูนย์กลาง ฯลฯ อันจะกล่าวว่าคุณธรรม เหล่านี้ไม่คำนึงถึงเงื่อนไขด้านคุณธรรมเลยก็ได้

ฉะนั้นถ้าอธิบายหลัก ๓ หัวงของ**ความมี เหตุผล ความพอประมาณ และการมีระบบ ภูมิคุ้มกัน** บนพื้นฐานของหลัก ๒ เงื่อนไข คือ **ความรู้กับคุณธรรม** ไม่กระจ่ายชัดหรือตี้นเขินเกิน ไป (over simplify) ก็จะทำให้ไม่สามารถเข้าใจ และเข้าถึงนัยแฝงอันลึกซึ้งของ**ปรัชญาเศรษฐกิจ พอเพียง**นี้ได้เลยว่า มีความแตกต่างอะไรอย่างมี นัยสำคัญจากกระบวนการทัศน์ของเศรษฐศาสตร์ กระแสหลัก ที่นำไปสู่ลัทธิทางเศรษฐกิจแบบ **ทุนนิยมบริโภคนิยม** (ที่กำลังจะพัฒนาไปถึง ทางตัน เพราะนำไปสู่วิกฤตการณ์ปัญหาต่าง ๆ มากมายอันเนื่องมาจากวิถีการผลิตและการ บริโภคอย่างเกินความพอเพียงของมนุษย์ดังที่ได้ กล่าวมา) จนสามารถจะเรียก**เศรษฐกิจพอเพียง** ของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ นี้ได้ว่าเป็น **“ทฤษฎีใหม่”**

ปรัชญาแห่งเศรษฐกิจพอเพียง

เมื่อมีการตีความเศรษฐกิจพอเพียงกันอย่าง ลับสน พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ จึงทรงมี พระราชดำรัสอธิบายความหมายของเศรษฐกิจ

พอเพียงอีกครั้งเมื่อวันที่ ๔ ธันวาคม พ.ศ.๒๕๔๓ ว่า **“บางคนพูดบอกว่าเศรษฐกิจพอเพียงนี้ ไม่ถูก ทำไม่ได้ ไม่ดี ได้ยินคนเค้าพูด แต่ ว่าส่วนใหญ่บอกว่าดี แต่พวกเขาใหญ่ที่บอกว่า ดีนี้ เข้าใจแค่ไหนก็ไม่ทราบ แต่ยังไงก็ตาม เศรษฐกิจพอเพียงนี้ขออย่าว่า เป็นการทิ้ง เศรษฐกิจ หรือความประพฤติที่ทำอะไรเพื่อให้เกิดผล โดยมีเหตุและผล คือเกิดผลมันมาจาก เหตุ ถ้าทำเหตุที่ดี ถ้าคิดให้ดี ให้ผลที่ออกมา คือสิ่งที่ติดตามเหตุ การกระทำก็จะเป็นการ กระทำที่ดี และผลของการกระทำนั้นก็จะเป็น (ผลของ) การกระทำที่ดี ดีแปลว่ามีประสิทธิผล ดีแปลว่ามีประโยชน์ ดีแปลว่าทำให้มีความสุข”**

ตามนัยแห่งพระราชดำรัสที่อธิบายความหมาย ของเศรษฐกิจพอเพียงนี้ พอจะสรุปความได้ว่า สารัตถะสำคัญของปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงอยู่ที่ การบูรณาการหลักแห่งเหตุผลในทางวิทยาศาสตร์ **ที่เป็นปัญญาแบบปฏิฐาน (Positive Wisdom)** เข้ากับ**เกณฑ์วินิจฉัยความดีทางจริยปรัชญาที่เป็น ปัญญาแบบปทัฐาน (Normative Wisdom)** บน พื้นฐานของ**ญาณวิทยา (Epistemology)** ในทาง ศาสตร์ที่เป็น**ปัญญาในเชิงประจักษ์ (Empirical Wisdom)** ซึ่งเกิดจากการลงมือประพฤติปฏิบัติ ด้วยการ **“กระทำเหตุที่ดี”** หรือได้ **“ทำความดี”** จนสามารถสัมผัสถึง**“สัมผัสความจริงของผลที่ดี”** นั้น ๆ

ปัญหาของมนุษย์ทุกวันนี้หากจะวิเคราะห์แล้ว ก็มีเหตุมูลฐานมาจาก**ความแปลกแยก (Alienation)** ระหว่าง**ปัญญาทางวิทยาศาสตร์ ปัญญาทาง จริยปรัชญา และปัญญาทางศาสนา** ซึ่งต่างแยก ส่วนกันพัฒนาไปคนละทิศละทางอย่างเป็นอิสระ จากกัน ไม่มีความเกี่ยวเนื่องสัมพันธ์ทางตรรกะ อะไรต่อกัน

ความรู้ทางวิทยาศาสตร์ เมื่อขาดปัญญาทาง

จริยปรัชญาและศาสนาเป็นเครื่องกำกับทิศทาง ก็อาจจะถูกนำไปใช้ในทางที่ผิด ๆ โดยความรู้ทางวิทยาศาสตร์เทคโนโลยีแม้สามารถจะช่วยแก้ปัญหาของมนุษย์ในมิติหนึ่ง ๆ แต่ถ้าหากถูกใช้ในทิศทางที่ผิด ก็อาจสร้างปัญหาใหม่ให้เพิ่มมากขึ้นกว่าเดิมจากในมิติอื่น อันมากกว่าว่าปัญหาส่วนที่ได้รับการแก้ไขตกไปเหล่านั้น

ความรู้ทางจริยปรัชญา เมื่อขาดปัญญาในทางวิทยาศาสตร์และศาสนาเป็นเครื่องสนับสนุน เพื่อคลี่คลายไปสู่การประพฤติปฏิบัติ ก็จะกลายเป็นสิ่งที่อยู่บนหอคอยงาช้าง อันมีความเป็นนามธรรมจนจับต้องสัมผัสอะไรไม่ได้ นำมาประยุกต์ใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อการเปลี่ยนแปลงชีวิต หรือเปลี่ยนแปลงสังคมให้เกิดการพัฒนาไปสู่ความเจริญอกงามยิ่ง ๆ ขึ้นอย่างเป็นรูปธรรมไม่ได้

ความรู้ทางศาสนา เมื่อขาดปัญญาทางจริยปรัชญาและวิทยาศาสตร์เป็นพื้นฐานรองรับ ก็จะกลายเป็นความเชื่อองมงาย และเป็นความยึดมั่นถือมั่นที่ทำให้แยกแยะโลกแห่งความใฝ่ฝันตามความคิดความเชื่อทางศาสนา กับโลกแห่งความเป็นจริงและความเป็นไปได้ในชีวิตไม่กระจ่างชัด จนอาจนำไปสู่การใช้ความรุนแรงทางศาสนา เพื่อบีบบังคับให้ผู้คนเป็น “คนดี” ตามแบบอย่างที่ท่านเข้าใจ ถึงขั้นเกิดเป็นสงครามทางศาสนาที่มีการเข่นฆ่าทำลายชีวิตของคนบริสุทธิ์ (เพราะความเชื่อทางศาสนาดังกล่าว) เป็นต้น

ปรัชญาแห่งเศรษฐกิจพอเพียงตามพระราชดำรัสสั้น ๆ ของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ นี้ก็คือโครงกรอบของหลักคิดที่บูรณาการปัญญาทางวิทยาศาสตร์ ปัญญาทางจริยปรัชญา และปัญญาทางศาสนาให้กลายเป็นเอกภาพหนึ่งเดียวภายใต้ “ปรัชญา” หรือ “ปัญญา” ชุดนี้

โดยในขั้นแรกจะต้องเข้าใจ**เกณฑ์วินิจฉัยความดีตามหลักจริยปรัชญา**ของเศรษฐกิจพอเพียงก่อนว่า “ดี” แปลว่า “**มีประสิทธิผล มีประโยชน์ และทำให้มีความสุข**” (โดยเฉพาะอย่างยิ่งต้องเข้าใจความหมายของสิ่งที่ทำให้มีความสุข ด้วยการลดความต้องการส่วนเกินจากความพอเพียงขั้นพื้นฐานของชีวิต ซึ่งจะนำไปสู่สิ่งที่มีประสิทธิผลและมีประโยชน์ควบคู่พร้อมกันไปด้วย) และนี่ก็คือเงื่อนไขของ “**คุณธรรม**” ที่จะต้องนำมาก่อน “**ความรู้**” นั้นเอง เพราะถ้าไม่มีเกณฑ์วินิจฉัยความดีเป็น “**เข็มมุ่ง**” คอยกำกับทิศทางก่อน (เหมือนเรือที่จำเป็นต้องมีหางเสือและเข็มทิศคอยกำกับทิศทาง) ความรู้หรือแม้แต่สิ่งที่เราเรียกว่าเป็น “**คุณธรรม**” เช่น ความขยันอดทน ซื่อสัตย์ ฯลฯ เมื่อกลายเป็นความขยันอดทนของโจรที่จะดักปล้นเจ้าทรัพย์ และเป็นความซื่อสัตย์ในหมู่โจรที่จะไม่ทรยศหักหลังกันเอง สิ่งที่คุณเหมือนเป็น**ความดีงาม**เหล่านี้ ก็จะถูกเบี่ยงเบนให้กลับกลายเป็น**สิ่งที่ไม่ดีไม่งาม**ได้ เป็นต้น

เมื่อกำหนด**เข็มมุ่ง**ตามเกณฑ์วินิจฉัยของ**หลักจริยปรัชญา**แห่งเศรษฐกิจพอเพียง จนประจักษ์ถึงเป้าหมายของ “**ผลที่ดี**” ได้อย่างถูกต้องแม่นยำแล้ว ก็ค่อยอาศัย**ปัญญาทางวิทยาศาสตร์**พิจารณาวิเคราะห์วิจัยต่อไปว่า จะต้องกระทำ “**เหตุ**” อะไร เพื่อให้เกิด “**ผลที่ดี**” ซึ่งสามารถจะนำไปสู่สิ่งที่ “**มีประสิทธิผล มีประโยชน์ และทำให้มีความสุข**” นั้น ๆ ได้อย่างถูกต้อง**เที่ยงตรงในเหตุในผล** โดยไม่ออกนอกกรอบทิศทางที่จะนำไปสู่ “**ผลที่ดี**” ในชีวิต

ครั้งสามารถเข้าถึง “**ความมีเหตุผล**” เช่นนี้ได้แล้ว ก็ต้องลงมือประพฤติปฏิบัติ ด้วยการพยายามเอาชนะจิตใจของตนต่อไป (ตาม**หลักธรรมในศาสนาต่าง ๆ**) เพื่อกระทำ “**เหตุ**” ให้ต่อเนืองอย่างพอเพียงและเพียงพอ หรือเข้าถึง “**ความพอประมาณ**” ของการกระทำ “**เหตุ**”

ดังกล่าว จนสามารถก่อให้เกิดความเปลี่ยนแปลงสู่ “ผลที่ดี” ตามที่พึงปรารถนา

หลังจากเริ่มสัมผัสถึงสัจจะความจริงของ “ผลที่ดี” อันเกิดจากการได้ “กระทำความดี” นั้น ๆ (โดยไม่ใช่แค่การนึกคิดต้นเตาหรือสร้างจินตนาการเอาเอง) ขั้นตอนต่อไปก็ให้กระทำ “เหตุที่ดี” ดังกล่าวให้ยิ่ง ๆ ขึ้นไปอีก จนกลายเป็น “ระบบภูมิคุ้มกัน” ของชีวิต ที่สามารถจะอาศัยความดีเหล่านั้นช่วยปกป้องคุ้มครองตัวเราจากภัยต่าง ๆ

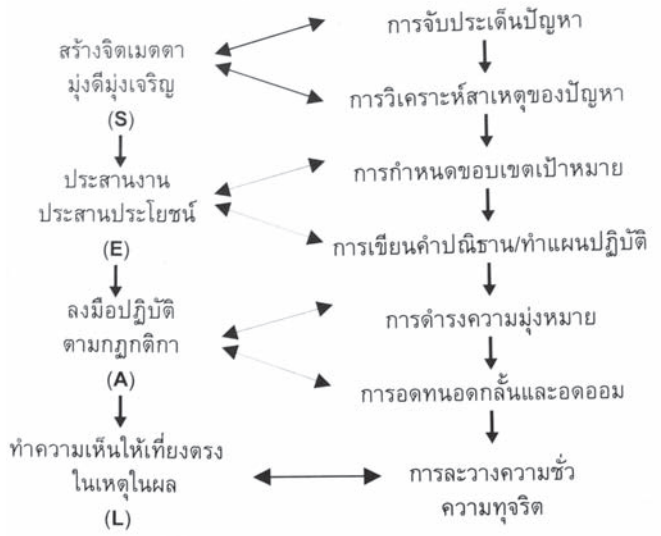
ความมีเหตุผล ความพอประมาณ และการมีระบบภูมิคุ้มกัน บนพื้นฐานของความรู้กับคุณธรรม ตามหลัก ๓ ห่วง ๒ เงื่อนไขของเศรษฐกิจพอเพียง จึงเป็นสิ่งที่มิมีลักษณะเกี่ยวเนื่องสัมพันธ์กันในฐานะเป็นชุดของกระบวนการเรียนรู้ที่แยกเป็นส่วน ๆ ออกจากกันไม่ได้ (โดยไม่ใช่มององค์ประกอบของ ๓ ห่วง ๒ เงื่อนไขแบบกลไกเหมือนชิ้นส่วนของกลไกเครื่องจักรที่แยกส่วนกันผลิตเป็นชิ้น ๆ จากโรงงาน แล้วค่อยนำมาประกอบเชื่อมโยงกันเป็นเครื่องจักรกลดังกล่าว)

สนามพลังความรู้-รัก-สามัคคีของ SEAL

ในการแปลงหลักคิดของเศรษฐกิจพอเพียงตามพระราชดำรัสของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ ที่กล่าวมา ให้เป็น**หลักปฏิบัติ**และเป็น**หลักการสร้างกระบวนการเรียนรู้** เพื่อก่อให้เกิดการประพฤติปฏิบัติสู่วิถีเศรษฐกิจพอเพียง (อันเปรียบเสมือนกับการต้องอาศัยเทคโนโลยี เพื่อช่วยแปลง**ทฤษฎีทางวิทยาศาสตร์** ให้กลายเป็นอุปกรณ์อำนวยความสะดวกสบายสำหรับมนุษย์) สามารถจะอาศัยพระบรมราโชวาทของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ เรื่อง**คุณธรรมสี่ประการ ๒ ชุด** (ซึ่งได้พระราชทานในวโรกาสที่มีความสำคัญยิ่งต่อบ้านเมืองสองวาระ คือในพระราชพิธีฉลองกรุงรัตนโกสินทร์ครบ ๒๐๐ ปี เมื่อ พ.ศ. ๒๕๒๕

คราวหนึ่ง และในพระราชพิธีฉลองการครองสิริราชสมบัติครบ ๖๐ ปี เมื่อ พ.ศ. ๒๕๔๙ อีกคราวหนึ่ง) มาพัฒนาเป็นแนวทางการสร้าง**การเรียนรู้ร่วมกันแบบมีเข็มมุ่งสู่วิถีเศรษฐกิจพอเพียง ๔ ขั้นตอน** หรือ SEAL ซึ่งย่อจากคำว่า “**Sufficiency Economy Active Learning**” ขณะเดียวกันก็หมายถึงขั้นตอนการประพฤติปฏิบัติ ๔ ขั้นตอน (ซึ่งคล้ายกับหลักในการสร้างกระบวนการเรียนรู้แบบต่างๆ ตามทฤษฎีของฝรั่ง) ได้แก่

- ขั้นตอนการเสริมสร้างให้เกิดจิตเมตตามุ่งมิ่งเจริญ (Spirit หรือ “S”)
 - ขั้นตอนการแสวงหาเป้าหมายร่วมเพื่อประสานงานประสานประโยชน์ (Endorse หรือ “E”)
 - ขั้นตอนการประพฤติปฏิบัติตนตามกฎกติกาที่กำหนด (Action หรือ “A”)
 - ขั้นตอนการปรับความเห็นให้ถูกต้องเที่ยงตรงมั่นคงในเหตุในผล (Learning หรือ “L”)
- ซึ่งจะสัมพันธ์กับหลักปฏิบัติสู่วิถีเศรษฐกิจพอเพียง คือ

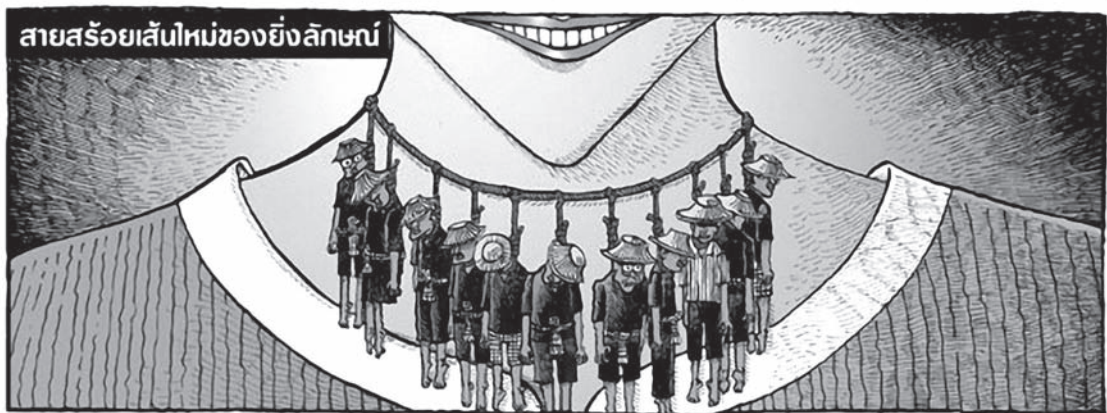
๒ อ่านต่อฉบับหน้า

กลุ่มนักปกครองหลงเมาในอำนาจ
ชาติศีลธรรม
บริหารประเทศชนิดโก่งกินกัน
อย่างมโหฬาร
จึงทำให้ประชาชน
ต้องเดือดร้อนทุกข์ยากแสนเข็ญ
อดอยากไปทั่วทุกหัวระแหง
บนผืนแผ่นดินที่อุดมสมบูรณ์ที่สุด
แห่งหนึ่งในโลก

● การ์ตูนผู้จัดการ

เศรษฐิก...เศรษฐิกวน โดย 101

อำนาจพิษ

กาลิเลโอเป็นทั้งนักดาราศาสตร์และโหราศาสตร์ ค้นพบว่าดวงอาทิตย์เป็นศูนย์กลาง โลกหมุนรอบดวงอาทิตย์ และแจ้งให้ชาวโลกได้รับรู้ความจริง เรื่องนี้นับว่าแปลกใหม่ต่างจากความเชื่อแบบเดิม ๆ ของกลุ่มผู้มีอำนาจทางศาสนจักร ที่บริหารบ้านเมืองช่วงนั้น พร้อมผู้คนอีกมากมายที่หลงเชื่ออยู่แบบเดิม ๆ ว่าดวงอาทิตย์หมุนรอบโลก

กลุ่มคนส่วนใหญ่ยังคงยึดความรู้เพียงได้ฟังมาเล่าต่อกันมา ทำให้ทุกคนตกอยู่ในความเชื่อของกลุ่มผู้นำ ว่าดวงอาทิตย์หมุนรอบโลกเป็นความ

ถูกต้อง เมื่อกาลิเลโอบอกทฤษฎีใหม่ว่าโลกหมุนรอบดวงอาทิตย์ จึงถูกมองว่าเป็นพวกนอกกรีต กาลิเลโอถูกจับ ถูกลิดรอนเสรีภาพ

ทรัพยากรบุคคลที่มีปัญญาแต่ละยุคหาไม่ได้ง่ายนัก แต่กลุ่มผู้มีอำนาจก็มักจะบั่นทอนสกัดกั้นอุดมการณ์ของผู้มีปัญญาที่จะนำพาหมูชนให้เดินสู่ทิศทางใหม่เพื่อความเจริญของมนุษยชาติต่อไป กลุ่มผู้มีอำนาจสมัยไหนคงไม่ต่างกันที่หมกมุ่นอยู่กับความโลภ ความหลง ในยศถาบรรดาศักดิ์ คิดถึงแต่ความสุขที่จะบำเรอตนและ

พวกพ้องบริวารเท่านั้น

กลุ่มผู้มีอำนาจเดิมจะบริหารจัดการคนที่มาเปิดดวงตาผู้คนในสังคมให้เกิดปัญญาตาสว่าง เกิดแนวคิดใหม่ ๆ หลุดพ้นจากการครอบงำของอำนาจอิทธิพลความเชื่อเก่า ๆ เพราะถ้าไม่ทำเช่นนี้อำนาจของตนจะหมดไป กลุ่มผู้มีอำนาจเดิมอยู่ก่อนจึงต้องสั่งสมบริวาร จัดการอย่างเฉียบขาดรุนแรงต่อฝ่ายที่มีความคิดที่ต่างออกไป และต้องขจัดออกไปให้พ้นเส้นทางของตนให้เร็วที่สุด

ยุคโบราณเมื่อหลายร้อยปีก่อน ผู้คนส่วนมากยังคงเชื่อในเทพเจ้า สิ่งศักดิ์สิทธิ์ ยังบูชาขี้อวมิการฆ่ากันอย่างป่าเถื่อน ไร้ความเป็นธรรม

มาถึงยุคสมัยนี้ แม้ผู้คนส่วนใหญ่พัฒนาขึ้นฉลาดเรียนรู้เก่งกาจในด้านต่าง ๆ มีเทคโนโลยีที่นำทางเชื่อมโยงทั้งโลกเข้าด้วยกัน แต่เรื่องความเชื่อแบบติดยึดปักมั่นอยู่แต่ในกรอบของตน ก็ดูจะพัฒนาไปไม่ถึงไหน คนเหล่านี้มักมองคนที่คิดแตกต่างตรงกันข้ามกับตนว่าเป็นคนที่มีความนึกคิดผิดแปลก จะเป็นผู้มาทำให้สังคมแตกแยกต้องปรายปรามให้สิ้นซาก ซึ่งไม่แตกต่างกับความนึกคิดของผู้คนในสมัยในยุคโบราณเลย

ช่วงปี ๒๕๓๒ มีพระกลุ่มหนึ่งมี ๒๑ รูป ที่แสดงธรรมแจ่มแจ้งเรื่องอเทวนิยม (ทุกสิ่งอย่างขึ้นอยู่กับกรรมอันคือการกระทำเท่านั้นที่จัดสรรให้ได้รับความทุกข์หรือความสุข ไม่มีผีสิงเทวดา หน้าไหนจะมาคอยช่วยเหลือได้เลย) นี่เป็นเรื่องที่แปลกใหม่ต่างออกไปจากกลุ่มของพระกระแสหลักที่ส่วนใหญ่สอนธรรมะแบบเทวนิยม จนคนหลงเชื่อตาม แล้วคิดว่าเป็นแนวทางหลักการของพระพุทธเจ้า

กลุ่มพระ ๒๑ รูปปฏิบัติตามแนวทางของมรรคประกอบด้วยองค์ ๘ ตามแนวทางของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าอย่างแท้จริง ได้แสดงธรรมชี้ชัดเรื่องการทำบุญให้ทานไปให้ผู้ตาย หรือการอุทิศส่วนกุศลไปให้ผู้ตายไปแล้วนั้น พระพุทธเจ้าไม่เคยบอกสอนเอาไว้ในทีไหน ๆ เลย แท้จริงแล้ว

ผู้ตายไม่ได้รับการอุทิศส่วนกุศลเหล่านั้น จะทำบุญกรวดน้ำก็คุ้มก็ตาม เพราะคนที่ตายไปแล้วจะเป็นไปตามกรรมของตนเอง

พระกลุ่มนี้มีปฏิปทาไม่ฉันเนื้อสัตว์เพื่อทำให้อิสระข้อที่หนึ่งเป็นอริสัจ หรือศีลอันยิ่ง อีกทั้งยังเว้นขาดจากการรับเงินและทอง ก็ยังจะทำให้พระมีสภาพจิตใจที่ดี ไม่มีความเป็นทุกข์ ติดยึดกังวลวุ่นวายอยู่กับเรื่องเงินทองแบบปุถุชน

เมื่อกลุ่มพระ ๒๑ รูปมีการแสดงธรรมที่ต่างไปจากพระกระแสหลัก ในที่สุด พระ ๒๑ รูป ก็ถูกดำเนินคดีจากผู้มีอำนาจของบ้านเมืองว่าเป็นกลุ่มพระที่มากทำให้ธรรมวินัยวิปริต ต้องให้สึกให้พ้นไปจากพระศาสนาภายใน ๗ วัน

สุดท้ายกลุ่มพระ ๒๑ รูปจำต้องเที่ยวไปขึ้นศาลอยู่นานถึง ๖ ปี ๖ เดือน ๖ วัน ในที่สุดศาลตัดสินให้จำคุกพระทั้ง ๒๑ รูปในคดีมีความผิดที่ไม่ยอมสีกจากพระ แต่โทษจำคุกให้รอลงอาญาไว้ ๒ ปี กลุ่มพระ ๒๑ รูปในครั้งนั้นปัจจุบันนี้เรียกว่าสมณะ ตามที่ตกลงกับกลุ่มผู้มีอำนาจ

เป็นเรื่องน่าสลดใจ พระปฏิบัติดีปฏิบัติชอบกลับถูกเข้าใจผิด ถูกกล่าวหาว่าร้ายต่าง ๆ นานา จนชาวพุทธในไทยแทบจะพลาดโอกาสในการศึกษาธรรมะจากพระดี

และเป็นเรื่องน่าเศร้าในเมืองไทย ที่เป็นดินแดนอุดมสมบูรณ์ ต่างจากหลายประเทศที่ผู้คนต้องต่อสู้กับความหนาวเย็นจนอุณหภูมิตดลบ หรือต้องต่อสู้กับความแห้งแล้งจนแทบปลูกพืชผักไม่ขึ้น แต่ผู้นำมีปัญหา สนับสนุนงบประมาณส่งเสริมผลเมืองแก้ปัญหา จนพัฒนาเป็นประเทศมหาอำนาจอย่างภาคภูมิใจ แต่เมืองไทยกลับตกต่ำแย่ แย่ ทั้ง ๆ ที่อยู่ในดินแดนที่ทั่วโลกเรียกว่า เพราะกลุ่มนักปกครองต่างหลงเมาแก้วในอำนาจขาดศีลธรรม บริหารประเทศชนิดโกงกินกันอย่างมโหฬาร จึงทำให้ประชาชนต้องเดือดร้อนทุกข์ยากแสนเข็ญ อดอยากไปทั่วทุกหัวระแหง บนผืนแผ่นดินที่อุดมสมบูรณ์ที่สุดแห่งหนึ่งในโลก

๒

โดย : นักข่าวเบอร์สาม

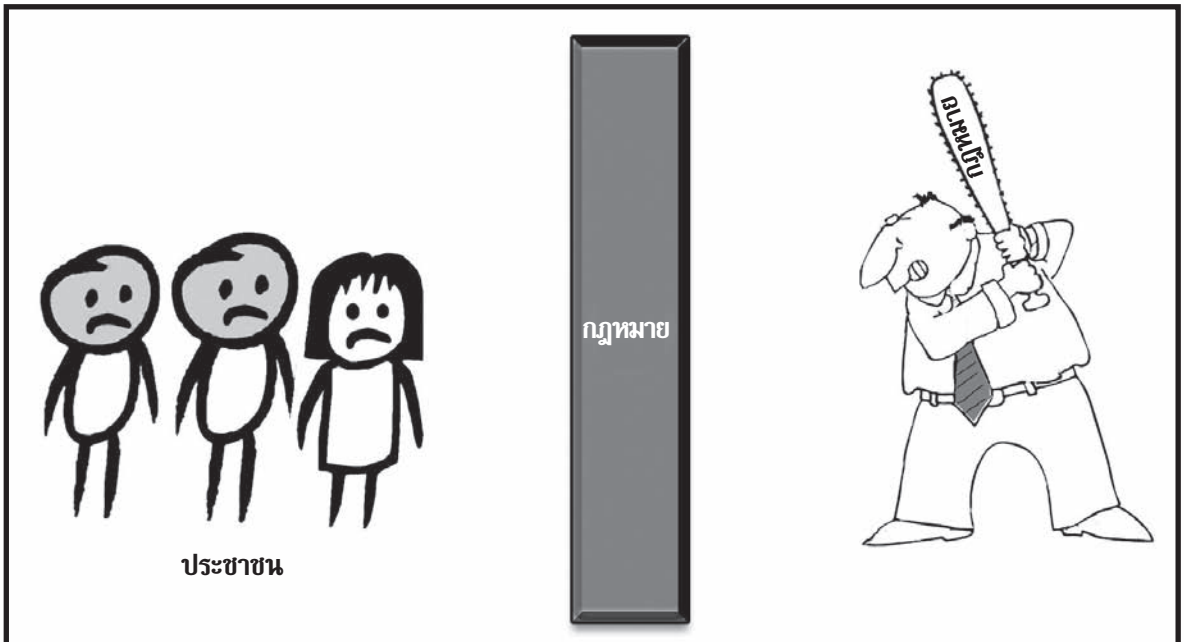
การฉ้อโกง การยักยอก ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในโลก

คงจะต้องบันทึกใน “กินเนสส์บุ๊ก” เป็นแมนมัน ว่าคดีฉ้อโกง-ยักยอก ที่เป็นเงินมูลค่ามหาศาล เกิดขึ้นบนโลกใบนี้ อยู่ที่ประเทศไทย !

ชาวนาเป็นล้านคน เงินเป็นแสนล้าน รัฐบาลยิ่งลักษณ์ **ไม่จ่ายและไม่หนี** แต่กลับอ้างเหตุผลสารพัด โดยหลักการ รัฐบาลจะต้องชำระเงินที่ชาวนามาจำนอง อย่างช้าที่สุดภายใน ๓๐ วัน ผิดจากนี้ รัฐบาลไม่มีเหตุผลที่จะแก้ตัว

เมื่อครบ ๓๐ วัน หากไม่ชำระ แถมอ้างความจำเป็นสารพัด จึงเข้าข่าย “**ฉ้อโกง**” และ “**ยักยอก**” ชาวนาผู้เป็นกระดุกสันหลังของชาติจึงป่นปี้ ฉิบหายหมดตัว และนั่นคือ ความมั่นคงของชาติจบลั่น !

ภาพปริศนาธรรม

คำอธิบาย รัฐบาลตระกูลชินวัตรใช้กฎหมายเอาเปรียบผู้อื่น, ใช้กฎหมายป้องกันตัวเอง จึงนับเป็นยุคทรราชได้อย่างสมบูรณ์

๕

● รองอธิบดีผู้พิพากษาศาลฎีกา

● ต่อจากฉบับ ๒๘๓

พ.ศ. ๒๕๕๓ ได้มีนโยบายประธานศาลฎีกา
โดยนายสชช สุขารมณ เกี่ยวกับการเสริมสร้างและ
พัฒนาระบบกฎหมายและกระบวนการยุติธรรมในพื้นที่
สามจังหวัดชายแดนภาคใต้ให้สอดคล้องกับวิถีชีวิต
ความคิดเห็น และวัฒนธรรมที่แตกต่าง

การพัฒนากฎหมายอิสลาม ในประเทศไทย

๓. การใช้กฎหมายอิสลามในยุคปัจจุบัน

ประเทศไทยประกาศใช้กฎหมายแพ่งพาณิชย์
บรรพ ๕ และบรรพ ๖ ใน พ.ศ.๒๔๗๘ แต่รัฐ
มีนโยบายชัดเจนที่จะให้ประชาชนใน ๔ จังหวัด
ภาคใต้ปฏิบัติศาสนกิจให้เป็นไปตามลัทธิศาสนา
อิสลาม จึงยกเว้นไม่ให้นำประมวลกฎหมายแพ่ง
และพาณิชย์ บรรพ ๕ และบรรพ ๖ มาใช้บังคับ
ใน ๔ จังหวัดภาคใต้ ตามพระราชบัญญัติให้ใช้
บทบัญญัติ บรรพ ๕ มาตรา ๖ และพระราชบัญญัติ
ให้ใช้บทบัญญัติ บรรพ ๖ มาตรา ๔ ทำให้การใช้
กฎหมายแพ่งและพาณิชย์ไม่กระทบกระเทือน
ข้อบังคับสำหรับปกครองบริเวณ ๗ หัวเมือง
ร.ศ. ๑๒๐ ในส่วนที่เกี่ยวกับครอบครัวและมรดก

ใน พ.ศ.๒๔๘๖ ซึ่งอยู่ในช่วงระหว่างสงคราม

โลกครั้งที่ ๒ รัฐบาลนำนโยบายรัฐนิยมและ
ชาตินิยมมาใช้ โดยเห็นว่าสมควรขยายบทบัญญัติ
บรรพ ๕ และบรรพ ๖ แห่งประมวลกฎหมายแพ่ง
และพาณิชย์ให้ทั่วถึงเพื่อความมั่นคงและวัฒนธรรม
ของชาติ โดยมาตรา ๓ ของพระราชกำหนดแก้ไข
เพิ่มเติมพระราชบัญญัติให้ใช้บทบัญญัติบรรพ ๕
ได้ยกเลิกมาตรา ๖ แห่งพระราชบัญญัติให้ใช้
บทบัญญัติ บรรพ ๕ และมาตรา ๓ ของพระราช
กำหนดแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติให้ใช้
บทบัญญัติบรรพ ๖ ได้ยกเลิกมาตรา ๔ แห่ง
พระราชบัญญัติให้ใช้บทบัญญัติ บรรพ ๖ ส่งผล
ให้มีการยกเลิกการใช้กฎหมายอิสลามที่เกี่ยวกับ
ครอบครัวและมรดกและยกเลิกอำนาจและหน้าที่
ของตะโต๊ะยุติธรรมตั้งแต่นั้นมาประชาชนชาวมุสลิม

ทั้งหมดใน ๔ จังหวัดภาคใต้ต้องอยู่ภายใต้บทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่าด้วยครอบครัวและมรดกเช่นเดียวกับประชาชนทั้งประเทศ

เมื่อสิ้นสงครามโลกครั้งที่ ๒ ประเทศอังกฤษในฐานะผู้ชนะสงครามเริ่มเข้ามามีบทบาทต่อปัญหาความขัดแย้งในภูมิภาคจังหวัดชายแดนภาคใต้ยิ่งขึ้น และสถานการณ์ทางการเมืองในจังหวัดชายแดนภาคใต้อยู่ในภาวะหัวเลี้ยวหัวต่อประกอบกับจอมพล ป.พิบูลสงคราม หมดอำนาจลง พร้อมกับแนวความคิดรัฐนิยมและชาตินิยมรัฐบาลในสมัยนั้นจึงออกพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยการศาสนูปถัมภ์ฝ่ายอิสลามพ.ศ.๒๔๘๘ และประกาศใช้พระราชบัญญัติว่าด้วยการใช้กฎหมายอิสลามในเขตจังหวัดปัตตานี นราธิวาส ยะลา และสตูลพ.ศ.๒๔๘๘ มีผลใช้บังคับมาจนถึงปัจจุบัน

บทบัญญัติของพระราชบัญญัติว่าด้วยการใช้กฎหมายอิสลามฯ นั้น ยังขาดรายละเอียดที่เป็นสาระสำคัญสำหรับการใช้กฎหมายอิสลามอยู่มาก จึงทำให้การใช้กฎหมายอิสลามเป็นปัญหาในทางปฏิบัติ เจ้าหน้าที่ของรัฐไม่สามารถที่จะรับรองสิทธิอันเกิดจากสถานะทางครอบครัวตามกฎหมายอิสลามได้ กระทรวงยุติธรรมจึงได้จัดให้มีการสัมมนาการใช้กฎหมายอิสลามในเขตจังหวัดปัตตานี นราธิวาส ยะลา และสตูล ระหว่างวันที่ ๑๓ ถึง ๑๔ มีนาคม ๒๕๒๕ ณ หอประชุมเทศบาลเมืองหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา โดยมีเหตุผลว่า นับตั้งแต่มีพระราชบัญญัติว่าด้วยการใช้กฎหมายอิสลามในเขตจังหวัดปัตตานี นราธิวาส ยะลา และสตูล ตั้งแต่ พ.ศ.๒๔๘๘ เป็นต้นมาจนถึงปัจจุบันเป็นเวลา ๓๕ ปีแล้ว ยังไม่เคยมีหน่วยราชการใด หรือสถาบันใดจัดให้มีการประชุมหรือสัมมนาเกี่ยวกับการใช้กฎหมายฉบับดังกล่าวนี้เลยซึ่งเป็นเหตุให้มีปัญหาต่าง ๆ ในการปฏิบัติของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเกิดขึ้นเนื่อง ๆ ในการสัมมนาแบ่งผู้เข้าร่วมการสัมมนาเป็น ๓ กลุ่ม สำหรับกลุ่มที่ ๑ เป็นเรื่อง “ปัญหาการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่เกี่ยวกับการใช้

กฎหมายอิสลามใน ๔ จังหวัดภาคใต้” กลุ่มที่ ๒ เรื่อง “ปัญหาการใช้กฎหมายอิสลามใน ๔ จังหวัดภาคใต้” และกลุ่มที่ ๓ เรื่อง “บทบาทฐานะและคุณสมบัติของโต๊ะยุติธรรม” ผลการสัมมนาของที่ประชุมใหญ่ นายมารุต บุณนาค รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรม ได้เสนอแนะต่อเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ตามหนังสือกระทรวงยุติธรรมที่ยธ ๐๔๐๑/๕๒๔๒ ลงวันที่ ๒๖ เมษายน ๒๕๒๕ แต่งตั้งคณะกรรมการขึ้นคณะหนึ่ง มีอำนาจหน้าที่พิจารณาข้อเสนอแนะจากการสัมมนาการใช้กฎหมายอิสลามในเขตจังหวัดปัตตานี นราธิวาส ยะลา และสตูล และเสนอปรับปรุงแก้ไขกฎหมายรวมทั้งระเบียบ ข้อบังคับ ตลอดจนข้อขัดข้องในการปฏิบัติงานของส่วนราชการต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับการใช้กฎหมายอิสลาม ทั้งนี้เพื่อให้เกิดความมั่นคงในชาติสืบไป ซึ่งคณะรัฐมนตรีลงมติเมื่อวันที่ ๑๕ มิถุนายน ๒๕๒๕ อนุมัติให้แต่งตั้งคณะกรรมการตามที่กระทรวงยุติธรรมเสนอ

ต่อมาเดือนมกราคม ๒๕๔๓ ความไม่สงบในเขตพื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้ปะทุขึ้นมาอีกครั้งหนึ่งและเกิดต่อเนื่องเป็นระยะเวลาอันยาวนาน รัฐบาลมีนโยบายพัฒนาในด้านต่าง ๆ เพื่อนำความสงบกลับคืนมาในเขตพื้นที่ดังกล่าว ส่วนหนึ่งก่อให้เกิดกระแสการพัฒนาการใช้กฎหมายอิสลามทั้งในด้านสารบัญญัติและวิธีสบัญญัติ โดยมีร่างพระราชบัญญัติการใช้กฎหมายอิสลามที่เสนอเข้าสู่การพิจารณาของสภาผู้แทนราษฎรรวม ๓ ร่าง ได้แก่ ร่างที่เสนอโดยนายฮอซาลี ม่าเหริม กับคณะ ร่างที่เสนอโดย นายนิคมุดดีน อูมา กับคณะ และร่างที่เสนอโดยนายวิรัตน์ กัลยาศิริ กับคณะ

ในส่วนของศาลยุติธรรม ใน พ.ศ. ๒๕๕๓ ได้มีนโยบายประธานศาลฎีกา โดยนายสบโชค สุขารมณฺ์ เกี่ยวกับการเสริมสร้างและพัฒนา ระบบกฎหมายและกระบวนการยุติธรรมในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนภาคใต้ให้สอดคล้องกับวิถีชีวิต ความคิดเห็น และวัฒนธรรมที่แตกต่าง เพื่อก่อให้เกิดความสามัคคี และสันติสุข และ

สำนักงานศาลยุติธรรมโดยนายวิรัช ชินวินิจกุล เลขาธิการสำนักงานศาลยุติธรรม เห็นชอบจัดให้มีโครงการส่งเสริมประสิทธิภาพงานยุติธรรมศาลในจังหวัดชายแดนภาคใต้ เพื่อสนับสนุนข้อมูลงานด้านบริหารจัดการคดี งานวิชาการ และอื่น ๆ ของศาลยุติธรรมในเขตพื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้ และคณะกรรมการบริหารศาลยุติธรรมได้มีคำสั่งคณะกรรมการบริหารศาลยุติธรรมที่ ๑๓/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๒๑ กันยายน ๒๕๕๓ และที่ ๒/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๒๙ เมษายน ๒๕๕๔ แต่งตั้งคณะกรรมการจัดทำคู่มือหลักกฎหมายอิสลามว่าด้วยครอบครัวและมรดก โดยให้คณะกรรมการมีอำนาจหน้าที่ศึกษาวิเคราะห์ รวบรวมหลักกฎหมายอิสลามว่าด้วยครอบครัวและมรดก คำพิพากษาศาลฎีกา ข้อวินิจฉัยของจุฬาราชมนตรีในส่วนที่เกี่ยวข้อง และจัดทำคู่มือเพื่อให้เป็นมาตรฐานเดียวกันในการปฏิบัติงาน รายงานผลการดำเนินงานต่อคณะกรรมการบริหารศาลยุติธรรม และดำเนินการตามที่คณะกรรมการบริหารศาลยุติธรรมมอบหมาย นอกจากนี้ในปีเดียวกันนั้นสถาบันวิจัยและพัฒนาคักดี สำนักงานศาลยุติธรรม ได้ดำเนินการจัดทำรายงานการวิจัยเรื่อง “การปรับใช้กฎหมายอิสลามในประเทศไทย” โดยมีผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กิตติศักดิ์ ปรกติ อาจารย์ประจำคณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ กับคณะ เป็นผู้รับผิดชอบโครงการวิจัย โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อการศึกษาาระบบกฎหมายอิสลามโดยรวม ทั้งในส่วนที่เกี่ยวข้องกับกฎหมายสารบัญญัติและกฎหมายวิธีสบัญญัติ เพื่อศึกษาการใช้กฎหมายอิสลามและองค์การบริหารและพัฒนาระบบการใช้กฎหมายอิสลามในประเทศไทย เพื่อศึกษาแนวทางปรับปรุงและพัฒนาระบบการใช้กฎหมายอิสลามในประเทศไทยให้เกิดความเสมอภาค และเพื่อศึกษารูปแบบที่เหมาะสมขององค์กรศาลในการใช้กฎหมายอิสลาม

ส่วนที่ ๒ : การจัดทำคู่มือหลักกฎหมายอิสลาม

ว่าด้วยครอบครัวและมรดกในประเทศไทย

๑. สถานภาพของคู่มือหลักกฎหมายอิสลามว่าด้วยครอบครัวและมรดก

หลักกฎหมายอิสลามไม่ใช่กฎหมายบ้านเมืองของประเทศหนึ่งประเทศใดโดยเฉพาะ ไม่ใช่กฎหมายที่ผ่านกระบวนการตราของสภานิติบัญญัติ แต่เป็นข้อบัญญัติที่อัลเลาะห์ประทานให้แก่มุสลิมมาเป็นเวลาช้านาน เป็นหลักการที่ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงได้ตามยุคสมัย และสถาพรอยู่เป็นนิรันดร์ บรรดามุสลิมผู้ศรัทธาทั้งหลายไม่ว่าอยู่ในบ้านเมืองหรือประเทศหนึ่งประเทศใดล้วนยึดถือคัมภีร์อัลกุรอานเล่มเดียวกัน คัมภีร์อัลกุรอานจึงเป็นธรรมนูญศาสนบัญญัติที่สำคัญยิ่งในศาสนาอิสลาม คู่มือหลักกฎหมายอิสลามว่าด้วยครอบครัวและมรดกที่กระทรวงยุติธรรมได้จัดทำขึ้นแล้วเสร็จใน พ.ศ.๒๕๔๔ ดังกล่าวแล้ว เป็นเพียงการรวบรวมหลักการในศาสนาอิสลามเกี่ยวกับครอบครัวและมรดกที่ปรากฏอยู่ในคัมภีร์อัลกุรอาน ชุมนวของท่านนบี มดีเอกฉันท์ (อิญ์มาอ) และหลักการเทียบเคียง (กียาส) คู่มือหลักกฎหมายอิสลามว่าด้วยครอบครัวและมรดกจึงมีสถานะเช่นเดียวกับประมวลกฎหมายครอบครัวและมรดกอิสลาม ซึ่งเคยมีคำวินิจฉัยประธานศาลฎีกาที่ ขช.๑๔/๒๕๔๒ ระหว่างนายดาโอะ ตือเระ ผู้ร้อง วินิจฉัยว่า การร้องขอเป็นผู้ปกครองผู้เยาว์ เมื่อปรากฏว่าผู้เยาว์เป็นอิสลามศาสนิกอยู่ในจังหวัดนราธิวาส ต้องบังคับตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการใช้กฎหมายอิสลามในเขตจังหวัดปัตตานี นราธิวาส ยะลา และสตูล พ.ศ. ๒๕๔๙ ซึ่งบัญญัติไว้โดยเฉพาะตามหลักกฎหมายอิสลามว่าด้วยครอบครัวและมรดกในบรรพ ๑ ลักษณะ ๕ หมวด ๒ อำนาจปกครองและอำนาจเลี้ยงดู ซึ่งต้องมีมติ๓/๕ ยุติธรรมเป็นผู้ชี้ขาดกฎหมายอิสลามกรณีดังกล่าวจึงไม่ใช่คดีที่อยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลเยาวชนและครอบครัว

 ต่อฉบับหน้า

ปิดท้าย

พ.ด.ท.รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์

เมื่อไรจะสำนึกหนอ ?

เหิมหาญเกินอำนาจ
มัวเมาหลงมงาย

เหนือบทบาทกำหนดหมาย
ยศศักดิ์หลายลากลับถิ่น

ละสิ้นเกณฑ์กำหนด
ลึกล้ำลอบดำเนิน

ตราเป็นกฎเพียงผิวเผิน
สุดประเมินสุดสามัญ

เลียดชาติเกิดเป็นไทย
เป็นไทยโดยสันดาน

เสียน้ำใจจนเรียกขาน
โยอาหาญ...คิดผลาญไทย?

คิดผิดบริหารพลาด
ยินดีรับผลภัย

หากองอาจกระจ่างใส
วิบากใดตามครรลอง

น้อมจิตบำเพ็ญพูน
มวลชนในปกครอง

ร่วมเกื้อกูลเสนอนอง
คือเพื่อนพ้องแผ่นดินนี้

ตื่นเกิดขึ้นจากฝัน
ตะวัน...ประสิทธิ์ศรี

รับตะวันส่องชีวิ
ประสาทดี...แต่สาธุชน

ตำแหน่งประชาเชิด
หากจำยอมอ้อมอดทน

สุดประเสริฐชุกชุม
รอวันคน...เห็นแสงธรรม.

ปุ๋ยอินทรีย์

ตรา

จึงใช้ดินจึงดี
ส่งเสริมเศรษฐกิจ

จึงมีผลผลิตเพิ่ม
ชีวิตปลอดภัย

สูตรเขียว 5 กก. / 25 กก.

สูตรแดง 5 กก. / 25 กก.

ผลิตโดย โรงปุ๋ยพลังชีวิต

247 หมู่ 10 ต.บึงไผ่ อ.วารินชำราบ จ.อุบลราชธานี 24190

โทร. 08-6855-3203, 08-4512-9836, 08-4301-7664

[สร้อย] จนอะไรหรือรวยอะไร? จนอะไรหรือรวยอะไร?
จนอะไรหรือรวยอะไร? จนอะไรหรือรวยอะไร?

[คำร้อง] เมื่อไหร่จะรู้สึกดี..นะ! ว่ามีมากแล้วอะไร
แถมมีเสียจนทันท่วมเท่าใด-เท่าใด-เท่าใด...
ไม่เคยรู้ว่าเพื่อ [สร้อย ๒ บรรค]
เมื่อไหร่จะรู้สึกดี..นะ! ว่ามีความรู้เลิศเลอ
แถมคุยฝีมือหรือมีล้านคนรู้จนลั่นเออ แต่เบลล...
ละเมอเปลอเต็มบาปกรรม [สร้อย ๒ บรรค]
ในตัวคนจนคิด มือตีนจึงอาบกรรม
รวยคนเรียนคนรู้ แต่จนผู้ทำนา
ขาดแคลนผู้ย่ำทำจริง ไร้มือชื่อตรงคงมันจรรยา [สร้อย ๒ บรรค]
เมื่อไหร่จะรู้สึกดี..นะ! ว่ามีมากแล้วหนักหนา
นั่นคือหลงตนหลงกามหลงความรู้จนผลาญพำ
หยุดเต็ม... กลับมาเสริมความขาดเทอญ [สร้อย ๔ บรรค]

- [กวี]
- ประเทศไทยประลัยเน่
มุ่นเร่งรัดวิบัติย่ำ
 - บ่เห็นเหตุทุเรศโทด
ชาติจะล่มยังมงาย
 - ไม่เห็นคนเป็นต้นราก
คนต่างหากยากเหลือเกิน
 - เมื่อไหร่หนอจะพอรู้
ใจเป็นใหญ่ใยไม่ทำ

รัฐมุ่งแต่วัตถุธรรม
ทำเป็นแต่แก้เหตุปลาย
ทุเรศตดถุลถลาย
มิวายแก้แต่เรื่องเงิน
จึงยุ่งยากยังผิวเผิน
ที่ยับเขินกิเลสขำ
ต้องกู่ใจไกลถล่ำ
คล่าอยู่ได้ไม่เชื่อศาสดา.

• คุณสุพจน์ บุญรุ่ง
ถูกยิงอย่างโหดร้าย
18 ก.พ. 57

• ลูกสาวคุณสุพจน์

• ความซอกแซกของชาวนาในระบอบทักษิณ

เพลง “เมื่อไหร่จะรู้สึกดี” นี้ แต่งเมื่อ ๓๑ มี.ค ๒๕๒๙ เสร็จพร้อมกันทั้งเนื้อและทำนอง ส่วนกวีอีก ๔ บทต่อท้ายนั้น
แถมท้ายเพลง เป็นเพียงบทกวียังไม่ได้ใส่ทำนอง เพลงนี้เน้นถาม ว่า เมื่อไหร่หนอคนยุคนี้จะรู้จักกันสักที ว่า จนอะไร
หรือรวยอะไร เพราะสังคมมนุษย์หลงรวยแต่ “ความรู้” หลงรวยแต่ “วัตถุ” แต่จนศีลจนธรรม ยิ่งสังคมชาติประเทศ
ใดที่หลงแย้งกันแต่ความรวย จะเต็มไปด้วยความทุกข์ร้อน เลวร้าย เชื่อแต่ว่าความรู้ที่เป็น “ความรู้แบบโลกๆ” เท่านั้น
จะแก้ปัญหาได้ ชั้ๆก็คือ คนไม่มีความรู้เรื่องกิเลสนั่นเอง ซึ่งแม้จะเต็มไปด้วยคนเฉลียวฉลาดปราดเปรื่องมากมาย
มีการศึกษาสูงกันทั้งนั้น คือคนเต็มบ้านเต็มเมือง มีวัตถุทรัพย์สินเต็มประเทศอุดมสมบูรณ์ก็ตาม ถ้าขาดศีล
ขาดธรรม คนเต็มไปด้วยกิเลสโลกโกรธหลงเป็นตัวร้ายสำคัญ เต็มไปด้วยอวิชชา ความฉลาดก็จะมีแต่ความฉลาด
โลกีย์ ฉลาดแกมโกง(เจโก) มีความรู้ก็เอาเปรียบ กิเลสจะทุจริตสารพัดวิธี ชนิดตีกลับซับซ้อน แม้ตนเองก็หลงตน
ว่าตนเองก็ถูกต้อง จริใจ ด้วยอวิชชา จึงพาสังคมบ้านเมืองทุกข์ร้อนอากำรหนัก เหตุคือขาดธรรมะแท้ๆ ไม่ใช่เรื่อง
อื่นเลย ดังนั้นชาติประเทศจะแก้ได้ก็ด้วยการศึกษาที่สั่งสมธรรมะใส่จิตใจให้แก่มวลประชาชนจริงๆแท้ๆ จึงจะ
สามารถแก้ไขสังคมที่มีปัญหาได้. “สมณะโพธิรักษ์”
(๑๑ ก.พ. ๒๕๕๓)